Icoana Maicii Domnului "Portărița" (Panagia "Portaitissa")

Între icoanele Maicii Domnului zugrăvite de Sfântul apostol şi evanghelist Luca, scrierile mai vechi, cât şi mai noi, pomenesc şi vestita icoană a Panaghiei Portaitissa (gr: portaitissa, Portăriţa), de la Mănăstirea atonită Iviron. Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Iviron, este cea mai iubită şi cinstită icoană din Sfântul Munte Athos, ea se află în paraclisul cel mic, din partea stângă, imediat ce se intră în curte. Conform tradiţiei, Maica Domnului a promis Sfântului Gabriel harul şi mila lui Dumnezeu faţă de călugări atâta vreme cât icoana va rămâne în mănăstire. Se crede, de asemenea, că dispariţia icoanei Maicii Domnului „Portăriţa" din Muntele Athos ar fi un semn al sfârşitului lumii. La fel de vestite au fost în Rusia şi cele două copii ale acestei icoane, comandate de patriarhul Nikon iconarilor din Sfântul Munte, prima adusă la Moscova în 1648 şi aşezată într-un paraclis anume

zidit pentru ea în Mănăstirea Novodievitchi, iar cea de a doua, adusă după 1655 la Novgorod, în marea biserică a Mănăstirii numită Iverski Bogoroditchni Sivia-toezerski. Mai târziu şi alte copii ale acestei icoane, numită de credincioşi “Pravoslavnia iverskaia” şi prăznuită de Biserica rusă în 31 martie, s-au răspândit în număr mare în întreaga Rusie. Chiar şi în zilele noastre, o altă copie a icoanei atonite, aflată azi la Montreal, Canada, zugrăvită pe la 1980, este şi ea făcătoare de minuni, tămăduind mulţi neputincioşi cu untdelemnul înmiresmat care a izvorât din ea şi, mai uimitor, care a izvorât chiar din reproducerile acesteia. Icoana Maicii Domnului este prăznuită pe 12 februarie, 31 martie, 26 septembrie (sosirea icoanei Maicii Domnului din Iviron în Georgia), 13 octombrie (sosirea icoanei Maicii Domnului din Iviron la Moscova, în anul 1648) şi marţi în Săptămâna luminată (prăznuirea arătării icoanei Maicii Domnului într-un stâlp de foc la Muntele Athos şi recuperarea acesteia de către Sfântul Gabriel).

Index

Slujba icoanei Maicii Domnului Portăriţa (НВЕРСКАН)

(12/25 feb.; 13/26 oct.; Marţi în Săptămâna luminată)

https://www2.slideshare.net/steaemy1/slujba-edit

https://archive.org/details/slujba-edit

https://www.academia.edu/42263206/Slujba_icoanei_Maicii_Domnului_Port%C4%83ri%C5%A3a_HBEPCKAH_

Tipărită cu binecuvântarea prea sfinţitului
Nicodim
episcop de Edineţ şi Briceni

La Vecernie

După obişnuitul psalm, se cântă: Fericit bărbatul..., starea întâi. La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 8, glasul al 5-lea:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Împodobeşte, Athonule, bucură-te, şi te veseleşte, locaşul Iverului, că iată vine pe mare icoana Maicii lui Dumnezeu cea minunată, de îngeri înconjurată, care străluceşte cu lumină neapusă, gonind întunericul scârbelor şi al grijilor şi pe toţi luminând cu razele milei sale.

Către tine cad, Doamnă, cetele călugărilor şi adunările pustnicilor, şi, cu dragoste privind la icoana ta cea sfântă, strigă ţie: "Vino la noi, Maică bună; îndură-te spre cei ce te cinstesc pe tine şi ne dăruieşte nouă chipul tău cel sfânt întru arvună de milă şi mântuire!"

O, prea slăvită minune! Precum lui Moise în Sinai s-a arătat oarecând rugul, cu foc arzând şi rămânând nears; aşa şi chipul prea nevinovatei Născătoarei de Dumnezeu cu foc se îmbracă şi rămâne nears, luminându-ne şi pe noi, cei ce suntem întru întuneric, şi păzindu-ne nevătămaţi în cuptorul ispitelor şi al necazurilor.

Vino, Gavriile, pogoară-te în mare cu picioarele neudate şi primeşte în braţele tale icoana Maicii lui Dumnezeu, spre bucuria Athonului, întru îngrădirea locaşului Iverului şi spre mângâierea tuturor credincioşilor.

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ajutătoarea cea puternică, acum locaşul Iverului întru tine se laudă şi se veseleşte, avându-te pe tine apărătoare neruşinată şi zid nesurpat, temelie neclintită, păzitoare neadormită: nu înceta, Doamnă, cu rugăciunile tale, totdeauna a izbăvi locaşul tău şi pe toţi oamenii de toate ispitele.

Dăruieşte mângâiere robilor tăi, curată, celor ce sunt cuprinşi de ispite şi înalţă cornul credincioşilor, de Dumnezeu Născătoare; mântuieşte, cu rugăciunile tale, locaşul acesta şi oraşele cele pravoslavnice, întăreşte asupra vrăjmaşilor pe poporul cel ce te slăveşte şi apără pe toţi credincioşii, cei ce te laudă pe tine.

Prea curatâ icoana ta, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, este doctorie duhovnicească pentru toată lumea, către aceasta dar alergăm, închinându-ne ţie, o cinstim şi o sărutăm pe ea, luând prin ea darul tămăduirilor de neputinţele sufleteşti, şi de patimile trupeşti, cu rugăciunile tale, ne slobozim.
Ca şi cu o porfiră împărătească şi cu vison, cu icoana ta şi a Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, locaşul Iverului luminându-se, se împodobeşte cu minunile, şi cu arătarea sa, astăzi cheamă pe toţi să prăznuiască, strălucind cu darul Sfântului Duh

mai presus decât lumina soarelui, vărsând spre cei bolnavi şi neputincioşi izvorul vindecării, şi tuturor dăruind mare milă.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea

O, Maică prea bună, Doamnă, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară! Nu ne lepăda pe noi, smeriţii robii tăi, cei ce aducem nevrednice rugăciuni înaintea prea curatei icoanei tale. Ceea ce eşti mai cinstită decât toată făptura şi mai slăvită decât toate cele pământeşti, caută spre noi, cei ce întru smerenie, cu lacrimi, aducem aceste rugăciuni şi toată nădejdea spre tine o punem. Izbăveşte de toate nevoile şi năpastele pe cei ce se închină ţie cu credinţă.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei

Paremiile

De la Facere, citire:

(XXVIII, 10-17)

Iar Iacov, ieşind din Beer-Şeba, s-a dus la Haran. Ajungând însă la un loc, a rămas să doarmă acolo, căci asfinţise soarele. Şi, luând una din pietrele locului aceluia şi punându-şi-o căpătâi, s-a culcat în locul acela. Şi a visat că era o scară, sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul, iar îngerii lui Dumnezeul se suiau şi se pogorau pe ea. Apoi S-a arătat Domnul în capul scării şi i-a zis: „Eu sunt Domnul Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău şi Dumnezeul lui Isaac. Nu te teme! Pământul pe care dormi ţi-l voi da ţie şi urmaşilor tăi. Urmaşii tăi vor fi mulţi ca pulberea pământului şi tu te vei întinde la apus şi la răsărit, la miazănoapte şi la miazăzi, şi se vor binecuvânta întru tine şi întru urmaşii tăi toate neamurile pământului. Iată, Eu sunt cu tine şi te voi păzi în orice cale vei merge, te voi întoarce în pământul acesta, şi nu te voi lăsa până nu voi împlini toate câte ţi-am spus”. Iar când s-a deşteptat din somnul său, Iacov a zis: „Domnul este cu adevărat în locul acesta şi eu n-am ştiut!” Şi, spăimântându-se Iacov, a zis: „Cât de înfricoşător este locul acesta! Aceasta nu e alta fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta e poarta cerului!”

De la Ieşire citire

(III, 1-5)

Moise păştea oile lui Ietro, socrul său, preotul din Madiam. Şi au adus oile sub pustie, şi au intrat în muntele lui Dumnezeu, Horiv. Şi s-a arătat lui îngerul Domnului în pară de foc din rug, şi a văzut, că rugul arde cu foc, şi rugul nu se mistuia. Şi a zis Moise: "Mergând mai aproape, voi vedea această vedere mare, ce este că rugul nu se mistuieşte." Iar dacă a văzut Domnul că se apropie să vadă, l-a strigat pe el Domnul din rug zicând: "Moise, Moise!" Iar el a zis: "Ce este, Doamne?" şi Domnul a zis: "Nu te apropia aici, dezleagă încălţămintea din picioarele tale, că locul în care stai tu, pământ sfânt este."

De la Ieşire citire

(XIII, 18-22)

Şi a abătut Dumnezeu pe norod de la calea cea din pustie, către Marea Roşie. Iar fiii lui Israil, al cincilea neam, au ieşit din pământul Egiptului. Şi a luat Moise oasele lui Iosif cu sine; căci cu jurământ a jurat Iosif pe fiii lui Israil, zicând: "Cu cercetare va cerceta pe voi Domnul, ci să luaţi împreună cu voi oasele mele de aici". Şi, purcezând fiii lui Israil din Socrod, au tăbărât în Odom, lingă pustie. Şi Dumnezeu îi povăţuia pe ei ziua cu stâlp de nor, arătându-le lor calea, iar noaptea - cu stâlp de foc, ca să le lumineze lor. Şi n-a lipsit stâlpul de nor ziua şi stâlpul de foc noaptea, înainte a tot norodul.

La Litie

Stihira hramului şi **stihirile** Născătoarei, glasul al 8-lea:

Veniţi, iubitorilor de praznice şi adunarea pustnicilor, cu credinţă adunându-ne, să aducem cântări de laude Fecioarei Maria. Că astăzi a sosit luminată prăznuire a arătării cinstitei icoanei ei, Iversca, înaintea căreia, stând cu frică şi cu dragoste, să cântăm Născătoarei de Dumnezeu: "Bucură-te, bucuria tuturor cea nespusă; bucură-te, ceea ce ne luminezi pe noi cu chipul tău cel sfânt; bucură-te, lauda tuturor şi întărire; bucură-te, mântuirea sufletelor noastre."

Ce te vom numi pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară? Oare stâlp de foc, care ne povăţuieşte la veşnica moştenire? Oare zid tare? Că tu aperi pe neamul pravoslavnicilor. Ori păzitoare neadormită? Că păzeşti şi mântuieşti locaşul acesta. Asemenea şi noi, fiind izbăviţi de necazurile ce vin asupra noastră, să strigăm Stăpânei: "Bucură-te, pricina bunătăţilor, nădejdea creştinilor cea tare".

Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea

Se bucură Athonul, dănţuieşte locaşul Iverului, prăznuieşte şi toată ţara noastră, că Maica lui Dumnezeu cu milostivire ne-a cercetat pe noi cu icoana sa cea făcătoare de minuni, prin care ne dăruieşte ajutor întru necazuri, mângâiere întru scârbe, vindecare de boli, izbăvire din nevoi şi tuturor le dă mare milă.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 4-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Astăzi lăudăm slăvita arătarea icoanei tale, Născătoare de Dumnezeu cea fără prihană, şi prăznuim apărarea noastră de la tine. Că fiind Maica vieţii, rogi pe Hristos Dumnezeul nostru pentru noi, cei ce am pus nădejde tare spre tine, povăţuitoarea cea nemincinoasă a mântuirii noastre.

Stih: Pomeni-voi numele Tău întru tot neamul şi neamul.

Să lepădăm, credincioşilor, întristarea, că iată, ca al doilea rug arzând, icoana Născătoarei de Dumnezeu, ce se priveşte de călugării Athonului, s-a arătat spre curăţire păcătoşilor.

Stih: Ascultă, fiică şi vezi, şi pleacă urechea ta.

Dând semn, că întru călătoria vieţii, tu nouă ne eşti povăţuitoare, te arăţi, Maica lui Dumnezeu, în stâlp de foc, ca pe noi, cei rătăciţi, să ne duci pe calea către locaşurile cele veşnice.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea

Veniţi, călugării toţi şi cei din lume, să proslăvim pe prea curata Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, că pentru sfânta icoană astăzi sunt în mare căile ei şi cărările ei în ape multe, că de la Niceea în stâlp de foc apa mării o trece către Athon şi, cu venirea sa, dar credincioşilor dăruieşte. Deci noi, luminaţi fiind cu razele darului, pe mijlocirea mântuirii noastre o fericim.

La binecuvântarea pâinilor

Troparul, glasul 1-îi: Obrăznicia celor ce urăsc chipul Domnului şi stăpânirea necredincioşilor celor fără de Dumnezeu, venit-au în Niceea, şi fără omenie, cei trimişi muncesc pe văduva care, cu bună credinţă, cinstea icoana Maicii lui Dumnezeu, iar aceea, în felul său, noaptea a slobozit icoana în mare, strigând: "Slavă ţie, Curată, că marea cea netrecută dă ţie spatele sale; slavă, călătoriei tale celei drepte, ceea ce eşti una nestricată!" (de două ori)

Apoi aceasta: Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pre Mântuitorul sufletelor noastre (o dată)

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul...

Troparul praznicului, glasul 1-îi: Obrăznicia celor ce urăsc chipul Domnului şi stăpânirea necredincioşilor celor fără de Dumnezeu, venit-au în Niceea, şi fără omenie, cei trimişi muncesc pe văduva care, cu bună credinţă, cinstea icoana Maicii lui Dumnezeu, iar aceea, în felul său, noaptea a slobozit icoana în mare, strigând: "Slavă ţie, Curată, că marea cea netrecută dă ţie spatele sale; slavă, călătoriei tale celei drepte, ceea ce eşti una nestricată!" (de două ori)

Slavă..., Şi acum...,

Alt **tropar**, acelaşi glas: De la sfântă icoana ta, o, Stăpână de Dumnezeu Născătoare, îndestul se dau vindecări şi tămăduiri, celor ce cu credinţă şi cu dragoste aleargă către dânsa. Aşa, ceea ce eşti bună, cercetează şi neputinţa mea, şi miluieşte sufletul meu, şi trupul îmi vindecă, cu darul tău, prea curată. (o dată)

După catisma întâi, se cântă **sedealna**, glasul 1-îi:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.
Arătarea chipului feţei tale cel prea strălucit, bucurie aduce tuturor credincioşilor şi locaşului Iverului dăruieşte apărătoare neadormită şi izbăvire din nevoi. Pentru aceea, cântăm ţie, Preacurată, acopere-ne pe noi pururea cu acoperământul tău.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 8-lea

Aceasta este ziua Domnului, bucuraţi-vă, noroade, că iată nor de lumină purtător minunat în văzduh se întinde şi în stâlp de foc, înaintea Athonului se arată, una şi pe Unul Hristos ţinând pe mâinile sale de Maică, pe Ziditorul lumii, spre mântuirea sufletelor noastre.

După a doua catismă, **sedealna**, glasul al 3-lea:

Astăzi, luminat se veselesc locuitorii Athonului, săvârşesc mulţime de cântări, cinstesc cu dragoste pe cea nevinovată, se împodobesc cu mărimea darului, pe care l-au primit cu venirea icoanei prunce celei fără prihănă, care luminează cu razele cunoştinţei de Dumnezeu, pe cei ce, cu bună credinţă, o laudă pe ea.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 5-lea

Minune prea slăvită se vede astăzi, cum pe ape se arată icoana cea purtătoare de foc a dumnezeieştii prunce şi raze minunate sloboade, şi petrecerea pustnicilor cu minune mântuieşte. Pentru aceasta, cu mulţumită, strigăm: "Bucură-te, cea plină de dar!"

Se cântă **polieleul**: „Cuvânt bun".

Polieleul : **https://www.youtube.com/watch?v=yHxJFCk0WWo**

Apoi aceste **mărimuri:**

Mărimu-te pe tine, Preasfântă Fecioară, de Dumnezeu aleasă Pruncă şi cinstim icoana ta cea sfântă, prin care verşi tămăduiri tuturor celor ce cu credinţă aleargă la tine.

Cu aceste **stihuri**:
1. Adu-Ţi aminte, Doamne, de David şi de toate blândeţile lui.
2. Lucruri minunate s-au grăit despre tine, cetatea lui Dumnezeu.
3. Din rodul pântecelui tău voi pune pe scaunul tău.
4. Sfinţit-a locaşul Său, Cel Preaînalt; Dumnezeu este în mijlocul lui, de aceea nu se va clinti.
5. Casei Tale se cuvine sfinţenie, Doamne, întru lungime de zile.
6. Binecuvântat este Dumnezeu în veac şi în veacul veacului.

Iar după sfârşitul stihurilor, se cântă:

Slavă..., glasul 1-îi

Slavă Ţie, Treime Sfântă: Părinte, Cuvinte şi Duhule Sfinte, zicând: Slavă Ţie Dumnezeule.

Şi acum..., acelaşi glas

Bucură-te, ceea ce eşti cu dar dăruită, Marie, Domnul este cu tine, zicând: şi prin tine cu noi.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, Slavă Ţie Dumnezeule. (de 3 ori)

După polieleu, **sedealna**, glasul al 8-lea: Cine va spune mărirea ta, Născătoare de Dumnezeu, căci cu arătarea icoanei tale, ai adus la mirare pe toţi cei drept credincioşi, tămăduind multe neputinţe şi boli vindecând. O, prea milostivă Stăpână, nu ne lipsi pe noi şi acum de apărarea ta, ci, cu rugăciunile tale, apără şi mântuieşte pe bine credinciosul nostru popor şi pe toată a lui Hristos iubitoare oaste, cu puterea ta o îngrădeşte, ca, lăudându-ne cu tine şi toată nădejdea noastră spre tine având, să nu ne ruşinăm în veci.

Slavă..., Şi acum..., aceeaşi

Antifonul întâi, glasul al 4-lea. Din tinereţile mele multe patimi se luptă cu mine, ci însuți mă sprijineşte, şi mă mântuieşte, Mântuitorul meu.

Prochimen , glasul al 3-lea: Pomeni-voi numele tău în tot neamul şi neamul.

Stih: Răspuns-a inima mea cuvânt bun.

Toată suflarea...

Sfânta Evanghelie de la Luca

Luca: I, 39 - 49 , 56
39.Şi în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ţinutul muntos, într-o cetate a seminţiei lui Iuda.
40.Şi a intrat în casa lui Zaharia şi a salutat pe Elisabeta.
41.Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt,

42.Şi cu glas mare a strigat şi a zis: Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău.
43.Şi de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?
44.Că iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu.
45.Şi fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul.
46.Şi a zis Maria: Măreşte sufletul meu pe Domnul.
47.Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,
48.Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49.Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui.
56.Şi a rămas Maria împreună cu ea ca la trei luni; şi s-a înapoiat la casa sa.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.

19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum..., iarăşi aceasta

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi, după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegile noastre.***

Şi **stihira**, glasul al 6-lea: Arătarea icoanei tale celei minunate când a sosit, atunci părinţii Athonului, văzând stâlp de foc pe mare, de frică fiind cuprinşi, erau întru nedumerire. Iar Gavriil, ca un al doilea Petru, pe mare umblând, cu lacrimi striga ţie: "O, Preasfântă, vino şi păzeşte moştenirea ta de vrăjmaşi nevătămată!"

Canoanele

Canonul de umilinţă către Preasfânta Stăpâna noastră Născătoare de Dumnezeu pe 12

alcătuire a lui Gherasim monahul,
glasul al 8-lea

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în căruţă, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, în chipul crucii lovind şi despărţind marea. Şi pe Israil fugătorul, mergătorul cel pedestru, l-a mântuit, pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Preacurată, primeşte laudă din buze spurcate precum odinioară Fiul tău, Dumnezeul meu şi Domnul, au primit doi bani ai văduvei, şi-mi dăruieşte dezlegare de greşeli, ca, după datorie, să te măresc pe tine.

Cântare îngerească se cuvine ţie, Maica lui Dumnezeu, căci cu înstrăinare ai născut pe Ziditorul acelora, dar şi de la noi primeşte, Stăpână, aceste cucernice rugăciuni, ca să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a proslăvit întru neputinţa noastră.

Închegatu-s-au apele, închegatu-s-au şi valurile în mijlocul mării, purtând icoana ta, Maica lui Dumnezeu. Întăreşte şi inima mea ce se clatină pe piatra poruncilor lui Hristos.

Ajutătoare şi acoperitoare ai fost, Fecioară, locaşului Iverului, afundând în mare oştile lui Amira cu corăbiile lui. Îneacă dar în adâncimea milei Fiului tău, toate patimile mele cele sufleteşti şi greşelile mele cele fără de număr.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit cerurile cu pricepere şi ai întemeiat pământul peste ape, întăreşte-mă pe piatra poruncilor Tale, Hristoase, că nu este Sfânt afară de Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Întăreşte inima mea întru nădejde spre tine, Maica lui Dumnezeu, scoate toată mândria şi înălţarea din mintea mea cea întunecată, ca să strig: “Nu este Sfânt ca Dumnezeul nostru!”

Tu, o, Maica lui Dumnezeu! Pe cei neputincioşi ii încingi cu putere, pe cei flămânzi îi saturi; cercetează şi neputinţa mea, şi mă satură pe mine, cel flămând şi însetat, cu Pâinea vieţii, care, prin pântecele tău cel fecioresc, S-a pogorât din cer pe pământ.

Ridică-mă, Stăpână, de la pământ pe mine, lipsitul, şi din gunoiul păcatului scoală pe sărman; dă-mi rugăciune mie, celui ce mă rog, ca mărindu-te, să laud arătarea ta. Mintea mea cea neroditoare arat-o aducătoare de roduri, Fecioară prea bună, ceea ce te-ai născut din cea stearpă, că tu, cu arătarea icoanei tale, dai rodurile tuturor bunătăţilor.

Sedealna, glasul al 4-lea: Astăzi a sosit prăznuirea cea luminată a apărătoarei noastre, să salte făptura şi adunările oamenilor să dănţuiască, că ne cheamă pe noi

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ca să vedem icoana ei cea de foc purtătoare, care cu razele milei străluceşte pe cei credincioşi. Pentru aceea, bucurându-ne, să strigăm: “Mântuieşte, Doamnă, de foamete, de foc, de sabie şi din nevoi, pe noi, cei care cinstim arătarea icoanei tale!”

Slavă..., Şi acum..., iarăşi aceasta

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu, bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie o ai cercetat. Pentru aceasta, cu proorocul Avacum strig către Tine: "Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni!”

Acoperit-au cerurile bunătatea ta, Maica lui Dumnezeu, şi tot pământul s-a umplut de lauda ta, pune dar dragostea cea puternică a tăriei tale şi asupra mea, cel deznădăjduit.

Pregătind mergerea icoanei tale celei minunate, adâncul şi-a dat glasul său, săltat-a soarele, şi strălucirea ei ca lumina s-a făcut; tu dar ai ieşit spre mântuirea oamenilor şi ai venit ca să mântuieşti moştenirea ta.

Auzind călugării auzul venirii tale, s-au temut, iar cunoscând lucrurile tale, s-au înspăimântat; tulburându-se dar cândva şi sufletul meu, adu- ţi aminte de milostivirea ta, Stăpână, ca să-ţi strig: “Slavă apărării tale, Maica lui Dumnezeu!”

Tu eşti tăria şi puterea mea, Născătoare de Dumnezeu, întru tine mă voi odihni în ziua scârbei mele şi prin tine mă voi sui din latura nemerniciei la moştenirea cea cerească, şi mă voi bucura de Domnul şi Dumnezeu, Mântuitorul meu.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti lumină neapusă, şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine, ticălosul. Ci mă întoarce la lumina poruncilor Tale, îndreptează căile mele, rogu-mă.

Vezi, curată, pe poporul turmei tale, cel ce din noapte mânecă şi stă în preajma icoanei tale celei de Dumnezeu prea slăvite, cerşindu-şi dezlegare de păcate şi îndreptare vieţii, şi împărtăşirea slavei celei dumnezeieşti, deci nu ne lepăda pe noi de la faţa ta, Maica luminii celei neapuse.

Cu tot sufletul şi cugetul cei din turma ta, toţi împreună bucurându-se, întru psalmi şi cântări duhovniceşti, şi cu cântare dumnezeiască cinstesc icoana ta, cerând iertare şi mântuire sufletelor. Iar tu, Stăpână, mireasă dumnezeiască, fiind vindecarea noastră, aceasta dăruieşte nouă.

Biserica ta, Fecioară, ca alt Rai s-a arătat acum având icoana ta. Ca pe lemnul vieţii, pe care toţi cu osârdie, cu bună cucernicie şi cu dragoste sărutându-o, strigăm: "Stăpână, pace dă nouă; Stăpână, câştigă-ne pe noi, că afară de tine altă mângâiere nu ştim."

Agonisindu-te pe tine, Fecioară, râu prea dulce şi izvor îndestulat, mană cerească, îmbelşugare şi dar de-a pururea curgător, cei ce vieţuiesc în locaşul tău cântă naşterea ta.

Cântarea a 6-a

Irmos: Curăţeşte-mă, Mântuitorule, că multe sunt fărădelegile mele şi mă ridică dintru adâncul răutăţilor, rogu-mă, căci către tine am strigat, Dumnezeul mântuirii mele.

Către tine, Stăpână, strig întru scârba inimii mele şi, când mă afund în viforul mării vieţii, către tine alerg ca şi către limanul cel lin, scoate din stricăciune viaţa mea.

Adâncul cel mai de jos al păcatelor m-a înconjurat şi se sfârşeşte duhul meu, ci tinde, Stăpână, braţul tău cel înalt, şi, ca pe Gavriil, şi pe mine, cel ce alerg la icoana ta, păzeşte-mă nevătămat.

Nu mă lepăda pe mine până în sfârşit de la faţa ta, Maica luminii celei neapuse şi nu mă lăsa ca să mă afund întru adâncul fărădelegilor, ci mă scoate pe mine din tina patimilor ca să scape din stricăciune viaţa mea şi voi jertfi ţie glas de laudă şi de mărturisire.

Purtând locaş al trupului cu totul spurcat, ţie, locaşului celui prea curat al Cuvântului celui veşnic, îndrăznesc în cinstită biserica ta, înaintea sfintei icoanei tale, a-ţi aduce nevrednicele mele rugăciuni. Deci tu, ca o milostivă, curăţeşte-mă cu bună îndurarea ta.

Condac, glasul al 8-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

De a şi fost aruncată în mare icoana ta cea sfântă, Născătoare de Dumnezeu, de văduva cea care nu putea să o apere de vrăjmaşi, dar s-a arătat păzitoare Athonului şi portăriţă locaşului Iverului, îngrozind pe vrăjmaşi şi izbăvind din toate nevoile şi năpastele pe cei ce, în ţara noastră, cu pravoslavie te cinstesc pe tine.

Icos: Văzând icoana Maicii lui Dumnezeu ce se arătase în stâlp de foc, adunarea pustnicilor din locaşul Iverului au strigat: "O, Stăpâne, învredniceşte-ne pe noi să primim icoana Maicii tale spre mângâierea nemerniciei noastre! Iar tu, Gavriile, îndrăzneşte de intră în mare şi primeşte în braţele tale vistieria ce se arată nouă, ca să ne fie nouă păzitoare neadormită, şi tuturor creştinilor acoperământ şi bucurie!"

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu, focul s-a ruşinat în Babilon oarecând; pentru aceasta, tinerii în cuptor cu bucuros picior, ca într-o grădină verde săltând, au cântat: ",Bine este cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri."

Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, Doamne Iisuse Hristoase. Iar tu, Stăpâna mea, Născătoare de Dumnezeu, ca o bună, cu mijlocirea ta cea caldă, potoleşte focul mâniei Lui celei drepte, ca să cântăm Lui: "Părintele nostru şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat!"

Maica lui Dumnezeu, cu curgerile îndurărilor tale, roureează pe cei ce ard în cuptorul ispitelor şi al necazurilor, ca să se ruşineze vrăjmaşii noştri şi să cunoască toţi că tu una eşti, Stăpână, slăvită în toată lumea.

Pe tine te cântăm, Maica lui Dumnezeu, ceea ce eşti scaun Împăratului slavei, mai cinstită decât Heruvimii, locaş însufleţit, întru care S-a sălăşluit Domnul, tărie cerească, pe care a răsărit Soarele dreptăţii, Hristos, şi te prea înălţăm întru toţi vecii.
Tu eşti veselia celor ce vieţuiesc în pustie şi mângâierea, şi lauda cetăţii împărăteşti, Fecioară Marie, prea lăudată şi prea înălţată în veci.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul muncitorilor haldeilor l-au ars nebuneşte, cinstitorilor de Dumnezeu, iar, văzându-i pe aceştia cu putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi

Izbăvitorului au strigat: "Tineri, bine-L cuvântaţi, preoţi, lăudaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L întru toţi vecii!”

Pe tine, prea curată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, te cântă puterile îngereşti, te prea înalţă neamul omenesc, te binecuvântează toată făptura, primeşte şi de la mine, nevrednicul, lauda ce se aduce ţie.

Călugării Athonului, cântaţi; Iviria binecuvântează; toată ţara Moldovei prea înalţă pe Stăpâna cea bună, care varsă râuri de minuni de la icoana sa cea făcătoare de minuni.

Lăudăm, binecuvântăm, ne închinăm ţie, Născătoare de Dumnezeu, cântându-ţi şi prea înălţându-te întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte, şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceasta, pe tine, de Dumnezeu Născătoare, începătoriile cetelor îngereşti şi omeneşti te măresc.

Adâncimea tainei naşterii tale, mintea îngerească o înspăimântezi, Fecioară prea curată; icoana ta pe draci îi goneşte, că, neputând suferi să caute spre puterea ei, fug şi se risipesc. Iar noi, cu dragoste, ne închinăm ei şi o sărutăm, şi pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Veniţi toţi să ne închinăm, să cădem şi să mărim pe Maica lui Dumnezeu care a căutat spre noi, smeriţii, şi umple de bunătăţi pe cei flămânzi, şi cu arătarea minunatei icoanei sale, a pus întru noi semnul milostivirii.

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, nădejdea creştinilor, tinde şi neamului nostru milele tale, care au fost cu părinţii noştri; acoperă-ne şi ne păzeşte pe noi de tot răul.

O, întru tot milostivă, ajutătoarea creştinilor, nu poate, după vrednicie, limba omenească şi îngerească să te laude pe tine, ceea ce eşti mai cinstită decât toată făptura şi mai slăvită decât toate cele pământeşti. Ci, o, Stăpână, cu milostivire, primeşte de la noi această rugăciune, ce se aduce ţie şi totdeauna ne mântuieşte pe noi, că spre tine nădejdea ne-am pus.

Luminânda

Pe icoana ta cea întru tot cinstită, primindu-o Gavriil în braţe, a strigat către tine, Stăpână: “O, prea dulce Maică a Împăratului Hristos, fii acoperământ locaşului tău, bucurie tuturor creştinilor şi mijlocitoare a vieţii de veci!” (de trei ori)

La Laude

Stihirile, glasul al 4-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, cel ce dă lumii prin tine mare milă.

O, nespusă bunătate! O, prea slăvită arătare a icoanei Maicii lui Dumnezeu, care străluceşte cu minunile şi luminează cu darul pe cei ce cu credinţă aleargă către ea, pe aceasta şi noi, cu bucurie primindu-o pe curata, dumnezeiasca pruncă, după vrednicie, cu cântări o cinstim şi o fericim.

O, purtarea ta de grijă, pentru noi, Stăpână! Că astăzi, trimiţând nouă minunată icoana ta, cu milostivire, ne dai nouă pe această păzitoare neadormită şi mângâiere nemerniciei noastre. Pentru aceasta, cunoscând cinstite minunile tale, cu cântări pe tine te mărim.

O, prea slăvită minune! Cum icoana ta cea de foc purtătoare, drept pe valurile mării, ca într-o căruţă se poartă, luminând minţile cu razele darului cele strălucitoare, această prăznuire cu cântări de bucurie cinstind-o şi noi, slavă înălţăm Născătoarei de Dumnezeu.

Slavă…, Şi acum…

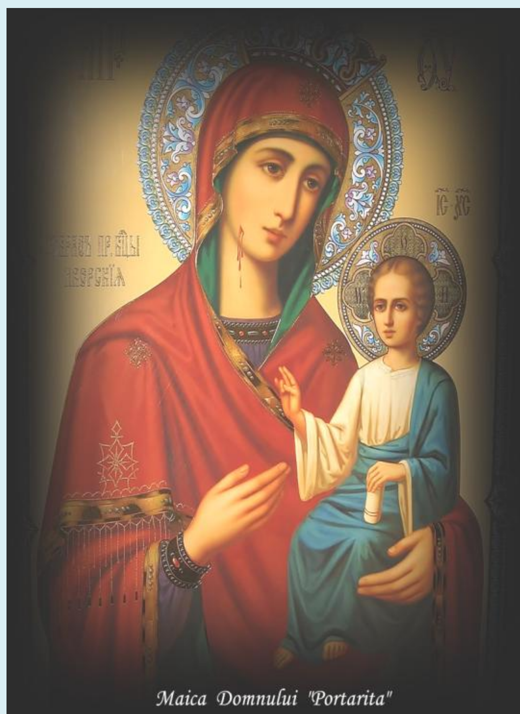
Graiul tău plinindu-l, Maica lui Dumnezeu, prea cuviosul Gavriil, cu picioare neudate a umblat pe apa mării şi, primind sfinţită icoana ta, a adunat ceata, şi au împreunat prăznuire cu pustnicii Athonului. Deci şi noi, minunindu- ne, strigăm Celui întâi întru toate Pricinuitorului: “Slavă Ţie, Unuia Împărate şi Dumnezeule, care ai săvârşit cele minunate, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu!”

Doxologia cea mare, troparul, ecteniile şi otpustul.

La Liturghie

Fericirile din cântarea a 3-a şi a 6-a. Prochimen gl. al 3-lea: Măreşte, suflete al meu... Stih: Că a căutat spre smerenia... Apostolul din Epistola către Evrei (IX, 1-7): Fraţilor, adevărat este că şi Vechiul Testament..., Aliluia, glasul al 8-lea: Ascultă, fiică şi vezi..., Stih: Feţei tale se vor ruga... Evanghelia de la Luca (X, 38-42; XI, 27-28): În vremea aceea, a intrat Iisus într-un sat... Chinonicul: Paharul mântuirii voi lua şi numele Domnului voi chema.

Acatistul Maicii Domnului "Portăriţa"

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor *văzute şi nevăzute.*
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1
Apărătoare Doamnă, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare, cântările cele de laudă aducem ţie noi robii tăi, ca cei ce cu venirea cinstitei icoanei tale ne-am agonisit armă tare, zid nebiruit şi strajă nebiruită. Acoperă-ne şi ne apără pe noi toţi de vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi şi de toată vătămarea sufletească şi trupească, ca să strigăm ţie: ***Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!***

Icosul 1
Îngerul cel mai întâi stătător trimis a fost să zică Născătoarei de Dumnezeu, când a căzut ei sorţii slujirii apostoleşti în pământul Iviriei: „De Ierusalim nu te îndepărta şi nu te despărţi, iar sorţul ce ţi-a căzut ţie, se va arăta luminat în zilele cele mai de apoi, că te vei osteni în pământul întru care Dumnezeu va voi pentru tine, pentru aceea zicem:
Bucură-te, prin care lumii se va aduce mântuirea;
Bucură-te, prin care înşelăciunea idolească se va surpa;
Bucură-te, prin care puterea stăpânitorului întunericului se va ruşina;
Bucură-te, prin care împărăţia lui Hristos se va întări;
Bucură-te, chemarea la lumina Evangheliei a celor căzuţi în întunericul slujirii idoleşti;
Bucură-te, slobozirea fiilor lui Dumnezeu, din robia diavolului;
Bucură-te, slujitoare a Fiului tău şi Dumnezeu;
Bucură-te, ceea ce cu ascultarea ta, neascultarea Evei ai vindecat;
Bucură-te, înălţimea faptelor bune;
Bucură-te, adâncimea smeritei cugetări;

Bucură-te, prin care credincioşii cunosc pe Făcătorul;
Bucură-te, prin care credincioşii se fac fii Tatălui;
Bucură-te, Portăriţă bună, care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 2-lea
Văzând Sfânta Fecioară minunata voie a lui Dumnezeu, pentru Sine, ca o roabă a Domnului pururi s-a supus să facă voia lui, strigând: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea
Înţelegerea cea neînţeleasă a graiului îngerului, Domnul făcând-o înţeleasă ţie, Preacurată, a îndreptat mergerea ta către muntele Athosului, unde s-a grăit de tine celor ce se nevoiesc întru neamul duhovnicesc. Deci noi cu bucurie strigăm către tine:
Bucură-te, ceea ce ai sfinţit Athosul cu venirea ta;
Bucură-te, ceea ce ai surpat idolii;
Bucură-te, ceea ce ai sădit acolo credinţa cea adevărată;
Bucură-te, ceea ce ai izgonit de acolo pe cei necredincioşi;
Bucură-te, ceea ce ţi-ai ales grădină ţie Muntele acesta;
Bucură-te, ceea ce locului acestuia darul tău l-ai făgăduit;
Bucură-te, dătătoarea bunătăţilor pământeşti tuturor credincioşilor ce locuiesc pe el;
Bucură-te, chezăşuitoare mântuirii celei veşnice;
Bucură-te, mijlocitoare caldă celor ce locuiesc în grădina ta;
Bucură-te, înfricoşarea tuturor vrăjmaşilor;
Bucură-te, ceea ce ai făgăduit mila Fiului tău locului acestuia, până la sfârşitul veacurilor;
Bucură-te, ceea ce ai prevestit că darul Lui nu se va depărta de la Sfântul Munte;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 3-lea
Puterea Celui Preaînalt cu apărarea Maicii lui Dumnezeu a umbrit Sfântul Munte, surpăturile şi văile lui, ca un sălaş prea larg, l-a arătat tuturor celor ce în viaţa călugărească doresc să culeagă mântuire şi vor cânta: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea
Având purtare de grijă pentru grădina ta şi pentru poporul din pământul Iriviei bine ai voit a se zidi, în locul unde însăţi ai stătut când ai venit la Athos, un locaş al neamului lor ca un liman celor ce caută mântuirea şi ai voit a le da icoana ta, ca toţi să zică ţie:
Bucură-te, ceea ce ai fost aleasă ocrotitoare pământului Iviriei;

Bucură-te, că ţara aceasta s-a întors de la înşelăciunea idolească la lumina lui Hristos;
Bucură-te, odrasla mlădiţei celei neveştejite care ai odrăslit acum viaţă luminată;
Bucură-te, ceea ce ai crescut strugurii minunilor şi ai bunei credinţe;
Bucură-te, livadă duhovnicească pe Athos sădită;
Bucură-te, ceea ce ai izvorât curgere cu duhovnicească luminare pentru pământul Iviriei;
Bucură-te, gura lui Eftimie, cea cu cuvinte de aur;
Bucură-te, a lui Ioanichie cetate nebiruită;
Bucură-te, a călugărilor îngrădire;
Bucură-te, liman lin celor ce caută mântuire;
Bucură-te, ceea ce făgăduieşti acelora odihnă veşnică;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 4-lea
Izvor de gânduri de nedumerire având întru sine, cinstita văduvă, cea din Niceea, s-a tulburat văzând Sfânta şi prea lăudata icoană a Maicii lui Dumnezu, împusă cu suliţa ostaşului celui stricător de icoane, dintru care îndată a curs sânge şi ea de frică fiind cuprinsă, ca să nu fie batjocorită Sfânta icoană, cu rugăciuni şi lacrimi vărsând, mergând spre apus, cu veselie a strigat: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea
Văzând călugării Sfântului Munte, flacăra ce se arăta pe mare ca un stâlp de foc, a cărui înălţime ajungea până la cer şi strălucea ca un soare, şi venind noaptea la malul mării au văzut Sfânta icoană a Maicii lui Dumnezeu purtându-se pe mare cu putere dumnezeiască şi au strigat celei pline de dar:
Bucură-te, rug nears ce te-ai văzut de puitorul de lege;
Bucură-te, stâlp de foc care povăţuieşti pe cei din întuneric;
Bucură-te, scară care ajungi până la cer, pe care s-a pogorât Dumnezeu;
Bucură-te, pod care treci la cer pe cei de pe pământ;
Bucură-te, raza zilei celei de taină;
Bucură-te, ceea ce ai născut lumina cea neapusă;
Bucură-te, ceea ce n-ai învăţat pe nimeni în ce chip a fost;
Bucură-te, ceea ce eşti îmbrăcată în soare, care străluceşti cu darul şi cu slava în toată lumea;
Bucură-te, stea care arăţi soarele;
Bucură-te, fulger care luminezi sufletele şi străluceşti gândurile celor credincioşi;
Bucură-te, strălucire care luminezi pe cei din întuneric;
Bucură-te, că din tine a răsărit strălucirea cea cu multă lumină;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 5-lea
Icoana ta cea cu dumnezeiască mergere vrând să o dai lăcaşului Mănăstirii Ivir, zis-ai dumnezeiască Maică, arhimandritului Gavriil: „mergi cu ceata călugărilor la malul mării şi te pogoară în luciul ei şi primeşte icoana mea”. Deci, el într-aripat cu credinţă şi cu dragoste a mers pe apă ca pe uscat şi a luat icoana în braţele sale şi dobândind acea vistierie s-a bucurat zicând: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea
Văzut-au călugării din Mănăstirea Ivirului de multe ori icoana Maicii lui Dumnezeu din Biserică scoasă cu putere nevăzută stând deasupra porţii, pe zidul curţii şi spăimântându-se au zis unele ca acestea:
Bucură-te, ceea ce bine ai voit a ne da Sfântă icoana ta;
Bucură-te, ceea ce ne-ai făgăduit-o acoperământ a fi nouă;
Bucură-te, ceea ce ai arătat dragostea ta către lăcaşul nostru;
Bucură-te, ceea ce ai arătat purtarea ta de grijă pentru el;
Bucură-te, ajutorul nostru în ţară străină;
Bucură-te, bunăvoinţa lui Dumnezeu către noi;
Bucură-te, îndrăznirea noastră către Dumnezeu;
Bucură-te, izbăvitoarea lacrimilor noastre;
Bucură-te, apărarea noastră a celor sărmani;
Bucură-te, îngrădirea noastră;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 6-lea
Propovăduitor al voii tale făcând pe Gavril, ai zis către el, Stăpână: „N-am venit să fiu păzită de voi, ci ca să fiu Eu păzitoare vouă, nu numai în veacul acesta de acum ci şi în cel viitor. Iată, dau semn vouă, până când veţi vedea icoana mea în mănăstire nu va lipsi de la voi darul şi mila Fiului meu, ca toţi să strige Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea
Bucurie mare s-a făcut la toţi cei ce au auzit făgăduinţele tale, Maica lui Dumnezeu şi ţie, Portăriţei cereşti, Biserică ţi-au ridicat călugării în poarta mănăstirii, strigând aşa:
Bucură-te, stătătoarea înainte pentru noi, în cele viitoare;
Bucură-te, ceea ce frica Domnului ne înveţi pe noi;
Bucură-te, ceea ce ne îndreptezi pe calea cea bună;
Bucură-te, îndrăznirea şi nădejdea noastră;
Bucură-te, aşteptarea noastră şi acoperământul;
Bucură-te, ceea ce ce ai plecat către noi milostivirea Fiului tău;
Bucură-te, ceea ce ne vesteşti că darul Lui va fi cu noi;

Bucură-te, ceea ce icoana ta cea sfântă ne-ai dat-o nouă arvună a milei Fiului tău;
Bucură-te, ceea ce ai dat ei darul facerii de minuni;
Bucură-te, ceea ce depărtezi de la noi tot răul;
Bucură-te, ceea ce deschizi intrarea a tot binele;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 7-lea
Vrând rău credinciosul Amira să strice lăcaşul Mănăstirii Ivirului şi obştea de călugări ce era adunată acolo să o risipească, degrabă au cunoscut apărarea lăcaşului de către Maica lui Dumnezeu, văzând corăbiile sale în adâncimea mării înecate şi pe ostaşii pierduţi prin valurile mării. Deci înfricoşându-se ei şi venind cu smerenie au dat la mănăstire aur şi argint, cerând iertare. Iar călugării văzând acestea au cântat lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea
Multe şi nenumărate minuni ai arătat, Maica lui Dumnezeu, plinind în mănăstire lipsa de vin, de făină şi de untdelemn, pe cei îndrăciţi vindecând, şchiopilor dăruind umblare, orbilor vedere şi toată neputinţa vindecând, ca văzând aceste minuni să-ţi cântăm ţie:
Bucură-te, Apărătoare Doamnă, care biruieşti pe vrăjmaşi;
Bucură-te, cea grabnică spre ajutor celor ce te cheamă pe tine;
Bucură-te, ceea ce nu treci cu vederea rugăciunea noastră;
Bucură-te, ceea ce de la făgăduinţă nu te întorci;
Bucură-te, ceea ce întristarea întru bucurie o prefaci;
Bucură-te, ceea ce lipsa din mănăstire tu o acoperi cu îndestulare;
Bucură-te, a orbilor vedere;
Bucură-te, a şchiopilor umblare;
Bucură-te, a tuturor scârbiţilor mângâietoare;
Bucură-te, că nu încetezi a ne purta de grijă şi a ne mântui pe noi;
Bucură-te, că dintru atâtea rele ne izbăveşti pe noi;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 8-lea
Auzind patriarhul Nicon de lăcaşul Mănăstirii Ivirului cel minunat, acoperit de icoana Maicii Domnului, a dorit ca şi ţara lui să aibă împărtăşire de darul ei. Pentru aceasta zidind locaş în cinstea acestei prea slăvite icoane, cu osârdie a cerut închipuirea Sfintei icoane cea făcătoare de minuni a Maicii lui Dumnezeu, ca prin acoperământul ei, acoperiţi fiind, să cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Cu totul întru cei de sus fiind şi de cei de jos nedespărţindu-te, bine ai voit, Maica lui Dumnezeu, să dăruieşti aceeaşi binecuvântare a Athosului şi peste lăcaşul Mănăstirii Pecersca, al robului tău Antonie, prin asemănarea cinstitului tău chip cu care ai binecuvântat Athosul. Pentru aceea strigăm ţie:
Bucură-te, acoperământul cel mai lat decât norul;
Bucură-te, îngrădirea şi întărirea drept credincioşilor;
Bucură-te, stâlp nemişcat al Bisericii dreptmăritoare;
Bucură-te, înfruntarea eresurilor şi a dezbinărilor;
Bucură-te, ceea ce mulţimea credincioşilor o luminezi cu strălucitoarele raze ale icoanei tale celei făcătoare de minuni;
Bucură-te, cea ce izvorăşti de la ea darurile vindecărilor şi ale minunilor tale;
Bucură-te, îngrozirea vrăjmaşilor;
Bucură-te, veselia arhiereilor şi a preoţilor;
Bucură-te, povăţuitoarea călugărilor şi mântuirea a tot neamul creştinesc;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 9-lea

Toată osârdia având-o adunarea pustnicilor Mănăstirii Ivirul pentru zugrăvirea prea cinstitului chip al milostivei Portăriţe, săvârşind cântări de rugăciune şi cu apă de la minunata icoană spălând scândura pe care voia să zugrăvească cinstitul ei chip, au sfinţit pe cuviosul Iamvlih, care nevoindu-se cu toată obştea părinţilor, în post şi rugăciuni, au zugrăvit închipuirea icoanei Maicii lui Dumnezeu, pentru care noi pururi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Pe ritorii cei mult vorbitori îi vedem, Născătoare de Dumnezeu, a fi ca nişte peşti fără de glas, că nu se pricep după vrednicie să laude toate minunile tale care le-ai arătat, neamului omenesc, de la Sfântă icoana ta. Căci încă pe cale fiind spre ţara rusească, s-au făcut minuni, poruncind bine credinciosului Emanoil să dea preţul răscumpărării celor necredincioşi care împiedicau mergerea Sfintei icoane şi îndoit după aceea întorcându-i lui. Iar noi pentru aceasta cu credinţă strigăm aşa:
Bucură-te, izvorul minunilor cel nedeşertat;
Bucură-te, că totdeauna eşti mijlocitoare către Dumnezeu;
Bucură-te, scăparea celor din nevoi;
Bucură-te, mângâierea celor scârbiţi;
Bucură-te, vindecarea bolnavilor;
Bucură-te, Maică milostivă a celor sărmani;
Bucură-te, întoarcerea la calea adevărului a celor robiţi;
Bucură-te, chemarea păcătoşilor la pocăinţă;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 10-lea
Vrând să mântuieşti mulţi oameni din nevoi şi din tot felul de scârbe, izvor de milă neîmpuţinată izvorăşti, dumnezeiască Maică, de la icoana ta, neamului nostru. Că iată eşti grabnic ajutătoare în lăcaşul Ivirului celui nou, înmulţind darurile tale şi în alte oraşe şi mănăstiri şi sate, celor ce te cinstesc pe tine şi toate cererile le împlineşti, pentru aceea slăvim pe Dumnezeu, care ne-a dat nouă un aşa dar şi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea
Zid eşti, Născătoare de Dumnezeu, cinului călugăresc şi tuturor celor ce aleargă la tine, că Făcătorul cerului şi al pământului sălăşluindu-se în feciorescul tău pântece, a învăţat pe toţi râvnitorii de curăţie şi de întreaga înţelepciune să strige către tine:
Bucură-te, vas ales al curăţiei;
Bucură-te, cununa fecioriei;
Bucură-te, cămara nunţii celei fără de sămânţă;
Bucură-te, Mireasă nenuntită;
Bucură-te, ceea ce ai născut pe Semănătorul curăţiei;
Bucură-te, ceea ce ai împreunat Domnului pe cei credincioşi;
Bucură-te, grabnică ajutătoare în viforul ispitelor;
Bucură-te, ceea ce izgoneşti asupririle vrăjmaşilor;
Bucură-te, ceea ce risipeşti întunecarea patimilor celor de suflet pierzătoare;
Bucură-te, ceea ce curăţeşti gândurile;
Bucură-te, ceea ce ne înveţi a urî dulceţile cele pământeşti;
Bucură-te, ceea ce îndreptezi minţile şi inimile către cele de sus;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 11-lea
Se biruieşte toată cântarea care vrea să tindă către mulţimea milelor tale celor multe, că de-ţi vom aduce cântări la număr tocmai ca nisipul mării, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare, nimic nu plinim cum se cade, pentru aceasta cântăm ţie: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea
Făclie primitoare de lumină arătată celor ce sunt în mulţimea necazurilor, vedem pe prea sfânta icoană a Maicii lui Dumnezeu că primind focul cel nematerialnic al darului, luminează pe toţi cu razele minunilor, învăţându-i a cânta aşa celei prea binecuvântate:
Bucură-te, că eşti grabnică ajutătoare;
Bucură-te, ceea ce ne aperi pe noi de foc, de sabie şi de năvălirea altor neamuri;
Bucură-te, ceea ce ne izbăveşti pe noi de foamete şi de moarte năprasnică;

Bucură-te, ceea ce ne păzeşti pe noi de toate relele cele aducătoare de moarte;
Bucură-te, ajutătoarea pe cale, pe uscat şi pe ape, a celor necăjiţi;
Bucură-te, vindecarea durerilor celor sufleteşti şi trupeşti;
Bucură-te, milostivă mângâietoare a celor scărbiţi şi împovăraţi;
Bucură-te, ceea ce pe cei deznădăjduiţi îi întorci din groapa pierzării;
Bucură-te, ceea ce nici pe mine nu mă laşi fără ajutorul şi apărarea ta;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 12-lea
Vrând să dea har datoriilor celor omeneşti, dătătorul de bine venit-a singur la cei ce se depărtaseră de harul Lui şi rupând zapisul a dăruit nouă puternică mijlocire pe cea de Dumnezeu cu dar dăruită, pe Maica lui Dumnezeu, ca prin rugăciunile ei să strigăm pururi: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Cântând minunile tale cele arătate în viaţa aceasta, te lăudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ca pe un izvor nesfârşit al milei. Deci, căzând către tine înaintea icoanei tale celei făcătoare de minuni, cu smerenie te rugăm, fii nouă acoperământ în ziua sfârşitului nostru, când vom sta la înfricoşatul scaun de judecată al Fiului tău, ca să cântăm ţie:
Bucură-te, ceea ce întru slavă stai lângă scaunul Fiului tău şi acolo îţi aduci aminte de noi;
Bucură-te, ceea ce dimpreună cu Fiul tău şi Dumnezeu împărăţeşti în veci şi pentru noi mijloceşti;
Bucură-te, că celor ce nădăjduiesc la tine le dăruieşti sfârşit vieţii fără durere şi paşnic;
Bucură-te, ceea ce ne izbăveşti de rănile cele amare;
Bucură-te, ceea ce ne izbăveşti de duhurile cele din văzduh;
Bucură-te, ştergerea păcatelor prin pocăinţă;
Bucură-te, după Domnul, nădejdea noastră a vieţii celei fericite;
Bucură-te, că celor ce nădăjduiesc spre tine le rânduieşti starea de-a dreapta a Fiului tău;
Bucură-te, că fericitul glas care ne făgăduieşte moştenirea Împărăţiei Cerurilor, a-l auzi ne învredniceşte;
Bucură-te, nădejdea cea tare a veşnicei mântuiri a tuturor creştinilor;
Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul al 13-lea (de 3 ori)
O, Maică prea lăudată, Preasfântă Doamnă, Fecioară Născătoare de Dumnezeu, caută spre noi, cei ce cu smerenie şi cu lacrimi aducem aceste puţine rugăciuni

înaintea prea curatei icoanei tale şi toată aşteptarea şi nădejdea spre tine o punem. Izbăveşte-ne pe noi din toate nevoile şi ispitele din viaţa aceasta, şi ne scoate din munca ce va să fie, ca prin tine să fim mântuiţi şi să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul 1
Îngerul cel mai întâi stătător trimis a fost să zică Născătoarei de Dumnezeu, când a căzut ei sorţii slujirii apostoleşti în pământul Iviriei: „De Ierusalim nu te îndepărta şi nu te despărţi, iar sorţul ce ţi-a căzut ţie, se va arăta luminat în zilele cele mai de apoi, că te vei osteni în pământul întru care Dumnezeu va voi pentru tine, pentru aceea zicem:
Bucură-te, prin care lumii se va aduce mântuirea;
Bucură-te, prin care înşelăciunea idolească se va surpa;
Bucură-te, prin care puterea stăpânitorului întunericului se va ruşina;
Bucură-te, prin care împărăţia lui Hristos se va întări;
Bucură-te, chemarea la lumina Evangheliei a celor căzuţi în întunericul slujirii idoleşti;
Bucură-te, slobozirea fiilor lui Dumnezeu, din robia diavolului;
Bucură-te, slujitoare a Fiului tău şi Dumnezeu;
Bucură-te, ceea ce cu ascultarea ta, neascultarea Evei ai vindecat;
Bucură-te, înălţimea faptelor bune;
Bucură-te, adâncimea smeritei cugetări;
Bucură-te, prin care credincioşii cunosc pe Făcătorul;
Bucură-te, prin care credincioşii se fac fii Tatălui;
Bucură-te, Portăriţă bună, care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Condacul 1
Apărătoare Doamnă, Stăpâna noastră de Dumnezeu Născătoare, cântările cele de laudă aducem ţie noi robii tăi, ca cei ce cu venirea cinstitei icoanei tale ne-am agonisit armă tare, zid nebiruit şi strajă nebiruită. Acoperă-ne şi ne apără pe noi toţi de vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi şi de toată vătămarea sufletească şi trupească, ca să strigăm ţie: ***Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!***

Icoana Maicii Domnului Portăriţa "Portaitissa" – Mănăstirea Iviron

Icoana Maicii Domnului, făcătoare de minuni, numită "Portăriţa" - Παναγία Πορταΐτισσα - se află în paraclisul de la poarta Mănăstirii Iviron, cum se întră în curte, pe partea dreaptă. Potrivit tradiţiei athonite, această icoană a venit pe mare, din Bizanţ.

În vremea prigoanei icoanelor - iconoclasmul - trăia în Niceea Asiei mici o văduvă credincioasă, ce avea un singur fiu. Ea păstra cu mare evlavie această icoană a Maicii Domnului în casa sa. La un control făcut de trimişii împăratului, aceştia au găsit icoana şi au spus ameninţător văduvei: "Dă-ne bani ca să scapi împreună cu icoana ta, altfel vom împlini poruncile!" Atunci femeia le-a dat bani mulţi, să-i dea un răgaz până a doua zi. Noaptea l-a luat pe fiul ei şi icoana şi au mers pe ţărm.

Femeia a scos icoana din casă şi s-a dus cu ea la malul mării şi i-a spus: "Maica Domnului, eu nu mai pot să te apăr. Stăpâna lumii, tu, ca Maică a lui Dumnezeu, ai stăpânire peste toată zidirea. Tu poţi să ne izbăveşti şi pe noi de mânia stăpânitorilor şi icoana ta de cufundarea în mare.", şi a pus-o pe apă. Iar icoana a venit, în chip minunat - dreaptă, pe apă, fără a se scufunda - până la Sfântul Munte Athos.

Văduva a fost mângâiată de această privelişte şi i-a mulţumit prea curatei, iar fiului ei i-a spus: "Copilul meu, dorinţa noastră cea către Maica Domnului este deja îm-

plinită. Eu sunt gata să mor pentru credinţa mea, prin mâinile tiranilor, dacă va trebui, dar nu doresc şi moartea ta. Te rog şi te implor să pleci în părţile Greciei."

Fiul a ascultat-o şi a plecat la Tesalonic, apoi în continuare a mers în Sfântul Munte Athos, în acel loc unde, după puţini ani, a fost ridicată Mănăstirea Iviron. Acolo a devenit călugăr şi după ce a trăit în chip bineplăcut lui Dumnezeu, s-a mutat la cele veşnice."

Se vede că ajungerea lui acolo s-a făcut după iconomia şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu, deoarece de la el au aflat şi pustnicii Sfântului Munte istoria icoanei pe care, împreună cu mama sa, o aruncase în mare.

După ani şi ani, când aproape de ţărm fusese construită Sfânta Mănăstire Iviron, călugării au văzut într-o seară deasupra valurilor un stâlp de foc ce ajungea până la cer. În faţa priveliştii ieşite din comun, au rămas nemişcaţi şi cântau. Vedenia a mai continuat câteva nopţi, până ce s-au adunat şi călugări de la alte mănăstiri acolo, pe ţărm. Atunci au văzut că acel stâlp de foc izvora dintr-o icoană a Maicii Domnului, iar când părinţii vroiau să se apropie cu barca, icoana se îndepărta. S-au întors în biserica mănăstirii şi s-au rugat cu credinţă şi lacrimi Maicii Domnului să dăruiască acea icoană mănăstirii lor.

Era atunci în Mănăstirea Iviron un ieromonah cu numele Gavriil, care în lunile de vară trăia ceva mai sus de mănăstire, în nevoinţă şi post aspru, asemeni unui înger pământesc. Lui i s-a arătat PreaSfânta Născătoare de Dumnezeu şi i-a zis: "Spune egumenului şi fraţilor că voiesc să le dau icoana mea pentru a-i acoperi şi ajuta, apoi intră în mare şi păşeşte pe valuri, şi atunci vor cunoaşte toţi buna voire a mea către mănăstire."

Apoi toţi monahii au ieşit la ţărm unde Gavriil a păşit pe apele mării ca pe uscat şi s-a învrednicit să ia în mâinile sale această icoană grea şi de mari dimensiuni, pictată pe lemn. Pe ţărm, monahii s-au închinat icoanei cu evlavie şi mare bucurie. Apoi cu cântări au dus-o în Sfântul altar al bisericii mănăstirii.

În ziua următoare, însă, icoana nu a mai fost găsită în biserică! Căutând-o, au găsit-o pe zidul mănăstirii, deasupra porţii centrale. Au adus-o în biserică, dar iarăşi au găsit-o la poartă. Acest lucru neobişnuit s-a întâmplat de mai multe ori, până când nedumerirea monahilor a fost dezlegată de Preasfânta, care i-a apărut în vis egumenului, zicându-i: "Spune fraţilor să nu mă mai deranjeze de acum înainte, pentru că eu nu doresc să fiu păzită de voi, ci eu să vă păzesc pe voi, nu numai în viaţa de acum, ci şi în cea viitoare. Şi să nădăjduiască în milostivirea Fiului meu şi Stă-

pânului tuturor toţi monahii trăitori cu evlavie şi frică de Dumnezeu în muntele acesta virtuos. Acest dar eu l-am cerut de la El şi iată, vă dau vouă semn: cât timp veţi vedea icoana mea în această mănăstire, harul şi mila lui Dumnezeu nu vor lipsi de la voi."

Monahii s-au bucurat de toate acestea şi apoi au zidit un paraclis aproape de poarta mănăstirii, unde au pus această icoană făcătoare de minuni, care se află în acest loc până astăzi. Datorită acestei întâmplări, icoana a primit numele de "Portăriţa".

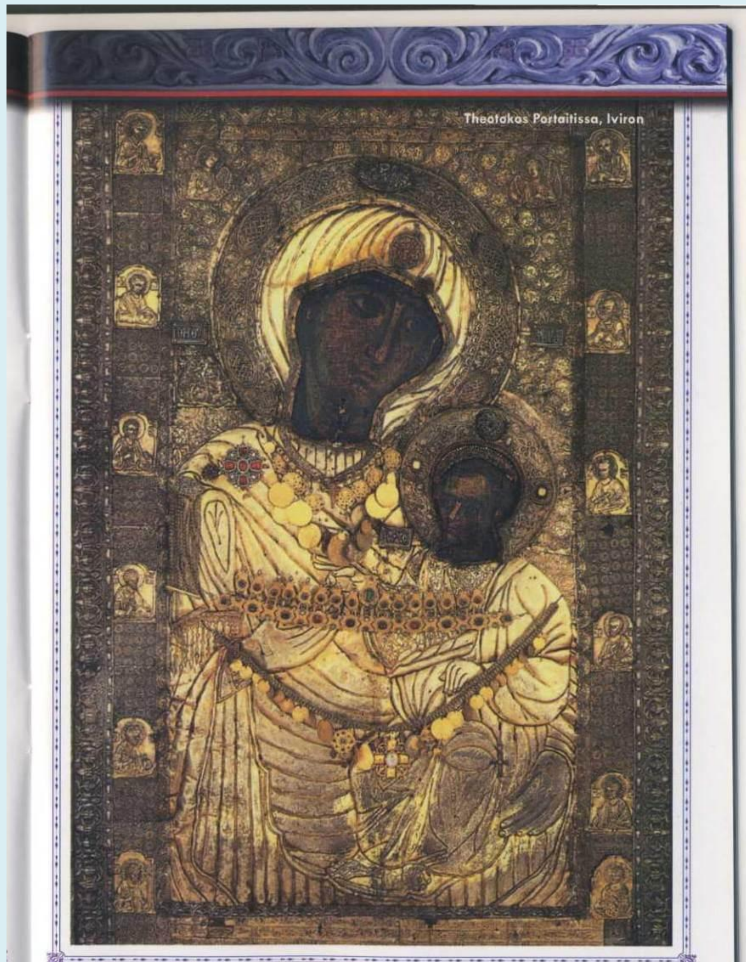
Icoana este mare, de 1,30 x 1,90 metri. Icoana este ferecată, cu excepţia feţelor, cu o îmbrăcăminte de aur şi argint, cu pietre preţioase, monezi de aur şi o mulţime de alte podoabe dăruite de împăraţi, regi, egumeni, duci, ofiţeri şi simpli credincioşi. Aceste odoare sunt dovezi ale minunilor Preacuratei. Le-au oferit cei care au primit ceea ce au cerut de la ea. S-a prorocit, de către părinţi, că la sfârşitul lumii, această icoană va pleca pe mare, aşa cum a venit.

Una dintre bucuriile pe care le-a făcut această icoană celor rugători este următoarea: un tânăr pelerin, neprimind pâine de la bucătar, a primit de la Maica Domnului un galben, spre a-l da bucătarului. Bucătarul, dându-şi seama de unde era galbenul respectiv, s-a căit.

Legat de pâinea din mănăstire, aici s-a mai petrecut încă şi o altă minune: când mănăstirea nu a dat masă la hram, de frica foametei, fiindcă nu aveau destule provizii, atunci milioane de furnici au început să care grâul din hambare. În amintirea acestei minuni, pocăindu-se înaintea lui Dumnezeu, monahii şi-au luat canonul dragostei de a pune zilnic, la poarta mănăstirii, o ladă de lemn, cu pâine, la îndemâna tuturor pelerinilor ce îi calcă pragul.

Uleiul de la candela acestei Sfinte icoane este leac pentru otravă. Pe vremea venirii arabilor în Sfântul Munte, un soldat arab a lovit cu cuţitul în chipul acestei icoane, şi îndată a început a curge sânge. Arabul văzând minunea, s-a înfricoşat şi căzând la pământ s-a pocăit, s-a botezat în legea creştinească şi s-a îmbrăcat în haina monahicească, rămânând acolo până la moarte.

Sfânta icoană făcătoare de minuni Portărița

(monah Irinarh Şişman, Istoria athonită, tom Iviru, pag. 65-77, text inedit aflat în biblioteca Schitului Prodromu)

Teophil, împăratul bizantin luptător de icoane, a poruncit ostaşilor săi ca să cerce prin toate cetăţile şi oraşele şi de se vor afla orice fel de icoane atunci ei să aibă tot dreptul a le arde. Drept aceea, într-una din cetăţile Niceei s-a aflat o oarecare văduvă bogată de fapte bune, cu fiul ei unul născut care, pentru că avea multă dragoste către Dumnezeu, pe lângă celelalte averi mai avea şi o bisericuţă numai a ei, întru care păstra, pe lângă celelalte icoane şi pe a Maicii de Dumnezeu Născătoare înaintea căreia îşi revărsa în toată vremea cele mai fierbinţi rugăciuni.

Despre o asemenea evlavioasă femeie aflând tiranii aceia, au şi poruncit că dacă ea nu va arăta acea icoană atunci să o răscumpere cu bani, căci altfel - după cum au ei poruncă - cu pedepse o vor omorî.

Înţelepţită de Dumnezeu, sărmana le-a făgăduit pentru a doua zi că le va da destui bani. Astfel, eliberându-se, a alergat împreună cu iubitul ei fiu la Sfânta bisericuţă şi ridicându-şi mâinile şi ochii către Cer, cu lacrimi fierbinţi s-au rugat pentru grabnic ajutor. Şi, apucând icoana pe care o iubea atât de mult, au cerut de la Stăpâna a toată lumea să-i izbăvească de urgia cumplitului împărat, iar acea icoană - pe care o aduseseră la mare - să fie păzită de batjocură. Acestea rostindu-le din adâncul inimii, au slobozit-o pe mare, iar icoana sprijinită fiind de nevăzută mână călătorea către apus nu cum ar fi fost pe apă, ci stând, drept înălţată. Privind muierea cu fiul ei aşa o minune a rămas plină de încredinţare şi bucurie căci a bineplăcut Maicii Domnului fapta ei.

După aceasta, întorcându-se către unicul ei fiu, i-a zis: „Tu, fiul meu iubit, apucă mai curând spre Elada şi ajutorul Preasfintei Maici va fi cu tine iar eu, ca parte femeiască nu pot ieşi nicăieri ci cu dragoste mă voi jertfi pentru Acela ce S-a pironit pentru a noastră mântuire”. Şi sărutându-1 cu îmbrăţişare de mumă s-a ascuns unul de către altul; tânărul apucând spre Salonic - de unde a venit drept în Sfântul Munte, la monastirea Ivirului şi unde, călugărindu-se, după puţină vreme s-a mutat la Domnul.

Toate acestea s-au lucrat după iconomia lui Dumnezeu, ca să fie cunoscută ivirenilor întâmplarea Sfintei icoane şi să ne întrebăm: „Cum s-a păzit pe sine, în mare, atâta vreme?” Dar cine poate descoperi tainele Celui ce ştie toate cele ascunse şi face lucrurile cele mai înfricoşate ca un puternic?

Tradiţiile ne încredinţează astfel: că odinioară, grăind între sine oarecari părinţi ivireni despre mântuirea sufletului, fără de veste au zărit un stâlp de văpaie ce se ridica din mare şi cu vârful atingea cerul! Atunci ei, sculându-se plini de spaimă au început a zice „Doamne miluieşte” şi la care minune au chemat pe toţi monahii de au văzut un astfel de lucru spăimântător. Pe lângă monahii ivireni s-au adunat şi cei de la monastirile învecinate: adică de la Vatoped, de la Esfigmenu şi alţi mulţi care au văzut Sfânta icoană a Maicii lui Dumnezeu şi pe care se sârguiau a o apuca - dar ea se depărta de la dânşii.

Atunci egumenul, poruncind s-au adunat toţi părinţii în Sfântul locaş şi căzând, cu lacrimi s-au rugat ca să se învrednicească a avea o aşa Sfântă icoană la vreunul din locaşurile unde va binevoi a rămânea. Şi Dumnezeu, ascultându-le dorinţa, iată anume vrednică de ascultat istorie: în timpul acesta - când toţi se rugau Preasfintei de Dumnezeu Născătoare - un oarecare monah Gavriil al acestei monastiri - din tinereţile sale, mare nevoitor spre a bineplăcea lui Dumnezeu, ce cu tot dinadinsul se ostenea în post, cu rugăciuni neîncetate şi în vieţuirea cea mai aspră - tocmai aţipise puţin şi în dulcele lui somn (scrie Varnava Esfigmenitul, la 1856) a văzut pe Preasfânta de Dumnezeu Maică, înconjurată de strălucire şi mărire, negrăită zicându-i: „Mergi de vesteşte pe egumenul vostru că voiesc - după multa lor dragoste - să le fie dată spre ajutor şi acoperământ această icoană a mea”.

Şi îndată descoperind stareţului vedenia, acesta a adunat sobor mare de părinţi care, ieşind cu smerenia cea cuvenită unei astfel de ceremonii, s-au coborât la mare având toţi făclii şi cădelniţe. Şi tămâind cu bună mireasmă, s-au îndreptat către locul în dreptul căruia aştepta icoana Preasfintei de Dumnezeu Născătoare - către care şi-au plecat genunchii lor. Şi a binevoit atunci a se apropia de mal şi ieşind cel

bine plăcut al ei cuvios monah Gavriil, mai sus pomenit, o a primit-o cu cuviincioasă îndrăznire la anul, de la Hristos, 830, martie 31 - după Ioan Comnenos - (după ruşi - la 831, iar după greci, 829).

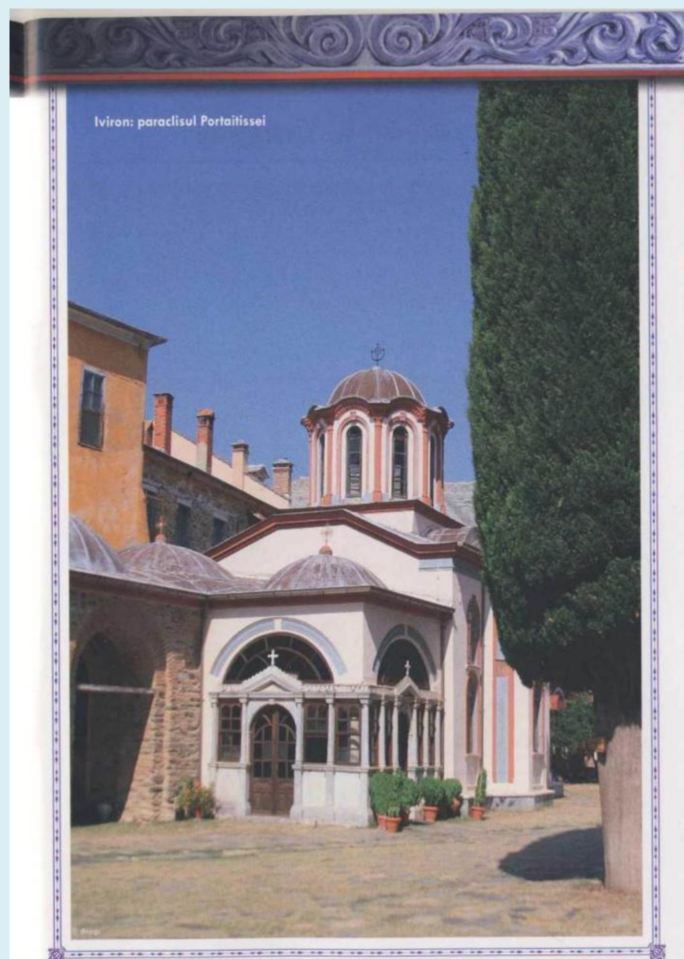
Atunci toţi, simţindu-se împinşi de sufletească încurajare, s-au închinat ei pe rând chiar în locul acela de la marginea mării. Şi în locul unde a stat Sfânta icoană a izvorât aghiazmă (astăzi este paraclis în cinstea Maicii Domnului înălţat acolo şi serbează marţi, a treia zi după Paşti, această minune).

Şi pornind spre monastire, cu cinstea cuvenită au aşezat icoana în partea cea mai dinlăuntru a altarului şi au făcut priveghere până a doua zi când s-a săvârşit şi Sfânta Liturghie - după care, luându-şi binecuvântare, s-au dus fiecare la locurile lor.

Iar când, pe la miezul nopţii, eclesiarhul a venit înăuntru şi a văzut că lipseşte Sfânta icoană din locul în care o aşezase, s-a spăimântat tare şi a căutat-o în tot locul. Şi neaflându-o, au fost cuprinşi toţi de mare mirare şi ieşind ei în afara zidurilor au văzut-o stând întru înălţime, la poarta cea mare, ţinută de nevăzută mână. Şi iarăşi luându-o, au dus-o într-acelaşi loc - de unde, asemenea, a urmat a ieşi de mai multe ori, încât nu mai rămăsese credinţă plină de nădejde în cuvioşii părinţi, ci spaimă şi întristare.

Atunci Preasfânta s-a arătat ca mai înainte, aceluiaşi sihastru şi i-a zis: “Lăsaţi-mă la poartă şi nu vă mai osteniţi a ţine icoana mea în biserica cea mare căci nu voiesc ca voi să mă păziţi ci eu să vă păzesc pe voi - nu numai în viaţa aceasta, ci şi în cea viitoare! Şi să nădăjduiască în milostivirea Fiului meu şi Stăpânul a toate, toţi cei ce în Sfântul Munte vor petrece cu fapte bune, cu evlavie şi întru frică de Dumnezeu şi să ştie monahii că acest dar am cerut şi luat de la Dânsul - pentru care vă şi dau încredinţare - că până veţi vedea icoana mea în această monastire darul şi mila lui Dumnezeu nu va lipsi de la voi”.

Şi din ceasul acela n-a mai îndrăznit nimeni a duce icoana în altar ci alăturea cu poarta au făcut un paraclis (cel de acuma s-a zidit la 1680) în cinstea Sfintei icoane „Portăriţa” - întru care, până astăzi, stă îmbrăcată în veşminte scumpe de aur şi argint şi înaintea căreia ard neîncetat multe candele (dăruite de pioşii creştini ruşi din Moscova). Şi se face aici Liturghie de trei ori pe săptămână marţea, joia şi sâmbăta - însă când nu sunt privegheri.

Minuni ale Portaitissei

Numirea acestei Sfinte icoane, a Ivirului Porţăriţa, i s-a dat pentru că ea însăşi a binevoit a se afla stând deasupra porţii monastirei. De atunci, în această Sfântă monastire se fac nenumărate minuni: îndrăciţii se tămăduiesc, slăbănogii se fac sănătoşi, orbii văd şi toată boala fuge de la cei ce pătimeşte, dar are credinţă adevărată.

Iar dintre cele multe câte a făcut prea puternica Stăpână prin această icoană a sfinţiei sale să spunem puţine ca să vă încredinţaţi şi pentru celelalte.

La anul 1648, octombrie 13 - scrie Baraschi - împărăţea în Moscova Rusiei, Alexei Mihailovici, iar patriarh era Iosif. Şi, după dorinţa lor, au făcut o icoană întocmai cu „Portăriţa” şi o au dăruit-o împăratului trimiţându-i-o prin părinţii din monastirea Ivirului: Pahomie eclesiarhul, Damaschin ierodiaconul şi Ignatie chelarul. Şi a fost primită icoana cu mare cinste, la marginea oraşului şi norod mult a fost de

faţă. Şi au aşezat-o în biserica „Sfântul Nicolae” care mai apoi, a fost dăruită ca metoc monastirei Ivirului - după cum scrie şi Cantemir, domnul Moldaviei.

În oarecare timp (s-a întâmplat la anul 1306) au năvălit neamurile perseşti asupra Ţarigradului (Constantinopol) - pe uscat şi pe mare - mulţime nenumărată. Iar admiralul lor, aflând că în Athos sunt multe monastiri, a luat cu el cinci corăbii de război şi venind la Sfântul Munte au ancorat la arsanaua Ivirului şi îndată au sărit pe uscat înconjurând monastirea ca nişte fiare sălbatice, gata spre ucidere. Iar monahii, văzând mulţimea cea neregulată a năvălitorilor şi urgia lor neînfrânată, au intrat în Sfânta biserică şi luând sfintele vase şi prea cinstita icoană a Fecioarei, le-au ascuns în turnul în care aveau veşmântăria şi în care s-au ascuns şi ei. Iar năvălitorii, neavând împotrivă luptători, au făcut oarece meşteşugire si au intrat în monastire. Şi după ce au făcut toate câte au voit, prădând-o desăvârşit, s-au pus - cu ciocane şi alte unelte de fier - ca să doboare stâlpii Bisericii: au luat funiile corăbiilor pe care, legându-le de pilaştri, trăgeau strigând cu glas mare ca să surpe sfinţitul locaş (de atunci este retezat unul din stâlpii din partea de apus a chorului cel mare).

La 1308 mănăstirea a fost prădată la fel de către piraţii catalani şi apoi de către arabi, însă pe toţi i-a ajuns pedeapsa Maicii Domnului. Iar monahii din turn, auzind şi văzând acestea toate, strigau din adâncul inimii, prooroceştile cuvinte: „Pentru ce dormi, Doamne? Scoală-te şi nu ne părăsi până în sfârşit. Dumnezeule, venit-au neamurile în moştenirea Ta şi au spurcat locaşul cel sfânt al Tău; degrab ajută-ne pe noi” - şi alte asemenea, cu lacrimi fierbinţi udând zidurile. Şi înălţând Sfânta icoană ziceau: „Nu ne da până în sfârşit vrăjmaşilor noştri - deşi păcătoşi şi nevrednici suntem noi - ca să nu ajungă ei să spună: Unde este Dumnezeul lor? Căci tu ai făgăduit că vei fi păzitoarea şi ajutorul nostru”.

Acestea monahii, cu lacrimi zicându-le, apărătoarea şi Doamna grabnic ajutătoare nu a trecut cu vederea rugăciunile lor, nici nu a minţit făgăduinţelor ei ci pe acestea plinindu-le, a dat pe vrăjmaşi desăvârşitei pierzări. Deci, cine va spune minunile Fecioarei? În noaptea aceea de năprasnă s-a iscat o furtună cumplită pe mare, încât toate corăbiile s-au scufundat, nerămânând în viaţă decât admiralul - si aceasta ca să cunoască nebunul păcatul său (precum s-a şi întâmplat).

Când s-a luminat de ziuă, au văzut monahii trupurile celor înecaţi zăcând grămezi pe malul mării, dimpreună cu toată înarmarea corăbiilor. Atunci admiralul, văzând pierderea corăbiilor sale şi a tuturor celor dintr-însele, s-a bătut peste faţa sa şi presărând ţărână peste capul său a venit cu smerenie şi s-a făcut rugător recunoscător celor ce mai înainte le fusese fiară, zicând monahilor: „Rugaţi-vă robilor

adevăratului Dumnezeu ca să nu pier şi eu". Şi dându-le aur şi argint îndeajuns, le-a grăit: „Luaţi banii aceştia ca să dregeţi zidurile monastirii voastre făcându-le mai înalte ca să nu mai poată vrăjmaşii să vă prade!" Şi luând monahii banii au făcut întocmai înălţând aceste ziduri care se văd şi astăzi.

Nu numai atuncea a izbăvit prea curata monastirea sa de primejdie, dar şi de altă dată, când nu aveau părinţii făină şi se aflau la mare strâmtorare şi împuţinare. Preasfânta s-a arătat în vis proiestosului zicându-i: „De ce te scârbeşti fiule pentru lipsirea făinei? Du-te şi vezi chelăria plină de făină, ca să cunoşti îngrijirea ce o am pentru voi". Iar proiestosul sculându-se din somn s-a dus cu grăbire şi văzând chelăria plină până sus cu făină, a adunat toată frăţimea şi le-a spus cele ce s-au făcut. Iar fraţii, spăimântându-se şi plângând de bucurie, au slăvit pe Dumnezeu şi pe pururea Fecioara Maica Sa.

Iar altă dată, de vin lipsindu-se, iarăşi s-a arătat Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria şi le-a umplut toate vasele, încât dădeau pe dinafară. Şi era vinul acela într-atât de dulce şi bun, încât fiecare a cunoscut a fi adevărată minune a Maicii Domnului şi nu lucrare a firii.

Altădată prea curata le-a înmulţiţ untdelemnul şi legumele. Şi multe alte minuni şi faceri de bine se săvârşesc în monastire prin această Sfântă icoană în fiecare zi - căci se şi spune că aflându-se lângă poarta monastirei, de multe ori a oprit să intre într-însa oameni având întinăciuni sufleteşti - până într-atât încât oricare dintre cei mai păcătoşi cercând să intre în monastire, au căzut de năprasnă morţii.

Privirea Maicii Domnului din această icoană este aspră - pricinuind de multe ori închinătorilor cutremur - iar mărimea şi zugrăveala dumnezeiescului ei chip este măreaţă încât ceea ce este Maica milostivirii şi mângâierii se arată aici a fi şi Maica dreptăţii, înfăţişarea feţei sale este mai poruncitoare aducând aminte de nemitarnica judecată viitoare.

În obrazul ei se vede până astăzi semnul singurei rane pe care i-a făcut-o unul dintre arabi cu numele Varvar, care s-a săvârşit ca monah. Această rană este însoţită şi de sânge - care pentru Varvar s-a făcut îndemn de pocăinţă căci, străpungându-i-se inima lui la vederea acestei minuni, a primit în monastire sfântul Botez, apoi şi îngereasca schimă.

Pe drumul către Careia, la un sfert de ceas depărtare de monastirea Ivirului, în partea stângă, către miazăzi, se află un stejar secular care are trei tulpini. Din spusa călugărilor, aici s-a petrecut o istorie cam aşa: a venit odată un tânăr la Iviru şi a

cerut pâine de la portarul monastirei - după obiceiul Sfântului Munte - şi acesta nu i-a dat. El a plecat lăcrimând căci îi era foame şi pe drum, lângă acest copac, s-a întâlnit cu o femeie, care i-a dat un galben şi i-a zis: „Du-te înapoi la monastire şi dă banul acesta ca să-ţi dea pâine pentru el”. Şi ducându-se la portar i-a dat lui banul, iar acesta l-a întrebat: „Cine ţi l-a dat?”. „O femeie”, i-a răspuns el. Şi alergând repede portarul la paraclis, a văzut că acel galben lipsea din salba Maicii Domnului. Acel tânăr este zugrăvit în genunchi, în chip rugător, lângă icoana Maicii Domnului.

"Iviru (Portaitissa)"

Bucură-te, Portăriţă bună
care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Zile de prăznuire: 25 februarie, 26 octombrie

Între icoanele Maicii Domnului zugrăvite de Sfântul apostol şi evanghelist Luca, scrierile mai vechi, cât şi mai noi, pomenesc şi vestita icoană a Panaghiei Portaitissa, de la Mănăstirea atonită Iviron (Iviru).

Icoana a aparţinut unei văduve din părţile Niceei, care avea un singur fiu. Dar atunci împărăţea Teofil şi era mare prigonire împotriva Sfintelor icoane. Acest „urâtor de Hristos" a trimis ostaşi prin cetăţi ca să cerceteze de se vor mai afla icoane, fie prin biserici, fie prin case, să le coboare şi să le ardă, iar pe cinstitorii acestora să-i muncească cu felurite chinuri. Căutând cu multă iscodire, catanele împărăteşti aflară de icoana văduvei. Ca să o ocrotească, femeia iubitoare de Hristos trimite icoana pe mare, iar pe fiul ei îl sfătuieşte să fugă. El merse spre Tesalonic, iar deacolo în Sfântul Munte, unde s-a şi călugărit.

După multă vreme, oarecare bătrâni din mănăstirea ivirilor, văzură deodată pe mare ceva asemenea unei flăcări. Aceasta văzând ei, s-au ridicat strigând: „Kirie eleison!" (Doamne miluieşte!). Şi, adunându-se toata obştea, priveau şi se minunau de acea privelişte, însă ce anume era nu puteau să priceapă nicidecum. Iar aceasta nu numai ziua se arăta, ci şi noaptea. Şi alţi monahi s-au adunat din Sfântul Munte, din Lavră, de la Vatopedu şi din alte mănăstiri, şi încercând să se apropie cu luntrile, au văzut icoana Maicii Domnului, dar prea tare nu au putut să se apropie de dânsa, căci cum se apropiau, ea tot se depărta. Însa, rugându-se ei cu lacrimi Domnului ca să poată lua icoana Maicii Lui, ca să o aibă spre mângâiere străinătăţii lor, le-a ascultat Domnul rugăciunea.

Şi-apoi toate s-au întâmplat în acest chip: Un oarecare cuvios Gavriil, cunoscut pentru fericita lui simplitate, primeşte porunca în vis de la Maica Domnului să coboare la mare şi umblând fără temere pe apă, să aducă icoana „ca să cunoască toţi dragostea şi purtarea de grijă ce o are către mănăstire, căci am venit într-adins aici pentru ajutorul vostru". Acestea săvârşindu-le cuviosul, s-au umplut de bucurie toţi părinţii, trei zile priveghind şi cântând imn de slavă.

După aceasta, aducând Sfânta icoană cu prea curatul chip în biserica cea mare, au pus-o în partea cea mai dinlăuntru a jertfelnicului. Dar a doua zi, aprinzătorul candelelor intrând la ceasul Utreniei spre a pregăti cele după rânduială, n-a aflat icoana la locul ei, ci tocmai deasupra porţii mănăstirii. Deci luând-o acesta a dus-o cu evlavie şi mare grijă la locul cel mai dinainte. Dar iarăşi Maica Domnului şi-a schimbat locul şi tot asemenea s-a întâmplat de mai multe ori, făcându-se fireşte aceasta pricină de nedumerire pentru toţi părinţii.

Numai cuviosului Gavriil i s-a arătat iarăşi „Raza Soarelui celui înţelegător", zicându-i: „Mergi la mănăstire şi spune părinţilor să nu mă mai necăjească, căci eu n-am venit aici ca să mă păziţi voi, ci pentru ca eu să vă fiu păzitoare vouă, nu numai acum, ci şi în veacul ce va să fie".

Acestea auzindu-le purtătorul de Dumnezeu Gavriil, părintele nostru, s-a pogorât îndată la mănăstire vestind egumenul şi întreaga obşte. Apoi au zidit o biserică la poarta mănăstirii, în numele Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a Portăriţei şi au aşezat-o acolo.

O altă minune la această icoană: un tânăr n-a primit pâine de la bucătar, atunci Maica Domnului i-a dat un galben să-l ducă bucătarului - bucătarul şi-a dat seama de unde era galbenul respectiv şi s-a căit.

Uleiul de la candela acestei icoane este leac pentru otravă.

Pe vremea venirii arabilor în Sfântul Munte un soldat arab a lovit cu cuţitul în chipul icoanei acesteia şi îndată a început a curge sânge. Arabul văzând minunea, s-a înfricoşat şi căzând la pământ s-a pocăit, s-a botezat în legea creştinească şi s-a îmbrăcat în haina monahicească, rămânând acolo până la moarte.

O veche proorocie spune că la sfârşitul lumii această icoană va pleca pe mare aşa cum a venit.

Mănăstirea Iviron

Mănăstirea Iviron - Μονή Ιβήρων, Iviru, Iveron - este una dintre principalele mănăstiri ce înalţă rugăciuni Domnului pe Sfântul Munte Athos.

Mănăstirea athonită Iviron, care păstrează cu mare bucurie şi evlavie icoana Maicii Domnului Portăriţa, este construită la mică distanţă de mare, pe coasta nord-estică a peninsulei, pe un mic şes şi se ajunge acolo din Kareia, pe o cărare pietruită care coboară pe aproape tot parcursul ei.

Sfântul Munte Athos se află în nordul Greciei, în regiunea Macedonia. Muntele Athos este un munte cu înălţimea maximă de 2.033 metri - Vârful Athon - ce îşi înalţă culmea de piatră pe o peninsulă lungă de 60 de kilometri şi lată de 8-12 kilometri, aria totală a acestuia fiind de 360 de kilometri pătraţi.

Sfântul Munte Athos este o republică monastică cu regim administrativ autonom în cadrul Greciei, având capitala la Careia. Sfântul Munte găzduieşte douăzeci de mănăstiri mari, zise împărăteşti, cu drepturi egale, care conduc tot Muntele.

Mănăstirea Iviron a fost fondată, din mila Domnului, în anul 980. Potrivit documentelor mănăstirii, zidirea acesteia ar fi ţinut trei ani, între 980 şi 983. Ctitorul mănăstirii a fost Sfântul Ioan Iviritul, general al armatelor bizantine şi prieten al Sfântului Atanasie cel mare, venit din provincia Caucazului care se numea Ivirica (Iviria sau Georgia de astăzi).

Renunţând la înalta lui meserie, Ioan Iviritul a intrat în monahism, alături de cei doi fii ai săi, Gheorghe şi Eftimie. Tunderea în monahism a fost săvârşită de către prietenul său, Sfântul Atanasie athonitul. Adunând ajutoare din Iviria - Georgia, el va ctitori această mănăstire şi îi va pune drept hram Adormirea Maicii Domnului. Cei trei ctitori, părintele şi cei doi fii, sunt recunoscuţi drept sfinţi.

Deşi distrusă de piraţii francezi la anul 1259, iar mai apoi din porunca împăratului bizantin Mihail al VIII-lea paleologul, pentru faptul că monahii acesteia se împotriviseră unirii cu catolicii, şi în sfârşit, de către catalani, pe la începutul secolului al XIV-lea, Mănăstirea Iviron a renăscut, din mila Domnului.

Mănăstirea Iviron va trece prin mai multe încercări, de Dumnezeu rânduite. Ea a fost atacată de piraţi şi incendiată, în repetate rânduri. Martirii de la Iviron sunt şi astăzi pomeniţi, cu dragoste şi râvnă. În vremea patriarhului latin Ioan Vecos au fost trecuţi prin sabie 13 călugări iviriţi, pe motiv că nu se supuneau politicii sale uniate.

Mănăstirea a fost amplu restaurată, după toate cele suferite de la necredincioşi, în anul 1513, de către călugărul georgian Gheorghe Varasvatzes. Acesta a şi condus obştea mănăstirii vreme de mai mulţi ani. Domnitorul Mihai Viteazul (1593-1601) este şi el un ctitor al Mănăstirii Iviron, portretul lui fiind zugrăvit pe unul din pereţii bisericii principale.

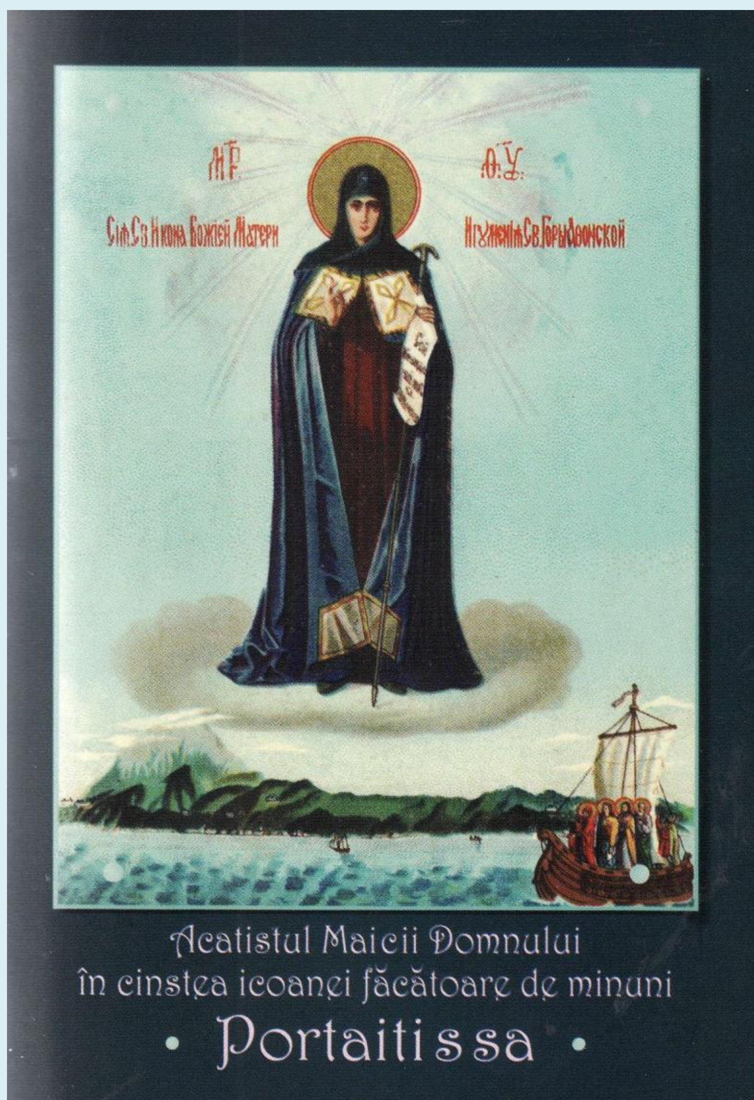
Mănăstirea Iviron este una dintre cele mai mari şi bogate mănăstiri de pe Muntele Athos. Într-o vreme, mănăstirea avea în jur de 200 de călugări. Clădirile ansamblului monahal sunt mari, spaţioase, măreţe, liniştea şi pacea domnind într-însele şi în curte pururea, atât ziua, cât şi noaptea, întrerupte fiind doar de sunetele clopotelor, de toaca de fier sau cea de lemn, care îi cheamă pe monahi la slujbele bisericeşti. „Dumnezeu este pace, dincolo de zgomot şi agitaţie, iar cei care voiesc să-L cunoască trebuie să se afle într-o stare de pace".

Cântările psaltice de la Mănăstirea Iviru sunt foarte frumoase. Străvechea tradiţie creştină a muzicii vocale bizantine s-a păstrat neschimbată.

Mănăstirea Iviron este unică printre mănăstirile atonite prin lucrarea ei misionară. Acest lucru a fost consemnat de catre arhimandritul Gavriil Dionisiatul, în cartea sa "Lavsaikon al Sfântului Munte":

Timp de secole, Mănăstirea Iviron şi-a răspândit mireasma sa duhovnicească spre ţările ortodoxe, până în Caucaz şi Rusia. Din această mănăstire au fost trimişi în calitate de misionari în acele ţări îndepărtate, părinţi venerabili şi plini de virtuţi, cu multă dragoste şi lepădare de sine, părinţi care au fost credincioşi păstrători ai poruncilor Sfântul apostol Pavel, după care nu există „elin şi iudeu ci toate şi întru toţi Hristos" (Col. 3, 11). Iviron este singura mănăstire din Sfântul Munte care a sprijinit duhul misionar din monahism, care încă se păstrează aici. Vei găsi monahi iviriţi în America, Africa de Sud, Australia şi în alte părţi ale lumii. Aceşti monahi slujesc nevoile duhovniceşti ale Ortodoxiei şi îşi împrăştie lumina credinţei asupra tuturor".

Acatistul Maicii Domnului în cinstea icoanei făcătoare de minuni Portaitissa (carte)

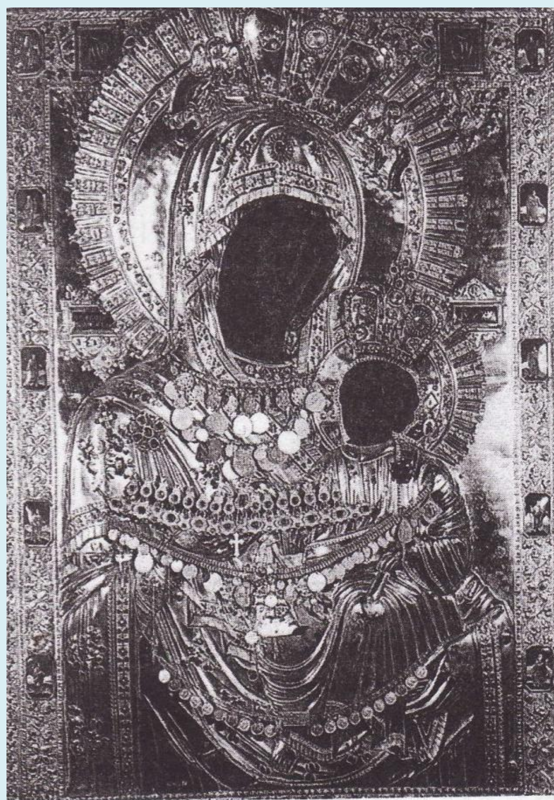
https://www2.slideshare.net/steaemy1/portaitissa-editat

https://www.academia.edu/42263173/Acatistul_Maicii_Domnului_%C3%AEn_cinstea_icoanei_f%C4%83c%C4%83toare_de_minuni_Portaitissa

https://archive.org/details/portaitissa-editat

***

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu păzitoarea Athosului şi portăriţa mănăstirii Iviron

Icoana Maicii Domnului Portaitissa

Predania Bisericii Ortodoxe spune că Sfântul Munte Athos a fost luminat prin propovăduirea evanghelică a Maicii Domnului în scurt timp după înălţarea Domnului.

La început Sfinţii apostoli au lucrat în Ierusalim vreo 12 ani, având în mijlocul lor şi în sfatul lor pe Maica Precistă. Spre împlinirea poruncii Mântuitorului: „Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată zidirea", Sfinţii apostoli adunaţi în sobor, împreună cu Maica Domnului, au tras la sorţi pentru a vedea ce laturi ale lumii le va rândui Domnul fiecăruia, ca să propovăduiască Sfânta Evanghelie. Preasfintei Născătoare de Dumnezeu i-a căzut Iveria (vechea denumire a Georgiei). Mai apoi, însă, a primit vestire de la îngerul Domnului, care i-a făcut cunoscut că această latură rămâne sub ocrotirea ei, dar va fi luminată mai târziu. Iar acum voia lui Dumnezeu este ca ea să meargă să lumineze mai întâi o altă latură a pământului, unde va fi călăuzită de Domnul.

În acea vreme, Lazăr cel mort şi înviat a patra zi de Domnul, fiind urmărit de jidovi, vrăjmaşii Domnului, spre a fi omorât, a fugit în Cipru, şi acolo a fost hirotonisit de Sfinţii apostoli Pavel şi Varnava. Având mare dragoste şi dorind să o

mai vadă pe Maica Domnului, Lazăr i-a scris şi a rugat-o să vină dânsa în Cipru, căci el nu putea - din pricina iudeilor.

Maica Preasfântă i-a răspuns că va veni, dar să-i trimită o corabie, lucru pe care Lazăr 1-a şi făcut. Pregătindu-se de plecare, Maica Domnului l-a luat pe Sfântul Ioan evanghelistul şi pe alţi ucenici credincioşi împreună cu sine, şi au purces spre Cipru, călătorind în linişte.

Însă, după un timp oarecare, prin voia lui Dumnezeu, s-a stârnit o furtună puternică, ce i-a înspăimântat pe toţi, şi din pricina căreia cursul corăbiei s-a abătut spre poalele muntelui Ascalon, adică Athosul de azi. Acest munte era plin de capişti idoleşti, având pe cea mai mare înălţime templul lui Apolon. Aici venea multă lume, aducând jertfe idolilor. Aceştia le preziceau ghicitoreşte multe lucruri, care urmau să se întâmple în viitor.

Pe măsură ce corabia se apropia de ţărmuri, diavolii care se cuibăriseră în idoli, au simţit apropierea corăbiei, în care călătorea Maica Domnului, din care pricină au început deodată să răcnească înspăimântaţi: „Oamenilor, închinătorilor la Apolon, alergaţi la limanul lui Clement şi primiţi pe Maria, Maica Marelui Dumnezeu Iisus Hristos!" Astfel, demonii care sălăşluiau în idoli, fiind siliţi de puterea lui Dumnezeu, împotriva voinţei lor mărturiseau adevărul înaintea lumii.

Poporul, auzind şi văzând acestea, a venit la ţărmul mării şi aici a întâmpinat-o pe Maica Domnului, Căreia i s-au închinat cu toţii şi au rugat-o să le spună despre Fiul Său şi despre răscumpărarea neamului omenesc care s-a făcut prin El.

Deci Maica Precista povestindu-le cu multă dragoste toate cu de-amănuntul, au crezut cu toţii în răscumpărarea şi iertarea, care ne-au fost aduse prin Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Iisus Hristos, şi s-au botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Atunci Preasfânta Născătoare le-a lăsat păstor sufletesc şi episcop pe Clement, unul din însoţitorii care se aflau cu dânsa pe corabie, iar la despărţire a blagoslovit poporul, rostind aceste cuvinte: ***„Fie ca locul acesta să fie sorţul meu, dat mie de la Fiul şi Dumnezeul Meu. Harul lui Dumnezeu să fie peste locul acesta şi asupra celor care vor vieţui aici cu credinţă în Fiul Meu şi vor păzi poruncile Lui. Şi toate cele trebuincioase vieţii pământeşti le vor avea cu îndestulare, şi viaţă cerească li se va dărui şi milostivirea Fiului Meu şi Dumnezeu nu se va ridica de la dânşii până la sfârşitul veacurilor. Iar Eu voi fi apărătoarea şi mijlocitoarea pentru acest loc înaintea lui Dumnezeu".***

Spusele Preacuratei Fecioare s-au împlinit întocmai: milostivirea Fiului ei n-a lipsit niciodată în Muntele Athosului, care dăinuie de aproape 2000 de ani sub acoperământul haric al împărăţiei cereşti.

Mai târziu, prin secolele X-XI, pe locul unde a pogorât Maica Domnului din corabie, ca să viziteze Athosul, s-a întemeiat mănăstirea Iviron.

În această mănăstire se păstrează un mare odor sfânt - icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului Iverskaia - Portăriţa cerului. (Sensul tainic al acestei denumiri ni se dezvăluie din versul acatistului Său: „Bucură-te, Portăriţă bună, care deschizi credincioşilor uşile Raiului!")

****

Obârşia acestei icoane este următoarea: Pe vremea când domnea împăratul bizantin Teofil (sec. IX), se ridicase multă prigoană asupra sfintelor icoane. Acel urâtor de Hristos a surghiunit pe mulţi dreptcredincioşi şi cu multe feluri de munci i-a chinuit. A trimis ostaşi prin toate cetăţile, poruncindu-le să cerceteze, şi toate icoanele pe care le vor afla, să le ia cu forţa şi să le distrugă.

În acel timp era o văduvă cucernică în părţile Nicheii, care vieţuia acolo cu unicul său fiu. Această văduvă ţinea în casa ei o sfântă icoană a Maicii Domnului, pictată, după tradiţie, de sfântul apostol şi evanghelist Luca. Pentru această icoană văduva zidise un paraclis în casa ei şi acolo se ducea de se ruga.

Deci, căutând ostaşii împăratului peste tot, şi ştiind despre acea icoană, au ajuns şi la casa acelei femei iubitoare de Dumnezeu. Şi au zis către acea femeie: „Ori ne dai nouă bani, ori îndeplinim porunca împăratului de a te omorî în chinuri".

Iar înţeleaptă văduvă, văzând iubirea lor de arginţi, a răspuns că nu are bani în casă, ci a doua zi le va aduce lor toţi banii.

La plecare, unul din ostaşii luptători de icoane a lovit cu sabia icoana pe chipul ei şi îndată a curs sânge mult. Predania spune că, mai târziu, acel ostaş pe nume Varvar, cutremurat de această minune, s a căit, sfârşindu-şi viaţa ca monah în mănăstirea Iviron.

În noaptea aceea văduva a intrat împreună cu fiul ei în paraclis şi, plecându-şi genunchii, s-au rugat mult timp, udând pământul cu lacrimi. După care au luat icoana şi ducând-o la malul marii, iarăşi s-au rugat, zicând: „Stăpâna şi Doamna lumii! Harul Tău, ca o Maică a lui Dumnezeu, având stăpânire şi putere peste toate

făpturile, să ne izbăvească şi pe noi de urgia împăratului nelegiuit şi pe icoana ta din apă“. Acestea zicând şi punând icoana pe mare, s-a făcut minune mare, căci icoana nu a căzut de-a latul, ci stând dreaptă, plutea deasupra apei, îndreptându-se către apusul soarelui. Deci, văzând femeia această minune şi spăimântându-se, a trimis pe fiul ei la Tesalonic, iar de acolo la Sfântul Munte, unde mergând la cinstita mănăstire a Ivirului, s-a făcut călugăr, cu evlavie petrecând până ce s-a dus la Domnul. Aceasta a fost rânduiala dumnezeiască: să se ducă tânărul acolo, pentru ca să vestească despre cele întâmplate cu această sfântă icoană, salvată de Dumnezeu de la pierzanie.

Trecură apoi peste două veacuri şi nimeni nu mai ştia ce se făcuse cu icoana făcătoare de minuni.

Dar, pe când oarecare sfinţi bătrâni din mănăstirea Iviron se aflau pe mal, au văzut deodată pe mare ceva, ca o flacără sau ca un stâlp de foc, cu vârful ajungând la cer. Văzând ei una ca aceasta au început să strige: „Doamne, miluieste!" Minunata arătare a durat câteva zile şi câteva nopţi. Şi toţi călugării cei din Sfântul Munte, aflând despre o minune ca aceasta, s-au adunat la mănăstirea Iviron cu luntrile şi, apropiindu-se, au văzut icoana Maicii Domnului. Însă, pe cât se apropiau ei, icoana se îndepărta. Atunci, stareţul mănăstirii a poruncit de s-au adunat toţi în biserică, rugându-se lui Dumnezeu cu lacrimi, ca sa poată lua icoana Maicii Lui din mare s-o aibă drept mângâiere a străinătăţii lor.

Şi era în acel timp acolo, în mănăstire, un oarecare călugăr Gavriil, ivirean de neam, care ducea o viaţă pustnicească. Acest călugăr, rugându-se şi priveghind, a văzut într-o vedenie pe Maica Domnului, cu slavă multă strălucind, care i-a zis: ***„Du-te la mănăstire şi vesteşte stareţului şi monahilor, că voiesc să le dau icoana mea spre acoperământul şi ajutorul lor. Deci, fără să te îndoieşti, să cobori la mare şi, umblând pe ape, să mergi şi să o primeşti, pentru ca să cunoască toţi dragostea şi purtarea de grijă, pe care o am către mănăstire, căci am venit aici înadins pentru ajutorul vostru “.***

De atunci, sfânta icoană s-a aflat neîntrerupt în mănăstirea Iviron. Spun călugării că icoana niciodată nu stă în biserică, ci numai la poartă, ca semn că ea păzeşte mănăstirea. Ori de câte ori au adus-o călugării în biserică, dimineaţa au găsit-o iarăşi la poartă. Mai târziu, la porţile mănăstireşti a fost ridicat un paraclis, în care se aflǎ această sfântă icoană făcătoare de minuni.

Chipul Maicii Domnului din această icoană este mai degrabă aspru şi stârneşte o teamă sfântă. Preasfânta apare aici ca aprigă Stăpână a lumii şi privind-o, eşti de-a

dreptul copleşit. La aceasta conlucrează şi mărimea icoanei. Chipul ei este atât de măreţ, încât Maica milostivirii se înfăţişează ca Maică dreptăţii şi a nemitarnicului Judecător. Este acoperită cu o ferecătură de aur şi argint, cu pietre preţioase, monede de aur şi o mulţime de alte podoabe dăruite de împăraţi, nobili, egumeni, ofiţeri şi simpli credincioşi. Aceste odoare sunt dovezi ale minunilor Precistei.

Mănăstirea Iviron nu a avut niciodată egumen, pentru că Maica Domnului în chip nevăzut conduce mănăstirea. Este una din cele mai însemnate mănăstiri atonite, a treia în ordine ierarhică, zidită în anul 980 de către Ioan Iviritul, general în armata bizantină, originar din Iveria. Renunţând la dregătoria sa, loan Iviritul a fost tuns în monahism împreună cu fiii săi, Eftimie şi Gheorghe, de către Sfântul Atanasie Atonitul. Apoi, adunând ajutoare din Iveria, au întemeiat această mănăstire cu hramul Adormirea Maicii Domnului, locuită multă vreme de călugări ivirişi. În Athos şi în Iveria (Georgia), cei trei ctitori sunt cinstiţi ca sfinţi.

De-a lungul veacurilor, mănăstirea a fost de mai multe ori incendiată şi distrusă de piraţi.

În timpul patriahului latin Ioan Vekos au fost ucişi cu sabia 13 călugări din mănăstirea Iviron, pentru că se împotriveau uniaţiei. La desele lucrări de reparaţie şi înnoire au dat numeroase ajutoare şi bani atât Ţările Române, cât şi Rusia.

Mănăstirea Iviron are cele mai multe sfinte moaşte din Muntele Athos, peste 150 de cutiuţe de argint. Aici se păstrează mâna stângă a Sfântului Ioan Gură de Aur şi mâinile Sfinţilor mucenici Teodor Tiron şi Teodor Stratilat.

Mănăstirea se află, de asemenea, în posesia unui bogat tezaur de obiecte vechi din secolele VTII-XVIII, a numeroase documente voievodale româneşti şi a unei biblioteci dintre cele mai mari.

În prezent, mănăstirea Iviron are viaţă de obşte. La hramul mănăstirii, de Adormirea Maicii Domnului, se adună pelerini şi monahi din toate mănăstirile, schiturile şi sihăstriile din Athos. La Iviru se prăznuieşte cel mai frumos hram atonit!

Praznicul sfintei icoane are loc marţea, în Săptămâna Luminată, când monahii merg în procesiune până la malul mării, acolo de unde, odinioară, cuviosul stareţ Gavriil a luat icoană.

În Athos icoană se mai prăznuieşte şi pe data de 31 martie/ 13 aprilie.

***

Aici vin mulţi credincioşi, care primesc ajutor de la Maica Domnului. Odată, un tânăr venit să se închine la sfânta icoană, n-a fost primit la trapeză. Dar, pe când mergea mâhnit pe cale, i-a ieşit o femeie luminată şi ha întrebat de ce plânge. Deci, spunându-i tânărul pricina, femeia i-a dat un ban vechi de aur, zicând: „Du-te înapoi, dă acest ban la bucătar, şi îndată îţi va da pâine“. Bucătarul, auzind aceasta, i-a dat pâine. Dar, uitându-se mai bine, a observat că banul era din salba de aur a Maicii Domnului. Atunci a înţeles că femeia aceea era Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi, căindu-se de zgârcenia lui, a primit iertare. La intrarea în mănăstire poate fi văzută o pictură, care o reprezintă pe Maica Domnului dându-i o monedă pelerinului.

***

Altă dată, părinţii, temându-se de foamete, nu au mai vrut să dea de mâncare credincioşilor la hramul mănăstirii. A doua zi miboane de furnici cărau grâul din hambar în mare. Atunci călugării au înţeles că au supărat-o pe Maica Domnului. Deci, căzând cu lacrimi la icoana făcătoare de minuni, îndată furnicile au prins a căra grâul înapoi în hambar.

***

Într-o vreme, neamurile cele păgâne ale perşilor au năvălit cu război asupra Ţa-rigra-dului. Amira, voievodul lor, înştiinţându-se cum că în Muntele Athosului sunt multe mănăstiri bogate, a luat cincisprezece corăbii de război şi ducându-se la acel Munte, s-a oprit la mănăstirea Ivirilor. Şi îndată au sărit, împresurând-o ca nişte fiare sălbatice. Iar călugării, văzând mulţimea barbarilor, au intrat în biserică, au luat sfintele vase şi pe prea cinstita icoană a Născătoarei de Dumnezeu şi s-au ascuns în turnul mănăstirii.

Între timp barbarii, neavând pe nimeni să le stea împotrivă, au intrat în mănăstire, pustiind-o şi prădând tot ce găseau. Apoi au luat funiile corăbiilor şi legând stâlpii bisericii, i-au tras, ca să surpe sfânta biserică, dar n-au izbutit.

Iar călugării, văzând şi auzind acestea, strigau din adâncul inimilor graiurile cele proroceşti: „Doamne, pentru ce dormi, scoală-Te şi nu ne pierde până-n sfârşit! Dumnezeule, venit-au neamurile în moştenirea Ta, pângărit-au sfântă biserică Ta. Degrab ne întâmpină pre noi!“ - şi altele ca acestea. Şi, cu lacrimi udând pământul şi pe sfânta icoană a Născătoarei de Dumnezeu înălţând-o, ziceau: „O, Stăpână! Ce fel de făgăduinţă ne-ai făcut nouă? Au nu te-ai făgăduit, ca să ne fii ajutătoare şi păzitoare? Deci, nu ne părăsi pre noi până-n sfârşit, deşi suntem păcătoşi şi nevrednici, ca să nu zică vrăjmaşii noştri: „Unde este Dumnezeul lor?“

Astea le ziceau călugării plângând, iar apărătoarea cea nebiruită şi grabnică ajutătoare a celor ce o cheamă pe ea n-a trecut cu vederea rugăciunile lor, nici făgăduinţele pe care le făcuse, ci împlinindu-le, la desăvârşită pierzanie pe vrăjmaşi i-a dat. Căci după ce a înnoptat, fără de veste s-a făcut vifor înfricoşător şi furtună mare, încât s-au sfărâmat toate corăbiile şi n-a mai rămas decât una, a lui Amira. Şi aceasta pentru ca să cunoască nebunul păcatul său, după cum s-a şi întâmplat.

Atunci voievodul perşilor, văzând pierzania corăbiilor, îşi bătea faţa şi punând ţărână pe capul lui, s-a apropiat cu chip smerit, cel care mai înainte era fiară şi nu om, şi a zis către călugări: „Rugaţi-vă, robi ai lui Dumnezeu, ca să nu pier şi eu“. Şi, dându-le lor aur şi argint, le-a zis: „Luaţi banii aceştia, ca să zidiţi zidurile mănăstirii voastre şi să le faceţi şi mai înalte“. Şi nu numai atunci Preacurata Stăpână a păzit mănăstirea lor de necazuri şi de primejdii, ci totdeauna, în toată vremea.

Din acele vremuri, în această mănăstire, se fac nenumărate minuni: cei îndrăciţi se vindecă, şchiopii umblă, orbii văd, şi toată boala fuge de la cel care pătimeşte.

Se spune că, atunci când icoana Maicii Domnului Portaitissa va părăsi mănăstirea, este semn că în Athos a venit sfârşitul monahismului, iar călugării să-şi ia tolbele şi să se ducă încotro vor vedea cu ochii. (De menţionat că sfânta icoană n-a părăsit niciodată Grecia).

Din proorociile Sfântului Nil izvorâtorul de mir: înainte de sfârşit va fi un cutremur. Atunci se va face auzit un vaier subţire. După cutremur, copacii vor tremura foarte şi toţi cei sădiţi pentru împărătească (călugării ortodocşi) vor pieri de moarte mucenicească. Athosul se va zbate cu zgomot straşnic. Iar toate clădirile mănăstireşti se vor prăbuşi. Tradiţia glăsuieşte că o parte dintre călugări se vor îndrepta spre Munţii Caucazului, unde la sfârşitul secolului al XIX-lea, călugării ruşi veniţi din Athos, de la mănăstirea Sfântului Pantelimon (Russikon), au zidit mănăstirea Noul Athos, cu hramul Sfântului apostol Simon Zilotul, aflată lângă Suhumi, pe malul Mării Negre.

&&&

Caucazul, adică Pământul Iveriei, face parte din domeniile sortite Maicii Domnului. Ținutul acesta a fost luminat de vestea cea bună a Evangheliei, însă mai târziu, potrivit căilor de nepătruns ale Domnului, întunericul păgânismului şi al jugului otoman a nimicit orice urmă de creştinism. Singure, ruinele şi vestigiile impunătoare ale unor lăcaşuri de odinioară, mai dau mărturia unui trecut glorios.

Însă Multmilostivul Dumnezeu, Carele voieşte ca toţi oamenii să se mântuiască, şi-a îndreptat din nou ochiul milostivirii Sale dumnezeieşti asupra Pământului Caucazului. Iar poporul, care se afla în întuneric şi în umbra morţii, din nou a început să fie luminat de credinţa mântuitoare a lui Hristos. Creştinismul a început să înflorească pe acele meleaguri aflate pe atunci sub tutela Imperiului rusesc.

În mijlocul Abhaziei, într-un loc pustiu şi sălbatic, prin bunăvoinţa lui Dumnezeu, s-a zidit chinovia Sfântului Simon Cananitul, pentru luminarea băştinaşilor pe jumătate căzuţi în sălbăticie.

Împărăteasa cerului, ca o chezăşuitoare a celor păcătoşi şi mijlocitoare a mântuirii noastre, S-a grăbit să vină în ajutorul călugărilor neputincioşi în această sfântă întreprindere atât de grea şi anevoioasă, binevoind să-i încurajeze şi să fericească noua obşte prin venirea Sa în chipul icoanei Sale Izbăvitoarea şi să arate slava minunilor Sale izvorâte din milostivirea Sa de nespus faţă de oameni.

Dar de unde a binevoit împărăteasa cerului să vină în noua chinovie - Noul Athon - prin icoana Sa făcătoare de minuni? Dintr-o ţară depărtată, trecând prin vâltoarea mării, din sfântul Munte Athos, cel de-al doilea sorţ al Său.

&&&

Icoana Maicii domnului Iverskaia, ocrotitoarea “Rusiei

În Rusia prăznuirea icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului Iverskaia are loc pe data de 12/25 februarie.

Istoria ne mărturiseşte că vestea despre sfânta icoană de la Iviron ajunsese şi în Rusia. Poporul rus, care o iubea şi o cinstea nespus de mult pe Maica Domnului, dorea să vadă această sfântă icoană. Şi, în scurt timp, întâlnirea a avut loc. S-a întâmplat că la Moscova a venit pentru a strânge ajutoare un vieţuitor al mănăstirii Iviron. Arhimandritul Nikon de la mănăstirea Mântuitorului, viitorul patriarh al Moscovei s-a adresat egumenului Pahomie de la Iviron, rugându-1 să-i trimită o copie a icoanei făcătoare de minuni.
În scrisoarea sa de răspuns, arhimandritul Pahomie istoriseşte cum a fost pictată copia icoanei făcătoare de minuni: „Adunându-se toţi fraţii - 365 de oameni - s-a făcut mare priveghere de cu seara până dimineaţa şi s-a slujit sfinţirea apei cu sfintele moaşte. Şi cu această apă sfinţită au stropit icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului Portaitissa, au strâns apa într-o cadă mare, şi au stropit lemnul de chiparos, pe care avea să fie pictată icoană. După aceea au slujit sfânta şi

dumnezeiasca Liturghie cu mare însufleţire. După Sfânta Liturghie au dat apă sfinţită prea cuviosului , monah, iereul Iamblih (Romanov), zugravul, pentru ca să amestece apa sfinţită de la sfintele moaşte cu vopsele şi să picteze icoana.

În timp ce s-a pictat icoana, zugravul obişnuia să guste din bucate doar sâmbăta şi duminică, iar obştea slujea priveghere de toată noaptea şi Liturghie de două ori pe săptămână.

Icoana nou pictată avea aceleaşi dimensiuni şi acelaşi chip cu prima icoană.

La 13 octombrie, anul 1648, icoana a fost adusă la Moscova. La porţile învierii icoana a fost întâmpinată solemn de către patriarhul Iosif, de ţarul Aleksei Mihailovici şi de mulţimea credincioşilor.

În acest loc a fost ridicat un paraclis deosebit, care a devenit unul din cele mai cunoscute locuri de închinare din Moscova.

Copia icoanei din Athos, cunoscută sub numele de Iverskaia-Moskovskaia s-a aflat la mare cinste în toată lumea pravoslavnică şi în Rusia.

Mulţime de credincioşi veneau să se roage pentru ajutor la orice oră din zi şi din noapte. Moscoviţii nu începeau nici o lucrare mai deosebită fără a cere bine-cuvântarea Bogorodiţei. Se făcea mereu procesiune cu sfânta icoană însoţită de preoţi. Cu timpul, în paraclis a fost adusă o altă copie a icoanei Iverskaia, deoarece sfânta icoană era purtată zi şi noapte, într-o caretă specială, prin toată Moscova.

Din perioada domniei lui Pavel I, toţi suveranii ruşi intrau în Kremlin prin Porţile învierii (Voskresenskie).

Din calendarul pe anul 1872

Sfânta icoană Iverskaia - Portaitissa este legată istoric şi de soarta popoarelor bulgar şi român. Chipul de pe icoană a fost brodat de către călugăriţele din oraşul Samara pe drapelul trimis armatei bulgare (pe vremea războiului ruso-turc, în 1877), care se afla dislocată în oraşul Ploieşti din România, unde armata a depus jurământul.

Soarta Rusiei la sfârşitul lumii este strâns legată de slujirea apostolească a Maicii Domnului, precum se cântă în icosul 1 al acatistului său, când i-au căzut ei sorţii să creştineze Pământul Iveriei: „Iar sorţii ce ţi-au căzut ţie, se vor arăta luminat în zilele cele de apoi” - i-a grăit îngerul cel înainte-stătător. Preabinecuvântata Fe-

cioară, proteguitoarea şi mijlocitoarea noastră cea osârdnică înaintea Fiului Său şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, de bună seamă va ajuta poporul rus şi pe toţi creştinii să ajungă la pocăinţa cea mântuitoare. Şi atunci, buna Portăriţă va deschide poporului rus şi tuturor popoarelor creştine uşa în împărăţia cerească, unde „nu este durere, nici întristare, nici oftat, ci doar viaţă veşnică".

Semnele milostivirii Împărătesei cerului faţă de oameni nu vor seca până la sfârşitul lumii. În zilele noastre ne-am învrednicit a fi martorii unei noi manifestări a bunăvoinţei Sale către neamul omenesc: la 24 noiembrie 1982 copia icoanei Portaitissa adusă de la Muntele Athos în Canada, la Montreal, a început să izvorască mir. Mirul a izvorât şi din alte copii pe hârtie ale aceleiaşi icoane în diferite colţuri ale lumii.

Unele icoane izvorăsc mir în anumite zile. Moaştele Sfântului ierarh Nicolae izvorăsc mir de sute de ani. Dar, pentru prima dată în istoria Bisericii, mirul de la icoană s-a revărsat neîncetat în decurs de 15 ani, cu întrerupere în Săptămâna Patimilor.

Şi acum, faţă de cele arătate până aici, prin scurte cuvinte să aducem mulţumirea cu care suntem datori Împărătesei îngerilor Celei prea lăudate, purtătoarei noastre de grijă, mijlocitoarei şi păzitoarei celei neadormite.

Rugăciune

O iubitoare de bine şi iubitoare de oameni, Stăpână! Ceea ce ca o Maică iubitoare de fii şi doritoare de noi, creştinii, totdeauna ai purtare de grijă, mântuind, păzind şi chivernisind pre nevrednicii robii tăi; slăvim pronia, lăudăm folosirea şi prea mărim milostivirea ta.

Aducându-ne aminte de darurile tale, cele din vremurile trecute, şi din câte primejdii ne-am izbăvit prin tine, după datorie aducem ţie această mulţumire.

Iar pentru cele din timpul de faţă, care mult şi amarnic ne mâhnesc pre noi, rugămu-ne milostivirii tale, să nu uiţi această turmă a ta, ci stai ca o rugătoare neobosită către Fiul tău şi Stăpânul nostru.

Ajută-ne nouă, celor ce ne primejduim, izbăvindu-ne pre noi de necazurile ce ne aşteaptă. Vezi, Stăpână, în câte primejdii am căzut. Ridică-ne pre noi, depărtând toate cele pricinuitoare de durere, risipeşte spaimele ce năvălesc asupra noastră, fă să înceteze smintelile, curmă războaiele, îmblânzeşte mânia lui Dumnezeu, cea cu

dreptate pornită asupra noastră, potoleşte tulburările şi certurile, pace tare şi temeinică dăruindu-ne nouă.

Aşa, multmilostivă Stăpână, adaugă şi aceasta lângă celelalte faceri de bine ale tale: întotdeauna şi neîncetat propovăduind milostivirile şi minunile tale, să te slăvim pe tine, pe Dumnezeu Cel ce S-a născut din tine, pe Cel fără de început al Lui Părinte, precum şi pe Bunul şi Preasfântul şi de viaţă dătătorul Duh, în vecii vecilor. Amin!

Chemarea Sfântului Nil athonitul către cuvioşii părinţi

O prea cuvioşilor părinţi! În loc să vă predaţi pe sine pieirii, oare nu s-ar cuveni mai bine să aduceţi rugăciuni adevărate de pocăinţă, să începeţi să vă căiţi şi să vă rugaţi pentru izbăvirea voastră de ispitele cele sufleteşti şi trupeşti? O, prea cuvioşilor părinţi, în zadar îmi cheltuiesc eu cuvintele, pentru că tot nu sunteţi în stare să vă pocăiţi, şi nici măcar nu vă gândiţi la aşa ceva. Ci vă gândiţi numai la calea pierzării, care este lucrarea fărădelegii, pentru că stăruiţi să rămâneţi nepocăiţi şi nici gând n-aveţi de pocăinţă, şi nu sunteţi în stare să vă împăcaţi cu Crăiasa mântuirii.

Să-i rugăm deci pe sfinţii părinţi, ca să o petreacă aceştia pe ea atunci când se va îndepărta (din Munte); precum au întâmpinat-o pe ea cu slavă şi cinste la venire, aşa să vină şi la petrecerea ei, însoţind cu cinste şi slavă (se subînţelege icoana Maicii Domnului Portaitissa) venirea ei în chip minunat şi plecarea ei minunată în viitor.

Sculaţi-vă, prea cuvioşilor părinţi, pentru a o petrece pe Crăiasa mântuirii, care v-a rânduit vouă mântuirea veşnică în Muntele acesta! Sculaţi-vă, prea cuvioşilor părinţi, pentru a o petrece pe Crăiasa liniştirii! Sculaţi-vă, prea cuvioşilor părinţi, pentru a o petrece pe Crăiasa păcii! Sculaţi-vă, prea cuvioşilor părinţi, pentru a o petrece pe Crăiasa neprihănirii! Sculaţi-vă, prea cuvioşilor părinţi, pentru a o petrece pe Crăiasa fecioriei! Sculaţi-vă, prea cuvioşilor părinţi, pentru a o petrece pe Crăiasa ocârmuirii, care a cârmuit (aşa cum se cârmuieşte o corabie) în Muntele acesta lucrarea de mântuire a omenirii până în această zi. Sculaţi-vă, prea cuvioşilor strămoşi, pentru a o petrece pe Crăiasa mântuirii!

Scoală-te şi tu, prea cuviosule părinte Gavriil, ca s-o petreci pe cea care odinioară a lucrat mântuirea voastră, pe care aţi primit-o cu slăvită întâmpinare, cu mare slavă şi rânduială. Sculaţi-vă, deci, ca s-o petreceţi acum cu aceeaşi slavă şi solemnitate duhovnicească, fiindcă a fost respinsă de urmaşii voştri, dispreţuită şi izgonită din

latura ei, astfel ca aceştia să rămână cu pierzania lor şi numai de aceasta să se îngrijească.
Aşadar, prea cuvioşilor părinţi, să vină şi ei, şi aşa precum au primit-o, tot astfel să o petreacă pe Crăiasa mântuirii. Voi aţi izgonit-o din latura ei, dar ea tot nu se îndură să vă izgonească, ci aşteaptă rugăciunile voastre de pocăinţă. Voi însă veţi fi izgoniţi din latura ei, de veţi rămâne în aceeaşi stare de nepocăinţă, precum vă aflaţi acum.

Pocăinţă - iată ce aşteaptă de la voi împărăteasa, iar dacă nu vă veţi pocăi, atunci veţi fi izgoniţi din latura ei. Deoarece voi o izgoniţi din latura voastră, prin urmare ea va ieşi din latura voastră. Dar în ce chip va ieşi ea din latura voastră? Da, va ieşi de la voi, şi cele nesimţitoare vor simţi plecarea Crăiesei mântuirii. Simţurile voastre, însă, fiind întunecate, nu vor simţi îndepărtarea Crăiesei, căci simţurile monahilor se vor întuneca de grijile lumii acesteia. Pentm aceea, monahii nu vor simţi, când se va îndepărta Crăiasa mântuirii.

Va fi ca atunci, când jidovii l-au răstignit pe împăratul lor, făcându-se nesimţitori faţă de răstignirea Lui şi nerecunoscându-L pe Binefăcătorul lor. Iar la sfârşit, răstignindu-L, L-au batjocorit, L-au hulit şi continuă să-L hulească până-n zilele noastre, zicând că ucenicii L-au furat...

Acestea toate le faceţi şi voi, fără să o recunoaşteţi pe Crăiasa mântuirii, dimpreună cu binefacerile Ei, şi în cele din urmă o veţi izgoni tot astfel cum jidovii L-au izgonit pe Iisus Hristos din latura Lui. Jidovii n-au simţit cine era Iisus Hristos, însă pietrele şi cele de înmormântare au simţit. Pentm aceasta vă zicem vouă, că cele nesimţitoare L-au recunoscut pe Ziditorul Lor, că a fost răstignit, iar cei simţitori n-au simţit, nu L-au recunoscut pe Binefăcătorul lor şi L-au răstignit în nesimţirea lor.

Drept aceea, prea cuvioşilor părinţi, depărta-se-va mântuirea din locul acesta; amar va fi atunci de cei care au pus început pierzării şi au izgonit-o pe Crăiasă. Deci puneţi început bun rugăciunilor de pocăinţă, ca s-o opriţi pe Crăiasa mântuirii, iar dacă nu vă veţi pocăi din tot sufletul, să ştiţi bine că vă va părăsi pe voi Crăiasa mântuirii şi se va depărta. Dar cum se va depărta? Se va depărta cu tunete şi grozave zguduiri. Vă întreb, de unde va veni o astfel de înfricoşare şi cutremur? Frica şi cutremurul vor veni de la cele nesimţitoare. Fiindcă cele nesimţitoare vor simţi îndepărtarea mântuirii şi se vor îndepărta şi vor tremura, simţind că rămân văduvite şi orfane.

Mărturia marelui preot Abiatar despre convertirea sa la Hristos de către Sfânta Nino

Iată ce zice Abiatar: Am fost numit după sorţi primul şi marele preot chiar în anul când a venit fericita Nina în Mţheta. În acea perioadă am primit de la preoţii evrei din Antiohia o scrisoare cu următorul conţinut: „Pentru că Dumnezeu a împărţit Regatul Israel în trei părţi şi au dispărut prorocii, iar cei în care sălăşluia Duhul lui Dumnezeu au spus că totul s-a împlinit după spusele prorocilor de demult; pentru că ne-am împrăştiat în toată lumea, iar romanii au cucerit pământul nostru şi mânia lui Dumnezeu se vede că ne-a ajuns pe noi, cercetează Cartea aceasta (Biblia) şi cunoaşte scrierile ei.

În această scrisoare, continuă Abiatar, era scris despre moartea Aceluia Care S-a numit pe Sine Fiul lui Dumnezeu pe pământ şi că de uciderea Lui erau vinovaţi părinţii noştri.

Se spunea cât de des păcătuiau ei în faţa lui Dumnezeu şi uitau de El, din care cauză Dumnezeu îngăduia durere şi robie pustiitoare asupra lor. În scârbe însă se întorceau şi îl chemau pe Dumnezeu, iar El îi ierta şi-i ferea de nenorocirile abătute asupra lor.

Cunoaştem din Scriptură, că asemenea întoarceri şi salvări ale poporului au fost în număr de şapte.

„Dar acum, scriau ei, pentru că unii din părinţii noştri au luat viaţa Fiului unei Femei fără de bărbat, Dumnezeu şi-a retras mila de la noi. El a distrus şi a nimicit regatul nostru, ne-a îndepărtat de la biserica Sfântului Său şi a nesocotit neamul nostru. Iată că au trecut mai mult de trei sute de ani de când El nu ne mai ascultă rugăciunile şi nu ne mai bucură inimile cu binecuvântarea, pe care o dădea înainte părinţilor noştri. De aceea, credem că Omul Acela era din ceruri." Şi multe altele ne-au scris nouă iudeii din Antiohia.

Când am aflat despre toate acestea, am început să cercetez şi am întrebat-o pe Nino despre Hristos - Cine a fost El şi pentru ce a venit Fiul lui Dumnezeu pe pământ. Atunci, vorbele fericitei au curs precum apa de izvor.
Ea mi-a povestit după cărţile noastre totul, de la începutul creaţiei lumii. M-a trezit din somnul orbirii, m-a înţelepţit şi m-a îndepărtat de la învăţăturile şi obiceiurile mincinoase ale părinţilor noştri.

În sfârşit, m-am convins că trebuie să părăsesc credinţa iudaică. Am crezut în Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care a suferit, a murit şi a înviat, Care va veni din nou cu slavă pe pământ, pentru că El este cu adevărat Nădejdea păgânilor şi Slava lui Israel.

Eu m-am învrednicit împreună cu fiica mea Sidonia să primesc Botezul curăţitor de păcate cu apă şi Duh şi să mă împărtăşesc cu adevăratul Trup şi Sânge al Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu - Mielul adus ca jertfe pentru păcatele omenirii.

În mărturisirea puternică a acestei sfinte credinţe, învredniceşte-ne, Doamne, pe mine şi pe fiica mea, şi ne izbăveşte de patimile şi legăturile trupului.

Am văzut în zilele mele multe semne şi minuni săvârşite în Mţheta de Sfânta Nino.

Mărturia aceluiaşi mare preot Abiatar despre hitonul Domnului

Iată ce spune el: Eu, Abiatar, vă voi istorisi ce am auzit de la părinţii mei, care, la rândul lor, le-au aflat de la strămoşi, şi despre ceea ce ştiu din scrisorile trimise nouă din Ierusalim. În timpul domniei lui Irod a ajuns aici o veste cum că perşii au cotropit Cetatea Sfântă. Din această cauză s-a iscat o tulburare printre evreii kartalini care locuiau în Mţheta, printre preoţii, cărturarii şi traducătorii canaaneni ai cărţilor de lege ale lui Moise. Înţelegând în ce situaţie grea a ajuns ţara lor, toţi s-au adunat să meargă şi să ajute Ierusalimul. La scurt timp, o altă scrisoare a dezminţit prima ştire. În ea se menţiona că perşii nu au vrut să cucerească oraşul prin război. Ei au adus aur împărătesc, smirnă tămăduitoare şi tămâie bine-mirositoare pentru un Prunc de parte bărbătească, pe Care îl căutau şi Care Se născuse din neamul lui David, din Mamă fără de bărbat. Îl numeau împăratul iudeilor şi L-au găsit în oraşul Bethleem, într-o casă sărăcăcioasă. Atunci I-au dat darurile şi s-au întors paşnici în ţara lor. De data aceasta, ştirea i-a bucurat foarte mult pe evreii kartalini.

După treizeci de ani, strămoşul meu Elioz a primit o scrisoare de la marele preot Ana al Ierusalimului: „Acela, la Care au venit regii persani cu daruri bogate, a crescut, a ajuns la o vârstă desăvârşită şi Se numeşte pe Sine Fiul lui Dumnezeu. De aceea veniţi să vedeţi moartea Lui, pe care a meritat-o după legea lui Moise.“

Mama străbunicului meu Elioz, care provenea din neamul marelui proroc Ilie, era încă în viaţă. Când Elioz se pregătea de drum, ea i-a spus: „Mergi, copilul meu, după rânduiala legii, însă, te rog mult, nu te alătura hotărârii duşmanilor Aceluia, care vor să-L omoare, pentru că El este împlinirea prorocilor, Pilda prea înţelepţilor, Taina ascunsă de la începutul veacurilor, Lumina păgânilor şi Viaţa veşnică."

Primind o asemenea îndrumare, Elioz a mers la Ierusalim însoţit de Longhinos din Kars şi de mulţi alţi oameni. Când au ajuns în Ierusalim, toţi au fost martorii răstignirii Domnului.

În timp ce unul din răstignitori bătea cuiele cu un ciocan de fier în trupul Domnului, mama lui Elioz a auzit şi a simţit dintr-odată lovitura acestui ciocan. Înspăimântată, ea a strigat: „O, pământ al Israelului, care ai predat morţii pe Mântuitorul şi Izbăvitorul oamenilor tăi! De acum încolo poporul acesta va fi învinuit de Sângele Ziditorului şi Domnului Său. Vai mie, că nu am murit mai înainte, căci moartea mă izbăvea de această veste groaznică! Aşa însă, eu nu voi mai vedea pe pământ Lumina păgânilor şi Slava Israelului/' Spunând aceste cuvinte, ea a căzut moartă.

Hitonul Domnului, pentru care răstignitorii au tras la sorţi, le-a revenit evreilor din Mtheta şi străbunicul meu l-a luat şi l-a adus aici.

Sidonia, sora lui Elioz, şi-a întâmpinat fratele cu lacrimi şi l-a îmbrăţişat, spunându-i despre moartea mamei lor. El i-a dat hitonul. De îndată ce Sidonia l-a luat din mâinile fratelui său, ea şi-a dat sufletul, zdrobită de moartea mamei sale şi de vestea participării lui Elioz la răstignirea lui Iisus.

Locuitorii Mţhetei au fost cutremuraţi de această întâmplare neobişnuită. Însuşi regele Aderkie împreună cu dregătorii săi erau miraţi de cele petrecute.

Aderkie a dorit s-o vadă pe Sfânta Sidonia, care, deşi moartă, nu lepădase din mâini hitonul dumnezeiesc, care parcă se prinsese de trupul ei. Înspăimântat şi uluit de cele văzute, regele a vrut să-l ia, dar, după multe încercări, a fost nevoit să renunţe, pentru că tânăra îl ţinea foarte strâns la piept.

Unii cred că Elioz şi-a înmormântat sora lângă cedrul din mijlocul grădinii regale, dar nu se ştie cât de adevărat este acest fapt.

Tatăl meu mi-a spus că în oraşul Mţheta se află şi mantia proorocului Ilie, care are o putere dumnezeiască. „Noi am aşezat-o cu mâinile noastre, a spus tatăl meu, sub pietre, într-un loc tainic, unde trebuie să rămână până la vremea rânduită de Dumnezeu."

De multe ori, Sfânta Nino mă ruga să aflu de la tatăl meu locul unde era îngropat hitonul dumnezeiesc. La întrebările mele, el îmi spunea însă doar ceea ce spuneau

şi alţii, şi anume că hitonul se păstrează sub cedru, unde poporul înalţă laude Domnului. Locul acela este cu adevărat scara văzută de Iacob.

Aceasta este mărturia marelui preot Abiatar despre hitonul Domnului.

(Extras din cartea: Acatistul Maicii Domnului în cinstea icoanei făcătoarei de minuni Portaitissa)

8. Icoana Maicii Domnului Portărița de la Iviron

Mănăstirea Iviron este unul dintre cele mai vechi așezăminte din Sfântul Munte. Numele îi este dat de cei care au ctitorit-o, georgienii sau ivirii, cum mai erau cunoscuți. Înființată în secolul al VIII-lea a trecut prin mai multe faze de dezvoltare, iar astăzi ocupă locul 3 în ierarhia mănăstirilor athonite. Din secolul al XI-lea este pomenită și icoana făcătoare de minuni, numită și Portărița, despre care vă voi pune în atenție câteva aspecte de ordin istoric și duhovnicesc.

Istoria icoanei merge până în perioada iconoclastă când slujitorii împăratului Teofil căutau frenetic icoanele creştinilor pentru a le distruge. Auziseră și de averea unei văduve din ținutul Niceei din Asia Mică, care consta într-o icoană foarte frumoasă. De dimensiunile 1,37m/0,94m, icoana era adăpostită într-un paraclis ridicat de credincioasa văduvă și copilul ei.

Obținând din partea emisarilor imperiali câteva zile pentru a putea face rost de bani și a-și răscumpăra icoana, creştina s-a îndreptat spre mare unde a ridicat rugăciune către Maica Domnului: „Stăpână a lumii, tu, Maica lui Dumnezeu, ai putere asupra întregii zidiri. Tu poți să ne izbăvești și pe noi de mânia împăratului și din nevoia în care ne aflăm astăzi, poți să izbăvești și sfânta ta icoană să nu fie înghițită de

mare”. (Arhim.Teofilact Marinakis, Icoanele făcătoare de minuni ale Maicii Domnului de la Sfântul Munte Athos, p. 116).

După această rostire a pus icoana pe valurile mării, iar aceasta s-a arătat abia după 170 de ani călugărilor de la Iviron.

Nici descoperirea icoanei n-a fost lipsită de minune. Timp de mai multe zile călugării au văzut că pe mare cobora din cer un stâlp de foc. Au simțit că este vorba de o arătare, dar nu știau la ce să se aștepte și au început să se roage. Apropiindu-se au putut vedea icoana Maicii Domnului și s-au decis să o aducă în mănăstire. Dar cu cât se apropiau mai mult de ea, cu atât ea se îndepărta. Părinții înduhovniciți au înțeles că Maica Domnului vrea să le dea un semn și au început să postească și să I se roage, timp de trei zile.

Maica Precistă s-a arătat cuviosului Pavel și i-a descoperit că mănăstirea Iviron va primi icoane ei, dar într-un mod special.

Nu departe de mănăstire viețuia un călugăr despre care se spunea că avea trăire sfântă, că ducea viață de înger în trup. Numele lui era Gavriil, și lui I s-a arătat Maica Domnului spunându-i: „Gavriile, robule credincios al Fiului și Dumnezeului meu, vestește-i egumenului și fraților că voiesc a le da lor icoana mea să le fie acoperământ și ajutor. Du-te doar tu s-o iei din mare, umblând pe deasupra apelor, fiindcă tu porți numele Arhanghelului Gavriil, cel ce mi-a vestit dumnezeiasca naștere; atunci vor cunoaște toți care este voia mea și ce binevoiesc pentru această Mănăstire.” (Arhim.Teofilact Marinakis, Icoanele făcătoare de minuni ale Maicii Domnului de la Sfântul Munte Athos, p. 118).

După ce timp de trei zile au făcut slujbă neîntreruptă în fața sfintei icoane, au adus-o în mănăstire unde s-au petrecut alte minuni. Au așezat-o cu atenție și multă evlavie în altar, iar, a doua zi, când au intrat pentru slujba utreniei n-au găsit-o la locul ei. După îndelungate căutări, icoana a fost găsită deasupra porții de intrare în mănăstire. Au dat-o jos, au așezat-o în altar, însă peste noapte icoana s-a mutat în același loc.

Mai mult decât atât, Maica Domnului s-a arătat în vis călugărului Gavriil îndemânându-l să le poruncească fraților să o lase unde ea a ales: „spune fraților tăi să nu mă mai necăjească iar, fiindcă nu doresc ca voi să mă păziți pe mine, ci voiesc ca eu să vă păzesc pe voi, nu numai în viața aceasta, ci și în cea viitoare”. (Arhim.Teofilact Marinakis, Icoanele făcătoare de minuni ale Maicii Domnului de la Sfântul Munte Athos, p.120).

Dintre minunile petrecute la icoana de la Iviron, cea a Sfântului Barbar e impresionantă.

Chipul lui este zugrăvit la intrarea în biserica mănăstirii și sub el sunt scrise cuvintele: „acesta este piratul Rahai, cel ce în veacul al XI-lea a lovit cu sabia în obraz cinstita icoană a Maicii Domnului Portărița. Scăldat de sângele curs din rană s-a înfricoșat și s-a făcut creștin și monah cu numele Damaschin. A dus o viață sfântă întru totul și a avut o evlavie nemăsurată pentru Maica Domnului; pe sine se socotea nevrednic să fie numit de părinți frate ori Damaschin. A voit ca toți să-l cheme, cât a trăit, dar și după moarte, Barbar” (Arhim.Teofilact Marinakis, Icoanele făcătoare de minuni ale Maicii Domnului de la Sfântul Munte Athos,p.128).

La această icoană și-au găsit alinarea mulți dintre cei oropsiți de viață. Aici și-au spus necazul și au fost mângâiați.

Bibliografie orientativă:

- Arhim.Teofilact Marinakis, Icoanele făcătoare de minuni ale Maicii Domnului de la Sfântul Munte Athos, trad.Zenaida Anamaria Luca, Ed.Bunavestire, Galați 2002.
- https://doxologia.ro/liturgica/iconografie/icoana-maicii-domnului-paramythia-mangaietoarea
- http://mitropolia.md/anunt-duminica-11-iunie-ora-08-30-icoana-facatoare-de-minuni-μaica-domnului-paramythia-mangaietoarea-va-fi-adusa-spre-inchinare-la-sfanta-manastire-ciuflea/

(Extras din materialul: Icoane făcătoare de minuni ale Maicii Domnului - Cateheze întocmite pentru Postul Maicii Domnului, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului arhiepiscop și mitropolit Andrei, de către pr. lect. univ. dr. Liviu Vidican-Manci - Cluj-Napoca 2017)

Teodor Danalache - Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Iviron - Portăriţa

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Iviron, cunoscută în toată lumea sub denumirea de "Portăriţa", este cea mai iubită şi cinstită icoană din Sfântul Munte Athos. Icoana Maicii Domnului Portăriţa se află în paraclisul cel mic, din partea stângă, imediat ce se intră în curte.

Mănăstirea Iviron se află în partea de nord-est a Sfântului Munte Athos, la ţărmul Mării Egee, ea fiind zidită de regii georgieni până în anul 972, când documentele deja o pomenesc. Mănăstire zidită de georgieni (iviriţi), Ivironul se află astăzi sub conducerea grecilor. Biserica cea mare a mănăstirii se află închinată Adormirii Maicii Domnului.

Mănăstirea va fi distrusă de piraţii francezi, în anul 1259, iar mai apoi din nou, la porunca împăratului bizantin Mihail al VIII-lea paleologul, pentru că vieţuitorii de aici se împotriviseră unirii cu apusenii. Ultima distrugere a mănăstirii a avut loc în

secolul al XIV-lea, când catalanii au pângărit locul. Mănăstirea Iviron este a treia în ierarhia athonită, după mănăstirile Marea Lavră şi Vatoped.

Domnii evlavioşi ai Ţării Româneşti au susţinut esenţial viaţa Mănăstirii Iviron, dintre ei, documentele făcând pomenire de Neagoe Basarb, Radu Mihnea şi Matei Basarab. Domnitorul Şerban Cantacuzino este cel ce a ctitorit, la anul 1680, paraclisul unde se păstrează cel mai de preţ odor al mănăstirii, anume icoana Maicii Domnului Portăriţa.

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Iviron - Portăriţa - "Portaitissa"

Icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni, numită "Portăriţa", se află în paraclisul de la poarta Mănăstirii Iviron, cum se intră în curte, pe partea stângă. Potrivit tradiţiei athonite, această icoană a venit singură, pe mare, din Bizanţ - Niceea.

Se spune că în vremea prigoanei icoanelor - iconoclasmul - trăia în Niceea Asiei Mici o văduvă credincioasă, ce avea un singur fiu. Ea păstra cu mare evlavie această icoană a Maicii Domnului în casa sa. La un control făcut de trimişii împăratului, aceştia au găsit icoana şi au spus ameninţător văduvei: "Dă-ne bani ca să scapi împreună cu icoana ta, altfel vom împlini poruncile!". Atunci femeia le-a dat bani mulţi, să-i dea un răgaz până a doua zi.

Noaptea l-a luat pe fiul ei şi icoana şi au mers pe ţărm. Femeia a scos icoana din casă şi s-a dus cu ea la malul mării şi i-a spus: "Maica Domnului, eu nu mai pot să te apăr. Stăpâna lumii, tu, ca Maică a lui Dumnezeu, ai stăpânire peste toată zidirea. Tu poţi să ne izbăveşti şi pe noi de mânia stăpânitorilor şi icoana ta de cufundarea în mare." şi a pus-o pe apă. Iar icoana a venit, în chip minunat - dreaptă, pe apă, fără a se scufunda - până la Sfântul Munte Athos.

Văduva a fost mângâiată de această privelişte şi i-a mulţumit Preacuratei, iar fiului ei i-a spus: "Copilul meu, dorinţa noastră cea către Maica Domnului este deja împlinită. Eu sunt gata să mor pentru credinţa mea, prin mâinile tiranilor, dacă va trebui, dar nu doresc şi moartea ta. Te rog şi te implor să pleci în părţile Greciei."

Fiul a ascultat-o şi a plecat la Tesalonic, apoi în continuare a mers în Sfântul Munte Athos, în acel loc unde, după puţini ani, a fost ridicată Mănăstirea Iviron. Acolo a devenit călugăr şi după ce a trăit în chip bineplăcut lui Dumnezeu, s-a mutat la cele veşnice."

Se vede că ajungerea lui acolo s-a făcut după iconomia şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu, deoarece de la el au aflat şi pustnicii Sfântului Munte istoria icoanei pe care, împreună cu mama sa, o aruncase în mare.

După ani şi ani, când aproape de ţărm fusese construită Sfânta Mănăstire Iviron, călugării au văzut într-o seară deasupra valurilor un stâlp de foc ce ajungea până la cer. În faţa priveliştii ieşite din comun, au rămas nemişcaţi şi cântau. Vedenia a mai continuat câteva nopţi, până ce s-au adunat şi călugări de la alte mănăstiri acolo, pe ţărm. Atunci au văzut că acel stâlp de foc izvora dintr-o icoană a Maicii Domnului, iar când părinţii vroiau să se apropie cu barca, icoana se îndepărta. S-au întors în biserica mănăstirii şi s-au rugat cu credinţă şi lacrimi Maicii Domnului să dăruiască acea icoană mănăstirii lor.

Era atunci în Mănăstirea Iviron un ieromonah cu numele Gavriil, care în lunile de vară trăia ceva mai sus de mănăstire, în nevoinţă şi post aspru, asemeni unui înger pământesc. Lui i s-a arătat Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu şi i-a zis: "Spune egumenului şi fraţilor că voiesc să le dau icoana mea pentru a-i acoperi şi ajuta, apoi intră în mare şi păşeşte pe valuri, şi atunci vor cunoaşte toţi buna voire a mea către mănăstire."

Apoi toţi monahii au ieşit la ţărm unde Gavriil a păşit pe apele mării ca pe uscat şi s-a învrednicit să ia în mâinile sale această icoană grea şi de mari dimensiuni, pictată pe lemn. Pe ţărm, monahii s-au închinat icoanei cu evlavie şi mare bucurie. Apoi cu cântări au dus-o în Sfântul altar al bisericii mănăstirii.

În ziua următoare, însă icoana nu a mai fost găsită în biserică! Căutând-o, au găsit-o pe zidul mănăstirii, deasupra porţii centrale. Au adus-o în biserică, dar iarăşi au găsit-o la poartă.

Acest lucru neobişnuit s-a întâmplat de mai multe ori, până când nedumerirea monahilor a fost dezlegată de Preasfânta, care i-a apărut în vis egumenului, zicându-i: "Spune fraţilor să nu mă mai deranjeze de acum înainte, pentru că eu nu doresc să fiu păzită de voi, ci eu să vă păzesc pe voi, nu numai în viaţa de acum, ci şi în cea viitoare. Şi să nădăjduiască în milostivirea Fiului meu şi Stăpânului tuturor toţi monahii trăitori cu evlavie şi frica de Dumnezeu în muntele acesta virtuos. Acest dar eu l-am cerut de la El şi iată, vă dau vouă semn: cât timp veţi vedea icoana mea în această mănăstire, harul şi mila lui Dumnezeu nu vor lipsi de la voi."

Monahii s-au bucurat de toate acestea şi apoi au zidit un paraclis aproape de poarta mănăstirii, unde au pus această icoană făcătoare de minuni, care se află în acest loc până astăzi. Datorită acestei întâmplări, icoana a primit numele de "Portăriţa".

Icoana este una de mari dimensiuni, ea având 1,30 x 1,90 metri. Icoana este ferecată, cu excepţia feţelor, cu o îmbrăcăminte de aur şi argint, cu pietre preţioase,

monezi de aur şi o mulţime de alte podoabe dăruite de împăraţi, regi, egumeni, duci, ofiţeri şi simpli credincioşi. Aceste odoare sunt dovezi ale minunilor Preacuratei. Le-au oferit Maicii Domnului aceia care au primit ceea ce au cerut de la ea.

S-a prorocit, de către părinţi, că la sfârşitul lumii, această icoană va pleca pe mare, aşa cum a venit. De asemenea, se mai spune că în momentul în care femeia va intra în Sfântul Munte, icoana va părăsi mănăstirea, nimeni neştiind încotro o va apuca.

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Iviron - Portăriţa - minunile

Una dintre bucuriile pe care le-a făcut această icoană celor rugători este următoarea: un tânăr pelerinj, neprimind pâine de la bucătar, a primit de la Maica Domnului un galben, spre a-l da bucătarului. Bucătarul, dându-şi seama de unde era galbenul respectiv, s-a căit.

Legat de pâinea din mănăstire, aici s-a mai petrecut încă şi o altă minune: când mănăstirea nu a dat masă la hram, de frica foametei, fiindcă nu aveau destule provizii, atunci milioane de furnici au început să care grâul din hambare. În amintirea acestei minuni, pocăindu-se înaintea lui Dumnezeu, monahii şi-au luat canonul dragostei de a pune zilnic, la poarta mănăstirii, o ladă de lemn, cu pâine, la îndemâna tuturor pelerinilor ce îi calcă pragul.

Uleiul de la candela acestei Sfinte icoane este leac pentru otravă.

Icoana prezintă o rană vindecată la bărbie, provenită dintr-o lovitură vrăjmaşă dată de un pirat, în vremea venirii arabilor în Sfântul Munte. Un soldat arab a lovit cu cuţitul în chipul acestei icoane şi îndată a început a curge sânge. Arabul văzând minunea, s-a înfricoşat şi căzând la pământ s-a pocăit, s-a botezat în legea creştinească şi s-a îmbrăcat în haina monahicească, rămânând acolo până la moarte.

Nevrând să primească nume călugăresc, a cerut ca pentru fapta sa să fie numit Varvar - Barbarul. După aceea a dus o viaţă sfântă, lucru pentru care a fost recunoscut ca sfânt. În biserică este pictat pe zid Sfântul Varvar, cu îmbrăcăminte de pirat.

În anul 1651, Maica Domnului Portăriţa o va vindeca pe fiica ţarului Alexei Mihailovici al Rusiei. Fata paralizase şi nu mai avea nici o şansă din partea doctorilor. În vis, fetei i-a apărut Maica Domnului Portăriţa, care i-a zis să i se închine icoanei sale. Ţarul a cerut Patriarhiei Ecumenice icoana de la Iviron. Călugării au zugrăvit o copie fidelă a icoanei şi au dat-o ţarului. Icoana aceasta, copia, a fost adusă înaintea fetei paralizate care, închinandu-i-se, s-a vindecat.

Teodor Danalache - Icoana Maicii Domnului de la Marea Lavră - Portăriţa

Icoana Maicii Domnului numită "Portăriţa" este una dintre icoanele făcătoare de minuni păstrate în mănăstirea athonită Marea Lavră. Icoana cunoscută îndeobşte sub această denumire - Portăriţa - este cea păstrată în Mănăstirea Iviron, recunoscută şi ea ca făcătoare de minuni şi totodată drept cea mai iubită icoană din întreg Sfântul Munte.

"Portăriţa" de la Marea Lavră nu este tot atât de cunoscută precum cea de la Iviron, însă cei ce păşesc pragul mănăstirii nu au cum să nu o observe, păzind mănăstirea şi ocrotindu-i pe monahi.

Marea Lavră este prima mare mănăstire zidită în Sfântul Muntele Athos, fiind întemeiată în jurul anului 963, prin nevoinţa Sfântului Atanasie athonitul din Trapezunt, cu ajutoare băneşti date de împăraţii bizantini Nichifor Focas (963-959) şi Ioan Tzimikes (969-973). Mănăstirea a fost închinată Bunei Vestiri, însă după adormirea Sfântului Atanasie, mănăstirea a luat drept hram Adormirea Cuviosului, care se prăznuieşte în data de 5 iulie. În această mănăstire a trăit cel mai cunoscut imnograf bizantin, Sfântul Ioan Cucuzel.

Dintre domnitorii români, ctitori ai acestei mănăstiri, îi amintim pe următorii: Vladislav Vintilă I, Neagoe Basarab, Vladislav al III-lea, Vlad Vintilă, Petru Şchiopul, Alexandru cel rău, Ieremia Movilă, Gavriil Movilă, Grigore Ghica, Şerban Cantacuzino şi Constantin Brâncoveanu.

Biserica centrală este îmbrăcată cu minunatele fresce realizate de renumitul pictor Manuil Panselinos, iar trapeza este îmbrăcată cu pictura în frescă realizată în parte şi de meşterul Teofan, cretanul. Mănăstirea Marea Lavră adăposteşte mai multe icoane făcătoare de minuni ale Maicii Domnului, dimpreună cu mulţime de Sfinte Moaşte.

Icoana Maicii Domnului "Portăriţa" de la Marea Lavră

Icoana Maicii Domnului numită Portăriţa nu se află în biserică, precum celelalte icoane făcătoare de minuni păstrate în Marea Lavră (Econoama şi Cucuzelita), ci la poartă, precum ne spune şi numele acesteia.

În curtea mănăstirii se intră pe o poartă masivă ce străbate puternicul zid de apărare. Trecând de pridvorul sprijinit pe patru coloane de piatră, paşii ne poartă într-o micuţă incintă, anterioară zidului şi porţii principale a mănăstirii. Ajungând la măreaţa poartă, maiestros ferecată în fier, icoana Maicii Domnului Portăriţa ne întâmpină de pe peretele din stânga al gangului de intrare în curte.

Această icoană numită "Portăriţă" este realizată în frescă, fiind zugrăvită direct pe peretele zidului fortificat al mănăstirii.

Icoana este recunoscută drept făcătoare de minuni şi păzitoare a monahilor din Marea Lavră în urma unei întâmplări minunate din istoria mănăstirii.

În vremea în care turcii necredincioşi atacau mănăstirile şi îi omorau pe călugări, în căutare de aur şi obiecte de valoare, multe minuni au avut loc, din mila şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu. O astfel de minune a avut loc şi la Marea Lavră, unde turcii au forţat intrarea, spre a prăda mănăstirea.

Se povesteşte de către părinţii bătrâni cum un turc, supărat de osteneala suferită în urma zdrobirii porţii de intrare, ori de vreun alt motiv necunoscut, a tras cu pistolul în icoana Maicii Domnului, cea zugrăvită pe peretele de la poartă. El a tras în icoană trei împuşcări cu pistolul. În timp ce primul şi al doilea glonţ s-au înfipt în icoană, cel de-al treilea s-a întors însă înapoi, omorându-l pe batjocoritorul şi necredinciosul turc.

Această minune a făcut din icoana Maicii Domnului numită "Portăriţa" păzitoarea mănăstirii. Până astăzi se văd în icoană urmele celor trei împuşcări, una în piciorul cel din dreapta al tronului pe care stă Maica Domnului, iar celelalte două în dreptul Pruncului Iisus Hristos.

Icoana Maicii Domnului „Portăriţa” din Iviron

Icoana Maicii Domnului „Portăriţa” din Iviron este prăznuită pe 12 februarie, 31 martie, 26 septembrie (Sosirea Icoanei Maicii Domnului din Iviron în Georgia), 13 octombrie (Sosirea Icoanei Maicii Domnului din Iviron la Moscova, în anul 1648), şi marţi în Săptămâna luminată (prăznuirea arătării icoanei Maicii Domnului într-un stâlp de foc la Muntele Athos şi recuperarea acesteia de către Sfântul Gabriel).

Această icoană a Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu se află în paraclisul de la poarta Mănăstirii Iviron, de aceea icoana este numită „Portăriţa” (Gr. Παναγία Πορταϊτισσα).

Conform tradiţiei, această icoană a fost pictată de Sfântul evanghelist Luca.

Icoana Maicii Domnului „Portăriţa” aparţine tipului iconografic Hodighitria („Îndrumătoarea”). Fecioara Maria este zugrăvită ţinându-L pe Hristos pe braţul stâng şi arătând spre El cu mâna dreaptă ca o călăuză spre Dumnezeu (de aici denumirea de „Îndrumătoarea”). Pruncul Hristos ţine în mâna stângă un sul de hârtie ce simbolizează Evanghelia, iar cu mâna dreaptă binecuvântează.

Icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din Iviron este ferecată, cu excepţia feţelor, cu o îmbrăcăminte de aur şi argint, cu pietre preţioase, monezi de aur şi o mulţime de alte podoabe dăruite de împăraţi, regi, egumeni, duci, ofiţeri şi simpli credincioşi. Aceste odoare sunt dovezi ale minunilor Fecioarei Maria. Le-au oferit Maicii Domnului aceia care au primit ceea ce au cerut de la Dânsa.

Din sinaxarul icoanei aflăm că a fost păstrată cu mare cinstire în casa unei văduve evlavioase din Niceea, ce avea un singur fiu. În timpul împăratului Teofil, iconoclaştii controlau casele creştinilor pentru a distruge icoanele. Unul dintre soldaţi a descoperit Icoana Maicii Domnului, şi a lovit-o cu o suliţă. Îndată a curs sânge din locul în care icoana a fost lovită. Văduva, văzând minunea şi temându-se de distrugerea icoanei, a dat soldaţilor imperiali bani, implorându-i să nu se atingă de icoană până a doua zi, dimineaţa. Când soldaţii au plecat, femeia şi fiul ei (care mai târziu a devenit călugăr athonit) au luat icoana şi au mers la ţărm aşezând-o pe apă. În chip minunat, icoana Maicii Domnului s-a îndreptat, plutind deasupra apei.

Sfânta icoană stând în poziţie verticală deasupra apei, a plutit până la Muntele Athos. Timp de câteva zile, călugării athoniţi au văzut un stâlp de foc pe mare, ce ajungea până la cer. Această vedenie a continuat timp de câteva nopţi. Apropiindu-se cu barca, monahii au constatat că stâlpul de foc izvora din icoana Maicii Domnului, iar când doreau să se apropie, icoana se depărta. Văzând acestea, călugării s-au întors la mănăstire, rugându-se Maicii Domnului ca să dăruiască acea icoană mănăstirii lor.

Maica Domnului s-a arătat în vis unui călugăr evlavios al Mănăstirii Iviron, Cuviosul Gavriil (12 iulie) zicându-i să meargă pe apă după icoana Sa. Mergând la ţărm, Gavriil a păşit pe valurile mării ca pe uscat, învrednicindu-se să ia cu mâinile sale această icoană grea şi de mari dimensiuni, şi a aşezat-o în biserica mănăstirii.
În ziua următoare, nu au mai găsit icoana Maicii Domnului în biserică, dar căutând-o, au văzut-o pe zidul mănăstirii, deasupra porţii. Atunci au luat icoana şi au dus-o în biserică, dar iarăşi au găsit-o pe zidul de la poartă. Acest lucru s-a întâmplat de mai multe ori, până când Preasfânta Născătoare de Dumnezeu i-a arătat Sfântului Gavriil voinţa Ei, zicând că nu doreşte ca icoana să fie păzită de către monahi, ci mai degrabă Ea vrea să-i protejeze pe ei, nu doar în viaţa de acum, ci şi în cea

viitoare. După aceasta, icoana a fost aşezată în paraclisul de la poarta mănăstirii, ajungând să fie numită icoana Maicii Domnului „Portăriţa”. Acest lucru apare şi în Acatistul Maicii Domnului: Bucură-te, Portăriţă bună, care deschizi credincioşilor uşile Raiului!

Conform tradiţiei, Maica Domnului a promis Cuviosului Gavriil harul şi mila lui Dumnezeu faţă de călugări atâta vreme cât icoana va rămâne în mănăstire. Se crede, de asemenea, că dispariţia Icoanei Maicii Domnului „Portăriţa” din Muntele Athos ar fi un semn al sfârşitului lumii.

traducere şi adaptare: Mihai-Alex Olteanu
sursa: http://en.wikipedia.org

Aducerea Icoanei Maicii Domnului din Iviron în Georgia

Sosirea Icoanei Maicii Domnului din Iviron în Georgia este prăznuită pe 26 septembrie.

Icoana Maicii Domnului din Iviron se află în paraclisul de la poarta Mănăstirii Iviron, de aceea icoana este numită „Portăriţa" (Portaitissa sau Παναγία Πορταΐτισσα).

O văduvă evlavioasă din Niceea, ce avea un singur fiu păstra această icoană cu mare evlavie în casa sa. În timpul împăratului Teofil, iconoclaştii controlau casele creştinilor pentru a distruge icoanele. Unul dintre soldaţi a descoperit Icoana Maicii Domnului şi a lovit-o cu o suliţa. Îndată a curs sânge din locul în care icoana a fost lovită.

Văduva, văzând minunea şi temându-se de distrugerea icoanei, a dat soldaţilor imperiali bani, implorându-i să nu se atingă de icoană până a doua zi, dimineaţa. Când soldaţii au plecat, femeia şi fiul ei (care mai târziu a devenit călugăr athonit) au luat icoana şi au mers la ţărm aşezând-o pe apă. În chip minunat, Icoana Maicii Domnului s-a îndreptat, plutind deasupra apei. Sfânta Icoană stând în poziţie verticală deasupra apei, a plutit până la Muntele Athos.

Timp de câteva zile, călugării athoniţi au văzut un stâlp de foc pe mare, ce ajungea până la cer. Această vedenie a continuat timp de câteva nopţi. Apropiindu-se cu barca, monahii au constatat că stâlpul de foc izvora din Icoana Maicii Domnului, iar când doareau să se apropie, icoana se depărta. Văzând acestea, călugării s-au întors la mănăstire, rugându-se Maicii Domnului ca să dăruiască acea icoană mănăstirii lor.

Maica Domnului s-a arătat în vis unui călugăr evlavios al Mănăstirii Iviron, Sfântul Gabriel (12 iulie) zicându-i să meargă pe apă după icoana Sa. Mergând la ţărm, Gabriel a păşit pe valurile mării ca pe uscat, învrednicindu-se să ia cu mâinile sale această icoană grea şi de mari dimensiuni, şi a aşezat-o în biserica mănăstirii.

În ziua următoare, nu au mai găsit Icoana Maicii Domnului în biserică, dar căutând-o, au văzut-o pe zidul mănăstirii, deasupra porţii. Atunci au luat icoana şi au dus-o în biserică, dar iarăşi au găsit-o pe zidul de la poartă. Acest lucru s-a întâmplat de mai multe ori, până când Preasfânta Născătoare de Dumnezeu i-a revelat Sfântului Gabriel voinţa Ei, zicând că nu doreşte ca icoana să fie păzită de către monahi, ci mai degrabă Ea vrea să-i protejeze pe ei, nu doar în viaţa de acum, ci şi în cea viitoare. După aceasta, icoana a fost aşezată la porţile mănăstirii. De aceea, această Icoană a Maicii Domnului a ajuns să fie numită „Portăriţa" şi este prăznuită pe 13 octombrie. Acest lucru apare şi în Acatistul Maicii Domnului: „Bucură-te, Portăriţă bună, care deschizi credincioşilor uşile Raiului!"

Conform tradiţiei, Maica Domnului a promis Sfântului Gabriel harul şi mila lui Dumnezeu faţă de călugări atâta vreme cât icoana va rămâne în mănăstire. Se crede, de asemenea, că dispariţia Icoanei Maicii Domnului „Portăriţa" din Muntele Athos ar fi un semn al sfârşitului lumii.

Icoana Maicii Domnului este prăznuită pe 12 februarie, 31 martie, 26 septembrie (Sosirea Icoanei Maicii Domnului din Iviron în Georgia), 13 octombrie (Sosirea Icoanei Maicii Domnului din Iviron la Moscova, în anul 1648) şi marţi în Săptămâna luminată (prăznuirea arătării Icoanei Maicii Domnului într-un stâlp de foc la Muntele Athos şi recuperarea acesteia de către Sfântul Gabriel).

La 26 septembrie 1989, o copie a acestei Sfinte Icoane a sosit la Tbilisi (Georgia), de la Mănăstirea Iviron din Sfântul Munte Athos. Această copie a fost pictată de către monahii din Muntele Athos ca un simbol de dragoste şi recunoştinţă faţă de poporul georgian.

traducere şi adaptare: Mihai-Alex Olteanu

sursa: http://oca.org

Aducerea Icoanei Maicii Domnului din Iviron la Moscova

Preafericitul Patriarh Nikon (pe vremea când încă era stareţul Mănăstirii Novospassky) a cerut egumenului Mănăstirii Iviron, Pahomie (care se afla la Moscova pentru a face o colectă pentru mănăstirile athonite) să-i aducă o copie a icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Portăriţa” din Iviron. La data de 13 octombrie 1648, copia Icoanei din Iviron a fost întâmpinată solemn de o mulţime de oameni în Moscova.

Sosirea Icoanei Maicii Domnului din Iviron la Moscova este prăznuită pe 13 octombrie.

Icoana Maicii Domnului din Iviron se află în paraclisul de la poarta Mănăstirii Iviron - de aceea icoana este numită „Portăriţa” (Portaitissa sau Παναγία Πορταΐτισσα).

Această icoană a fost proslăvită prin multe minuni săvârşite înaintea ei. Veşti despre minunile Icoanei Maicii Domnului s-au răspândit în toată lumea şi mai ales în Rusia. Preafericitul Patriarh Nikon (pe vremea când încă era stareţul Mănăstirii Novospassky) a cerut egumenului Mănăstirii Iviron, Pahomie (care se afla la

Moscova pentru a face o colectă pentru mănăstirile athonite) să-i aducă o copie a icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului „Portăriţa” din Iviron.

Călugărul athonit Jamblichos a pictat o copie a icoanei care a fost dusă de către monahi după aproximativ un an la Moscova. La data de 13 octombrie 1648, copia Icoanei din Iviron a fost întâmpinată solemn de o mulţime de oameni în Moscova.

Icoană Maicii Domnului „Portăriţa” din Iviron a Bisericii Ortodoxe Ruse a fost de asemenea proslăvită de Dumnezeu prin multe minuni, fiind prăznuită pe 12 februarie.

Icoana mai este prăznuită pe 31 martie, 26 septembrie (Sosirea Icoanei Maicii Domnului din Iviron în Georgia), 13 octombrie (Sosirea Icoanei Maicii Domnului din Iviron la Moscova, în anul 1648), şi în ziua de marţi a Săptămânii luminate (prăznuirea arătării Icoanei Maicii Domnului într-un stâlp de foc la Muntele Athos şi recuperarea acesteia de către Sfântul Gabriel).

traducere şi adaptare: Mihai-Alex Olteanu
sursa: http://oca.org

Pr. Silviu Cluci - Paraclisul icoanei Maicii Domnului „Portăriţa” de la Mănăstirea Iviron

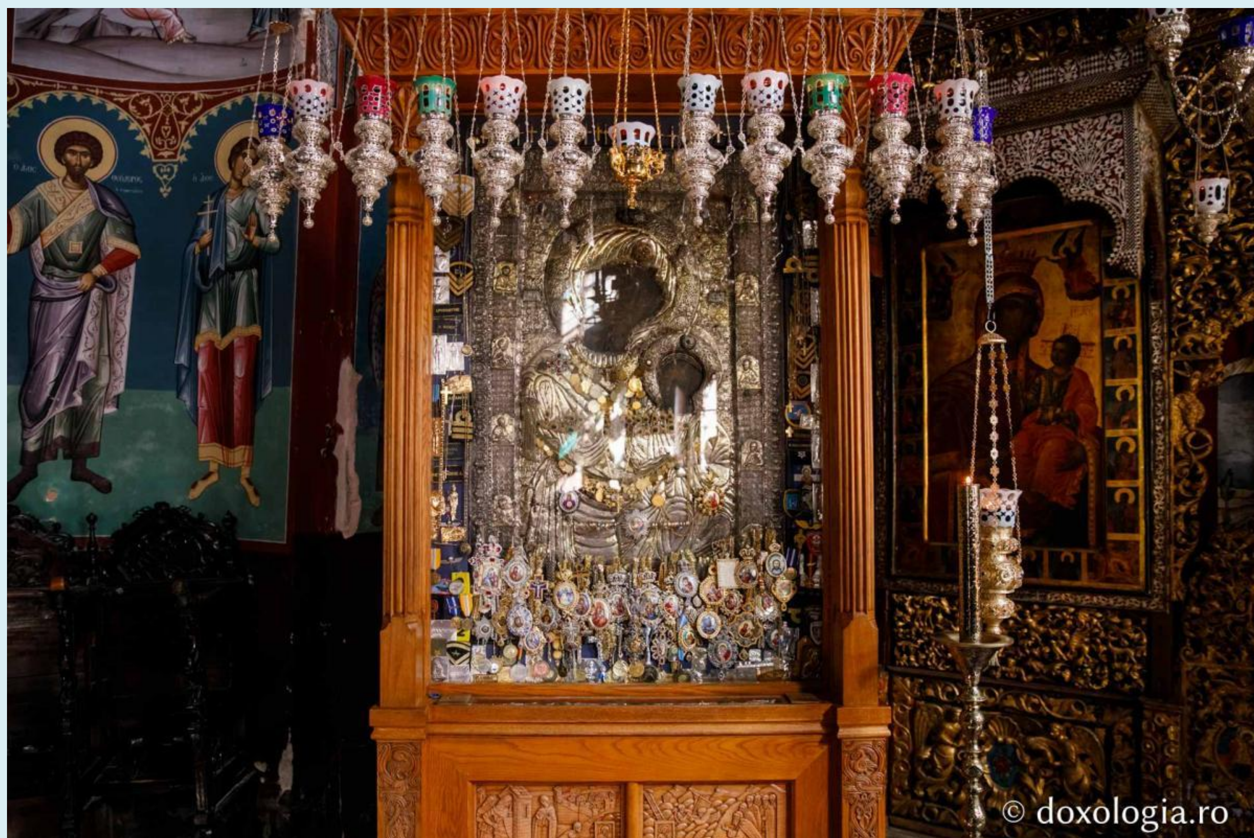
În curtea Mănăstirii Iviron, lângă poarta veche, se află Paraclisului icoanei Maicii Domnului „Portăriţa” - loc de pelerinaj binecunoscut oricărui pelerin athonit.

Paraclisul a fost construit din temelie în 1680 de către domnitorul georgian Asotan. Picturile (1683) au fost făcute cu cheltuiala domnitorului Ţării Româneşti, Şerban Cantacuzino.

În pridvorul paraclisului este reprezentat şi tâlharul Rahai, cel care în timpul unei incursiuni a lovit cu cuţitul în gâtul Maicii Domnului. Când acesta a văzut curgând sânge din icoană, s-a pocăit şi s-a făcut monah, primind numele de Barbar.

În paraclis, în partea stângă, se află renumita icoană făcătoare de minuni, „Portărița”. Este înnegrită din pricina vremii şi acoperită cu o îmbrăcăminte de aur şi argint cu pietre preţioase şi inscripţii în georgiană. În faţa ei atârnă multe obiecte de preţ dăruite de credincioşi.

Denumirea icoanei se datorează faptului că, deşi atunci când a venit pe mare a fost dusă în biserică cu toată cinstea şi aşezată acolo, totuşi, ea pleca de acolo într-un chip minunat şi se oprea la poarta mănăstirii.

Dumitru Manolache - Icoana Maicii Domnului de la Dălhăuţi, „sora geamănă“ a „Portăriţei“ de la Iviru

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Dălhăuţi, judeţul Vrancea

Mari şi ziditoare sunt minunile prin care Domnul ni se dezvăluie nouă, oamenilor. Icoanele sunt parte din această lucrare.

Cu numai câţiva ani în urmă, Dumnezeu m-a învrednicit să ajung în Sfântul Munte Athos. Cu acel prilej, am avut marea bucurie să mă rog în faţa uneia dintre cele mai renumite icoane de acolo: Maica Domnului - "Portăriţa", de la Mănăstirea Iviru, despre care se spune că, atunci când va pleca pe mare, aşa cum a venit, va fi un semn că sfârşitul este aproape.

Minunea avea să se întâmple însă acasă. La întoarcere, am aflat minunata şi tulburătoarea poveste a unei alte icoane, la fel de venerată la noi ca şi cea din Sfântul Munte: icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni de la Mănăstirea Dălhăuţi, din judeţul Vrancea. Cele două icoane par a fi surori. Ele au o istorie aproape identică, despre care vom vorbi în continuare.

Icoana mergătoare pe Mediterana

Povestea bine cunoscutei icoane a Maicii Domnului - "Portăriţa" de la Mănăstirea Iviru din Sfântul Munte Athos - a fost consemnată în cartea arhimandritului Teofilact Marinakis.

Iată, pe scurt, cum sună aceasta: demult, o văduvă din Niceea Bitiniei, care salvase de năvălitorii turci o icoană a Maicii Domnului făcătoare de minuni, i-a dat drumul pe valurile Mediteranei, ascultând astfel porunca Preacinstitei Maici. Chipul Maicii Domnului fusese împuns cu suliţa de către un ostaş stricător de icoane. Îndată, din locul tăiat a început să curgă sânge.

Nu se ştie exact pe unde a rătăcit icoana, dar sigur şi consemnat de mărturii este faptul că, după aproape 170 de ani, pe 16 aprilie 1004, în marţea din Săptămâna luminată, monahii de la Iviru au văzut în mare un stâlp de foc care se înălţa strălucitor până la cer.

Înfricoşaţi, au privit mai multe zile minunea, cerând ajutor de la Dumnezeu. În cele din urmă, au hotărât să vadă ce era. Au intrat cu bărcile în mare şi au văzut o icoană care mergea pe ape, în poziţie verticală. Dar, pe măsură ce se apropiau de icoană, aceasta se îndepărta de ei. După trei zile şi trei nopţi de post, icoana s-a lăsat urcată în barcă şi dusă la Mănăstirea Iviru.

Numele "Portăriţa" vine de la faptul că, după ce călugării au aşezat icoana în altar, a doua zi au găsit-o la poarta mănăstirii. Degeaba au încercat să o readucă în biserică, pentru că dimineaţa o găseau, din nou, la poartă. Atunci, ei i-au zidit un paraclis la intrarea în mănăstire, unde a fost depusă şi unde se află şi astăzi.

Monahul Anufie şi icoana cumpărată de la Ierusalim

La Dălhăuţi, în mica biserică mănăstirească având hramul "Sfinţii Arhangheli Mihai şi Gavriil", ridicată pe la 1810, se află odorul de mare preţ despre care vă vorbeam la început: icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului.

Despre originea ei vorbeşte numai tradiţia. În istoricul mănăstirii, din anul 1932, se spune că ar fi o copie după o icoană pictată de Sfântul Apostol şi Evanghelist Luca.

Un anume monah Anufie, stareţul unei sihăstrii din zonă, ar fi luat cu binecuvântare de la Ierusalim această icoană, care data de pe vremea iconoclaştilor. Apropiindu-se de Constantinopol, a fost prins de o ceată de turci, care l-au tâlhărit, batjocorind icoana şi aşezând-o apoi într-un grajd de cai.

Noaptea însă, în grajd a început un vuiet, caii s-au omorât între ei, la fel s-a întâmplat şi cu îngrijitorii. Anufie, care se odihnea afară pe nişte paie, le-a spus turcilor de icoană, dar aceştia au hotărât să-l omoare. Un ienicer, care era român robit, primise ordin să-l execute, dar i-a dat drumul spunându-i să nu mai calce prin Constantinopol.

Icoana mergătoare pe Marea Neagră

Monahul s-a întors acasă trist că a pierdut icoana. După un timp, a plecat pe malul Mării Negre să-şi aline durerea. Acolo a întârziat până seara. Dintr-odată, însă, a zărit o lumină mare pe apă care se apropia de el. A doua zi, a venit iar la locul cu pricina şi nu mică i-a fost bucuria când, în locul luminii, a recunoscut Sfânta icoană a Maicii Domnului, pe care o cumpărase la Ierusalim, plutind în poziţie verticală pe mare. Bucuros, Anufie a sărit într-o barcă, a vâslit până la icoană şi a adus-o la mal. Aici a observat că faţa Maicii Domnului şi cea a Pruncului Iisus fuseseră tăiate de turci cu iataganele în vreo trei locuri. Marginile tăieturilor însă se astupaseră ca o rană în carne, cum se văd şi astăzi.

Anufie a adus icoana în casa părintească, unde se afla fratele lui mai mic, scăpat cu viaţă după ce turcii le omorâseră părinţii.

Apoi, amândoi au vândut moştenirea de la părinţi, au dus icoana la Mănăstirea Dălhăuţi şi au pus temelia bisericii "Izvorul Tămăduirii", ridicată între 1464 şi 1469.

Ca şi "sora ei geamănă" de la Iviru, icoana Maicii Domnului de la Dălhăuţi săvârşeşte numeroase minuni, vindecări de tot felul, fiind foarte îndrăgită şi evlavios venerată nu numai de credincioşii din împrejurimi, ci şi de cei din alte zone ale ţării.

Fie ca rugăciunile smeriţilor monahi şi monahii îngenuncheaţi în faţa celor două icoane "surori gemene" să ne fie şi nouă de ajutor şi mângâiere!

Icoana Maicii Domnului de la Mănăstirea Iviru din Sfântul Munte Athos

Delicateţea Maicii Domnului

Mergând în vizită la o bătrână din parohia noastră, am observat pe peretele de la răsărit al camerei icoana “Portăriţa”, pe care soţul meu i-o dăruise după primul lui pelerinaj la Muntele Athos. Am şi eu acasă o icoană mare cumpărată tot atunci şi aplicată pe placaj.

Ceea ce mi-a atras atenţia a fost faptul că icoana femeii era realizată cu nuanţe mai deschise ca a mea. Am întrebat-o:
– Icoana asta e cea pe care v-am dat-o noi?

Bătrâna a zâmbit şi a încuviinţat. Apoi m-a ajutat să-mi formulez întrebările:
– Aşa-i că e mai luminoasă? N-a fost aşa de la început, a adăugat ea un început de poveste. La început era neagră de tot şi eu nu mă puteam împăca deloc cu imaginea ei. Ştiam că e o icoană făcătoare de minuni, dar ziceam în gândul meu în fiecare

seară “Maica Domnului, să mă ierţi, dar nici nu mă pot ruga atunci când văd chipul tău aşa întunecat, parcă-mi e urât!” Şi cu timpul, Maica Domnului mi-a ascultat rugăciunea. Vedeţi acum că e mult mai deschisă la culoare? Niciodată n-a stat în soare. Cum e pusă aici, între uşă şi şifonier, aşa a fost de la-nceput. Acum mi-e tare dragă!

Am observat şi eu că nu era deloc albăstrită aşa cum am văzut prin mănăstiri că se fac litografiile expuse la soare. M-am minunat şi eu de delicateţea Maicii Domnului, care n-a vrut să o mâhnească pe bătrână şi mi-a plăcut că femeia nu s-a mărginit la a cârti, ci a convertit nemulţumirea ei într-o rugăciune mai puţin obişnuită. Iată că astfel de rugăciuni izvorâte din simplitatea inimii sunt ascultate!

Mulţumesc doamnei Ecaterina pentru îngăduinţa de a prelua textul său.

Sursa: Marea Vieţii

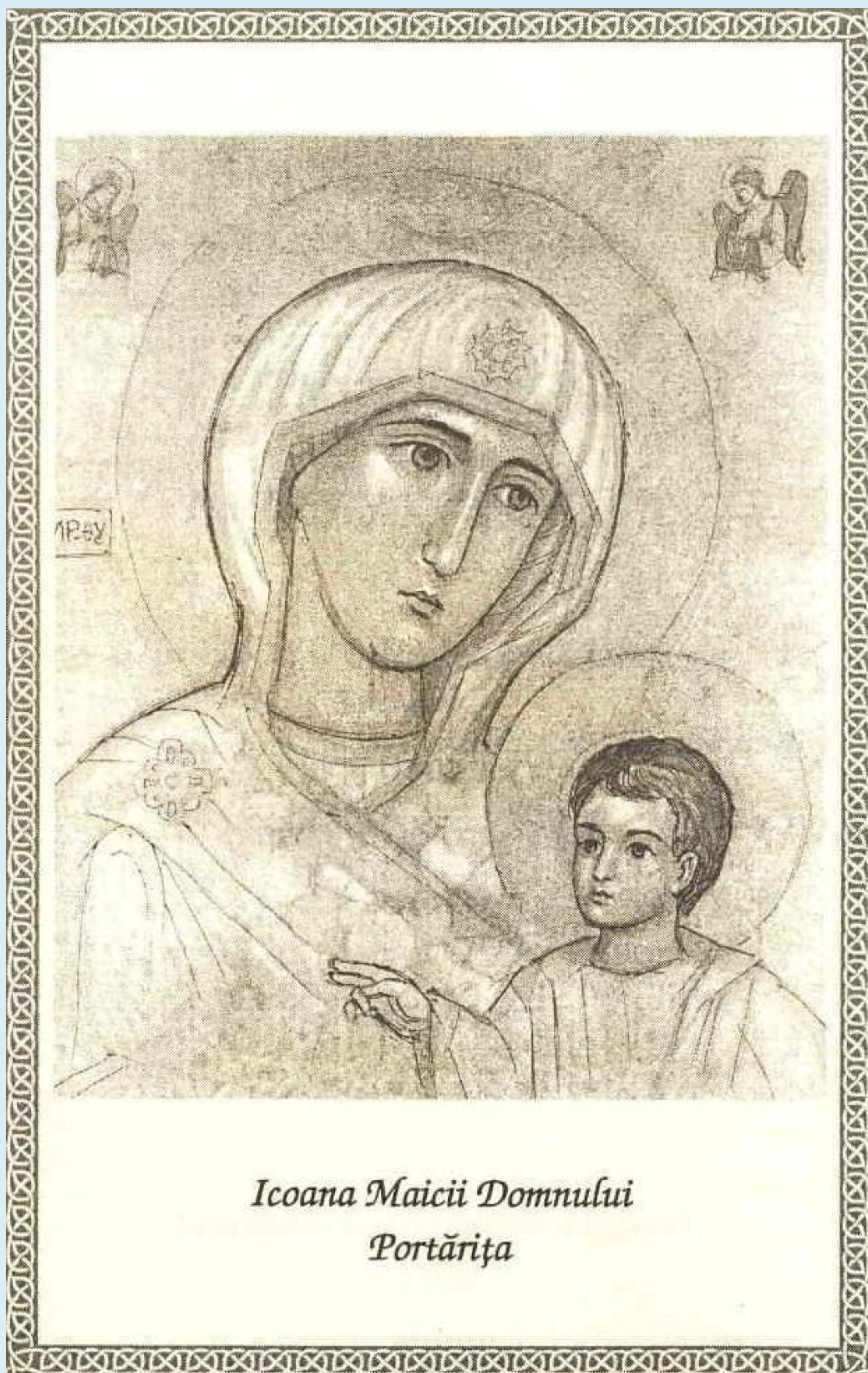
Icoana Maicii Domnului "Portăriţa" pentru copii

https://www2.slideshare.net/steaemy1/portarita-cu-cop

https://archive.org/details/portarita-cu-cop/mode/2up

https://www.academia.edu/42263141/Icoana_Maicii_Domnului_Port%C4%83ri%C5%A3a_pentru_copii

Icoana Maicii Domnului
Portărița

ICOANA MAICII DOMNULUI PORTĂRIȚA

Cea mai vestită icoană din Sfântul Munte este Portărița, la Mănăstirea Iviru. Aceasta a fost mănăstirea vechilor iviri, care erau din țara ivirilor sau Georgia, cum îi spune astăzi, de unde a fost și Sfântul Antim Ivireanul, din Caucaz, lângă Armenia. Apoi turcii i-au omorât pe călugării din Mănăstirea Iviru și acum acolo sunt greci. Are șase etaje, e tare frumoasă, are multe biserici și paraclise. Acolo a fost o minune mare cu icoana Portărița. Cum a ajuns ea acolo? Ea era ascunsă de creștini într-una din cetățile Niceii pe timpul împăratului Teofil, luptătorul împotriva icoanelor. Era ascunsă la o văduvă pe malul mării într-un mic paraclis.

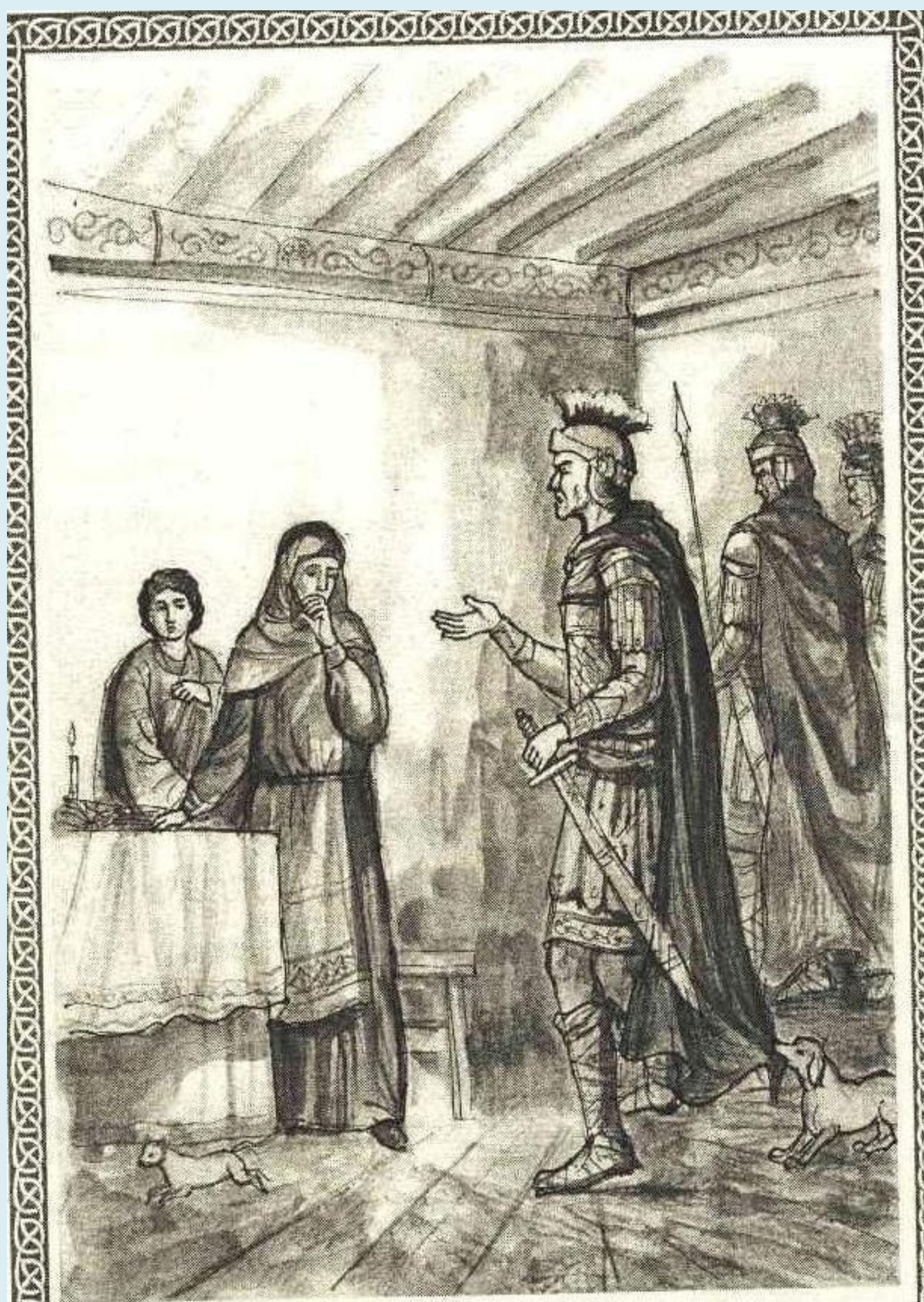
Această mătușă a avut un singur copil, că a rămas văduvă dintr-un război, și cu acela se ruga în fiecare zi în fața icoanei. Și era în vremea prigoanei împotriva icoanelor, iar împăratul a trimis ostași să caute pe cei care au icoane, să-i pedepsească, iar icoanele să le ardă. Și au auzit ostașii că văduva are o icoană, care era vestită, că se făceau minuni mari în fața ei. Dacă citea un preot în fața ei rugăciuni unui bolnav, acesta se tămăduia.

Deci au venit ostașii la văduvă și i-au zis:

– Am venit să împlinim porunca împăratului care a zis să distrugem toate icoanele. Dacă vrei să nu-ți luăm icoana, dă-ne bani și nu te vom mai supăra.

Atunci văduva i-a rugat să vină în ziua următoare, că are să le dea bani. Și au plecat ostașii. Dar ea n-avea de unde le plăti, că era săracă. Și a zis către fiul ei:

– Dragul mamei, eu sunt bătrână și bolnavă și n-am bani de unde să le dau la ostași când au să vină. Mâine are să vină armata. Ei pe unde au găsit icoane, le-au ars, le-au dat foc.

Căci așa era atunci, că a fost prigoană de la împărați împotriva icoanelor timp de 130 de ani, între anii 717 și 843. Și a zis mătușa:

– Mă tem că au să găsească sfânta icoană chiar dacă noi o vom ascunde și au să o ardă și e păcat că atâtea minuni a făcut. Hai să o luăm și să o dăm în mare, și unde va vrea Maica Domnului să se ducă se va duce, numai să o scăpăm din mâinile păgânilor.

Şi ei locuiau chiar pe malul mării. Şi era în noaptea aceea lună plină. Au dus sfânta icoană la mare. Icoana era mare, grea. Şi au pus-o pe mare, zicând:

– Să nu te superi pe noi, Preabună Stăpână, dar trebuie să ne despărțim de sfânta ta icoană, ca să nu o ardă ostașii împăratului.

Dar să vezi minune! Când au pus-o pe mare, ea nu s-a așezat ca o scândură ca să stea pe mare, ci s-a ridicat în picioare și a pornit pe valuri ca și cum ar fi ținut-o o mână nevăzută.

Şi ei au tot făcut metanii, plângând pe malul mării, până n-au mai văzut-o. Şi ziceau:

– Maica Domnului se duce de la noi.

Așa s-au despărțit de sfânta icoană, cu multe lacrimi, că se lipseau de mângâierea și ajutorul pe care l-au avut atâția ani.

Apoi văduva i-a zis fiului ei:

– Eu sunt bătrână și nu mai am mult de trăit. De aceea, cu dragoste primesc să mor pentru

dragostea Maicii Domnului. Iar tu, fiul meu, du-te în Sfântul Munte, în grădina Maicii Domnului, și acolo să-i slujești ei până la moarte.

Și a plecat copilul în Sfântul Munte să se facă monah și a rămas acolo. Iar ostașii, venind a doua zi și negăsind nici banii, nici icoana, au ucis-o fără milă pe bătrână, care s-a făcut muceniță pentru dragostea lui Hristos și a Maicii Domnului.

Iar fiul ei a spus părinților din Sfântul Munte despre icoană și, după ce s-a nevoit mulți ani, și-a dat sufletul în mâinile Maicii Domnului.

Iar după alți mulți ani, părinții au văzut un stâlp de foc care se înălța din mare până la cer.

Și atunci toți călugării din Sfântul Munte se întrebau:

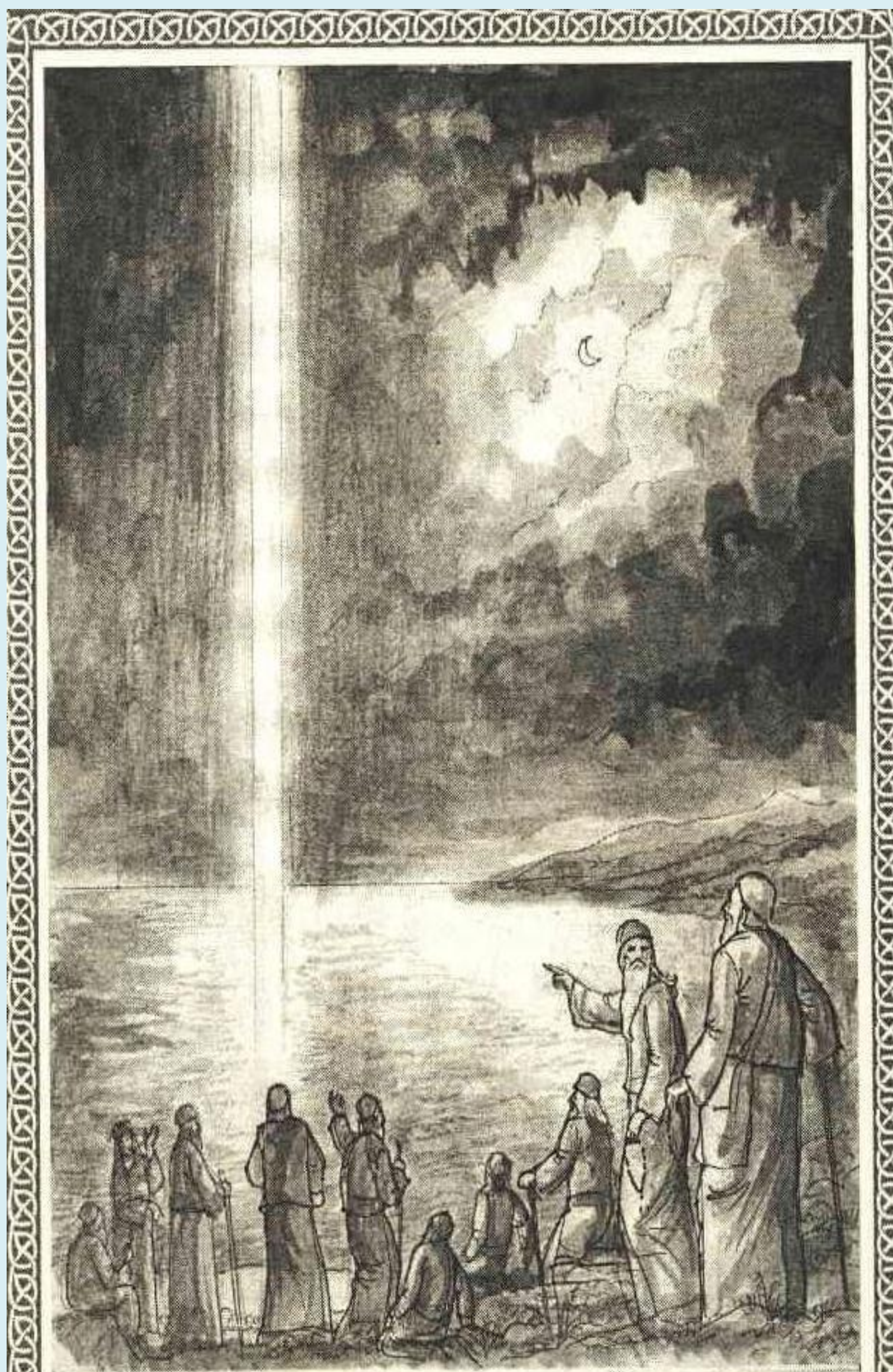
– Ce se vede pe mare?

Că nu știau, că de departe nu se vedea icoana.

– Un stâlp de foc se arată pe mare!

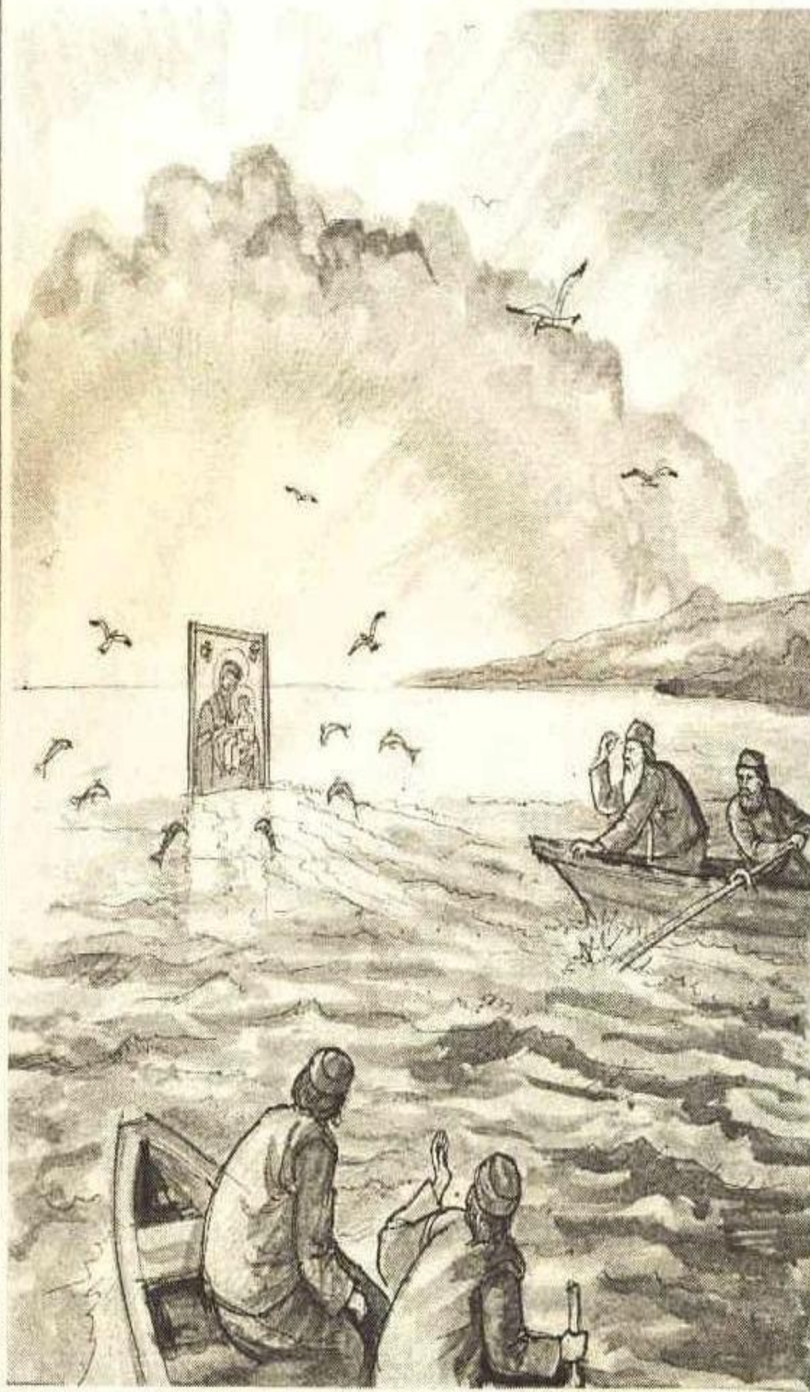
Au pus corăbiile lor și s-au dus să vadă. Și au văzut icoana. Când au vrut să o prindă, se ducea înapoi cu tot cu stâlp. Călugării s-au întristat.

– E icoana Maicii Domnului. Nu știm de unde a venit, dar nu vrea să stea să o prindem.

S-au întors călugării, au făcut rugăciuni, au încercat s-o ia arhierei, mitropoliți. Dar icoana nu voia să stea când se apropiau ei cu bărcile sau cu

corăbiile, ci fugea. Şi când se întorceau ei, venea iarăşi mai aproape de Sfântul Munte, dar stătea tot pe mare.

– Părinţilor, e un semn mare, e supărată Maica Domnului pe noi, cine ştie ce păcate am greşit şi nu vrea sfânta icoană să vină la noi.

Şi a venit stareţul Sfântului Munte, un mitropolit bătrân, şi a dat ordin:

– Mergem la malul mării la Iviru, că acolo a apărut, şi punem o lună de zile de post şi rugăciune, acatiste şi paraclise.

Au venit mii de călugări din mănăstiri. Şi stătea icoana până îşi făceau rugăciunile, dar când se duceau cu corăbiile să o prindă, fugea. Niciunul nu o putea ajunge.

– Ce-i asta, măi?

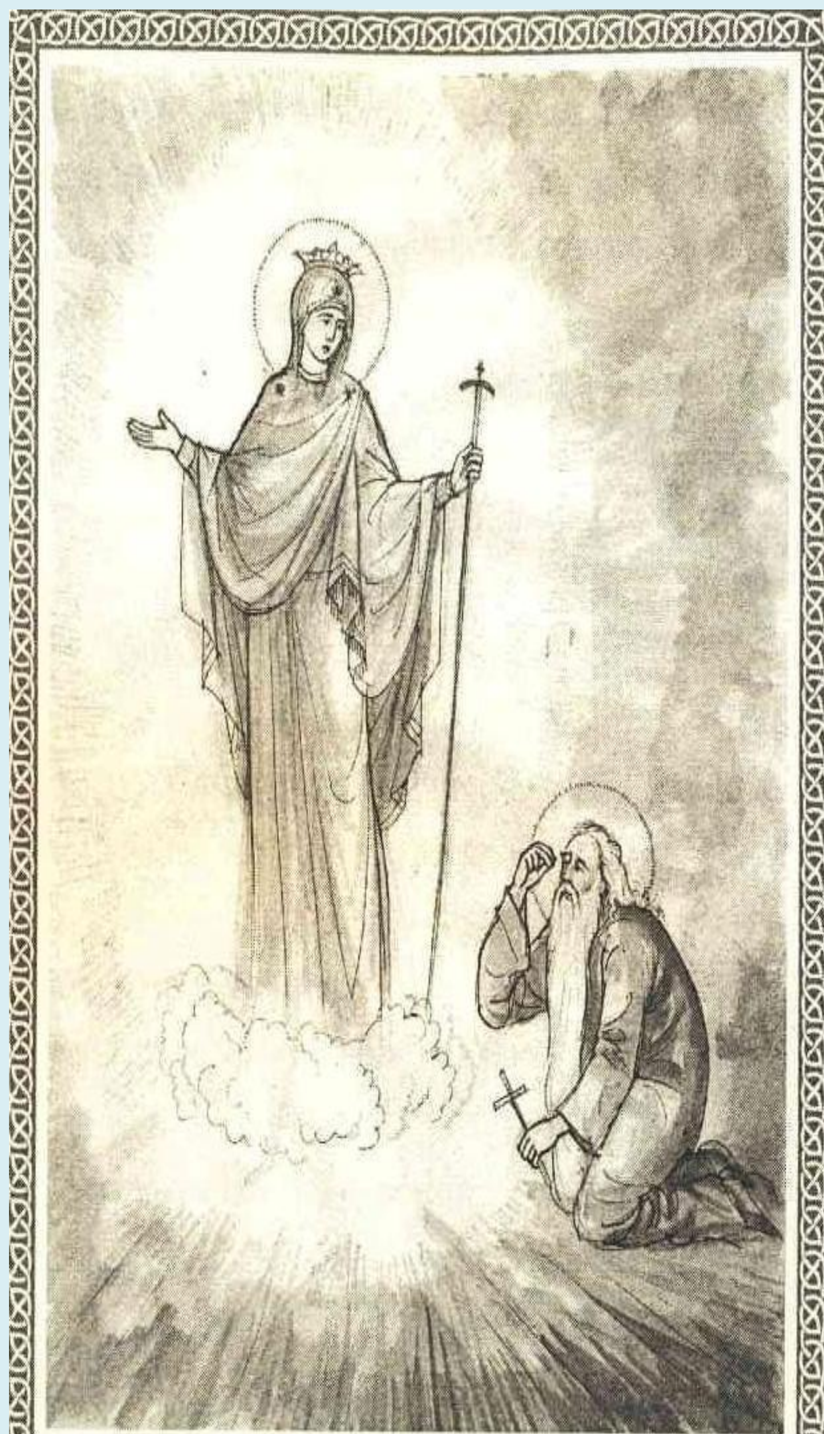
Dar pentru că s-au rugat atâta timp, s-a arătat Maica Domnului unui pustnic mare, care avea peste 70 de ani.

Acela trăia într-o peşteră şi numai ce aude un glas la miezul nopţii.

– Gavriile, Gavriile!

El se temea să nu fie diavolul, că şi diavolul poate să strige şi să se prefacă în fel şi fel de chipuri.

– Cine-i?

– Nu te teme, eu sunt Maica Domnului. Du-te la Mănăstirea Iviru să scoţi icoana mea din valuri de pe mare. Du-te.

De trei ori i s-a arătat Maica Domnului în trei nopți. Și-a luat bătrânul toiagul și a venit desculț, cu capul gol, cu o cruce de lemn la gât. Când a văzut atâția călugări pe malul mării, a întrebat:

– Ce-i aici?

Dar ei nu-l cunoșteau. „Cine-i acesta?". „Un pustnic". Un pustnic, că în Athos sunt mulți din aceștia care trăiesc singuratici. Și l-au întrebat:

– Dar sfinția ta de unde ești?

– De aici, din Sfântul Munte.

– Dar nu știi că, uite colo, unde se vede un nor, e Maica Domnului? Noaptea e stâlp de foc acolo. E o icoană a Maicii Domnului, dar nu vrea să intre în Sfântul Munte.

Atunci el a spus:

– Cine e mai mare dintre voi aici?

– Mitropolitul.

Bătrânul mitropolit era acolo la o chilie.

– Duceți-mă la el.

Și l-au dus la mitropolit.

– Binecuvântați, preasfințite, să aduc icoana Maicii Domnului.

– Părinte, dar oricâţi s-au dus de-ai noştri cu bărci, cu corăbii, icoana nu vrea să stea. Uite, îţi dăm călugări tineri, cu bărci cu vâsle, şi du-te de o adu.

– Mie nu-mi trebuie barcă, nici călugări, numai binecuvântare.

– Dar cum ai să o scoţi?

– Maica Domnului m-a trimis.

Şi atunci s-au gândit:

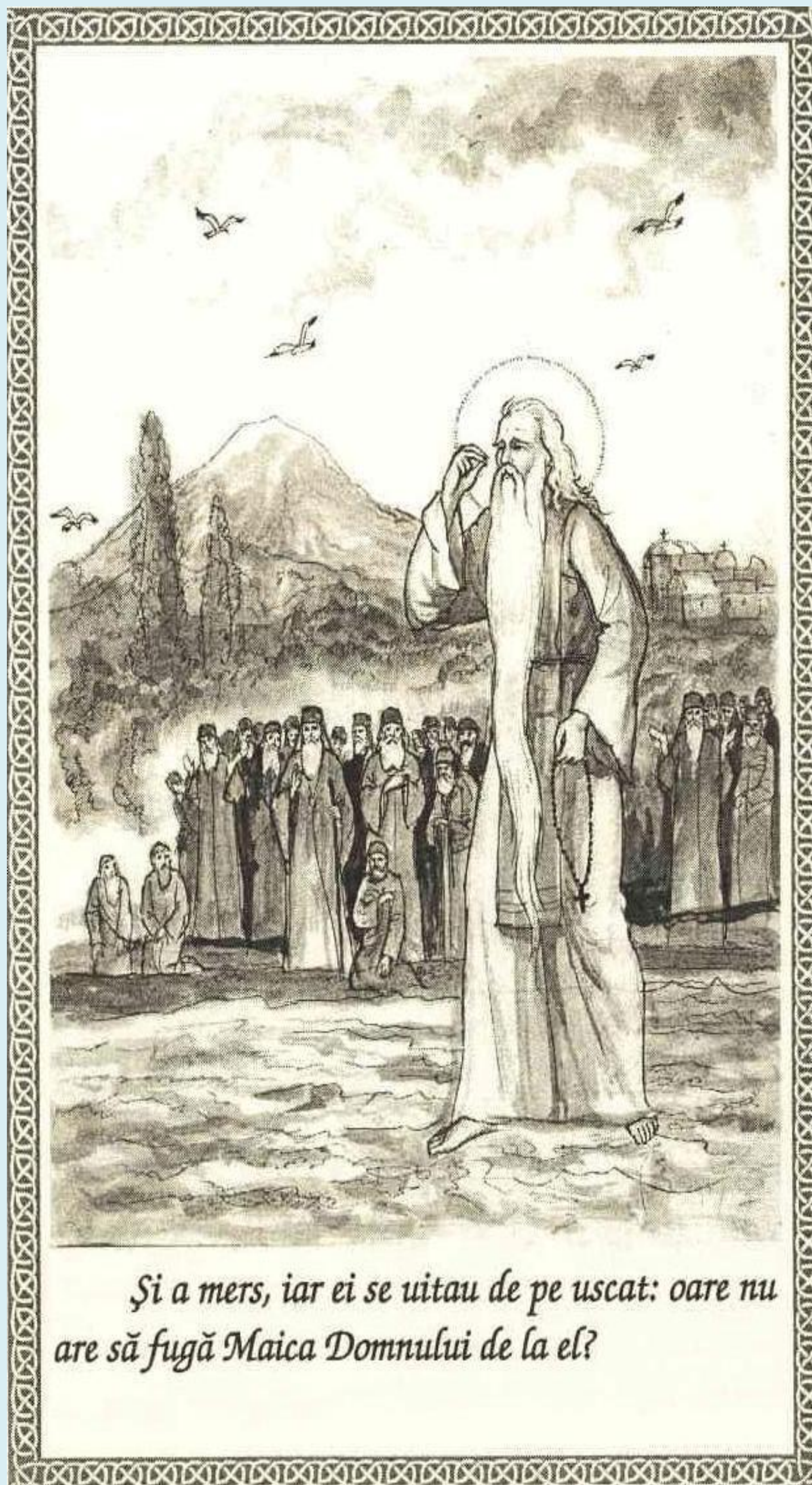
– Măi, la atâta rugăciune, s-a înduplecat Maica Domnului.

Şi s-au dus la mare. Şi acolo a zis părintele:

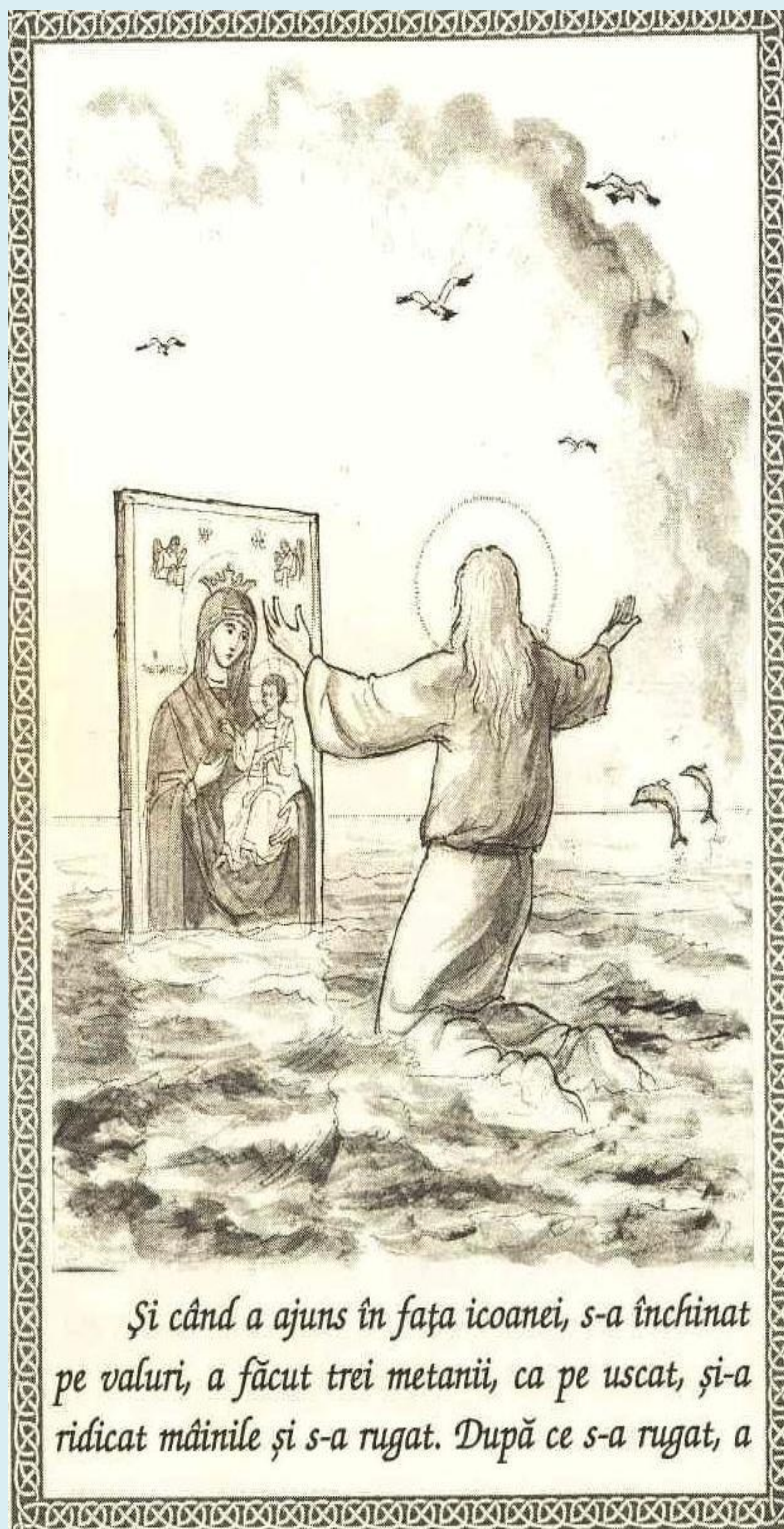
– Binecuvântaţi.

Şi-a făcut semnul Sfintei Cruci bătrânul Gavriil şi a început a merge pe deasupra apei. La Iviru este pictat cum merge pe apă. Şi când l-au văzut toţi că merge pe apă, cum a mers Mântuitorul pe Marea Galileii şi Sfânta Maria Egipteanca peste Iordan, au zis:

– Să ştii că o aduce bătrânul. Dacă avem noi în Sfântul Munte părinţi din aceştia care merg pe ape ca pe uscat, să ştii că o aduce. Acesta este prietenul Maicii Domnului.

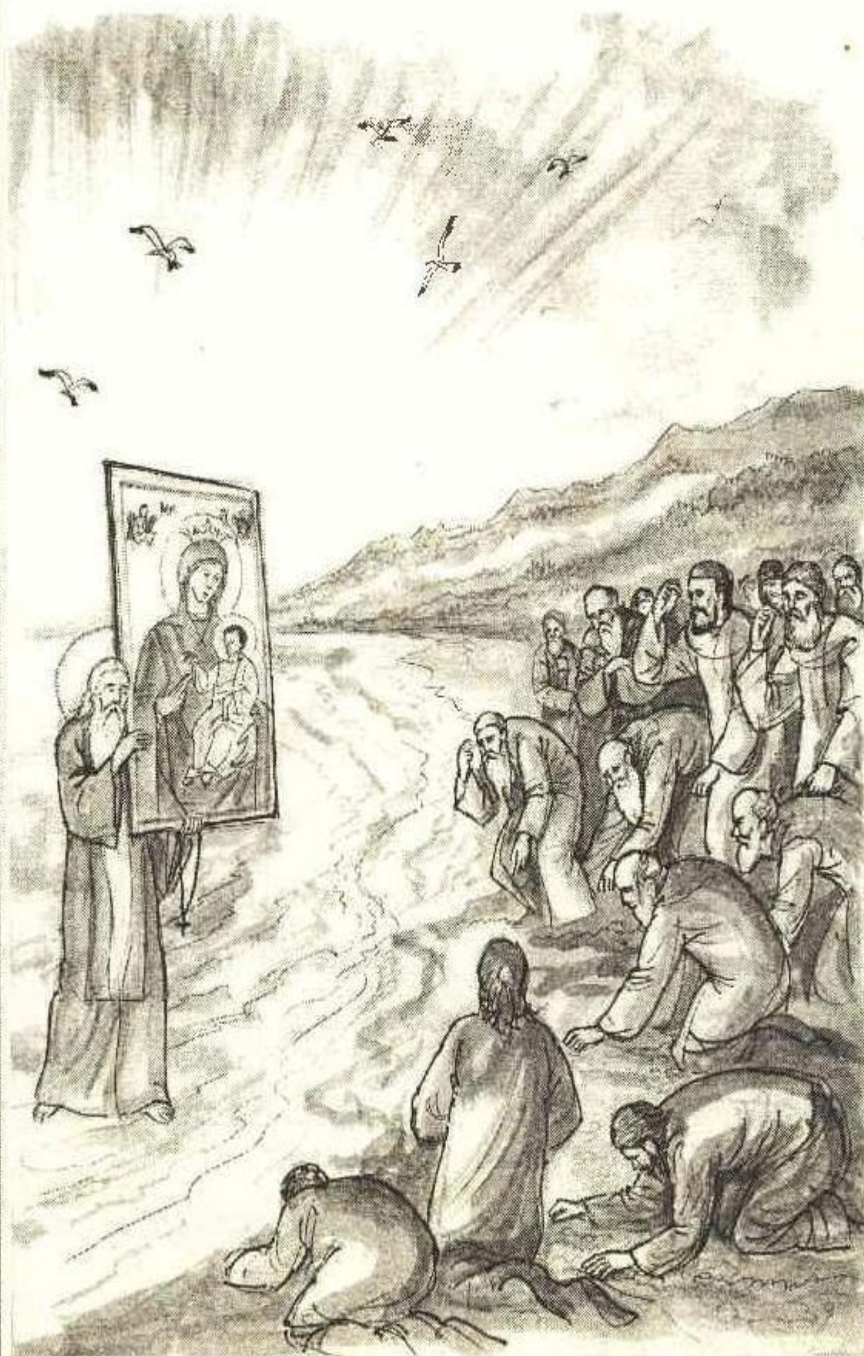

Şi a mers, iar ei se uitau de pe uscat: oare nu are să fugă Maica Domnului de la el?

Și când a ajuns în fața icoanei, s-a închinat pe valuri, a făcut trei metanii, ca pe uscat, și-a ridicat mâinile și s-a rugat. După ce s-a rugat, a

sărutat icoana, a luat-o în brațe și a adus-o. Acolo la mănăstire e pictat cum o aduce mergând pe mare.

Şi când au văzut că vine, toţi s-au spăimântat:

– Vai de mine, părintele acela bătrân vine cu icoana şi o aduce.

Mergea cu dânsa în braţe pe apă. Şi când a ajuns la mal s-au adunat călugării plângând. Şi el a scos-o la malul mării. Şi când a pus sfânta icoană pe o stâncă acolo, a ţâşnit un izvor cu apă de băut, care e şi acum chiar pe mal la Iviru. Asta a fost încă o minune. Şi după aceea el a spus:

– Iertaţi-mă, că eu mă duc.

– Părinte, cum te cheamă?

– Gavriil păcătosul.

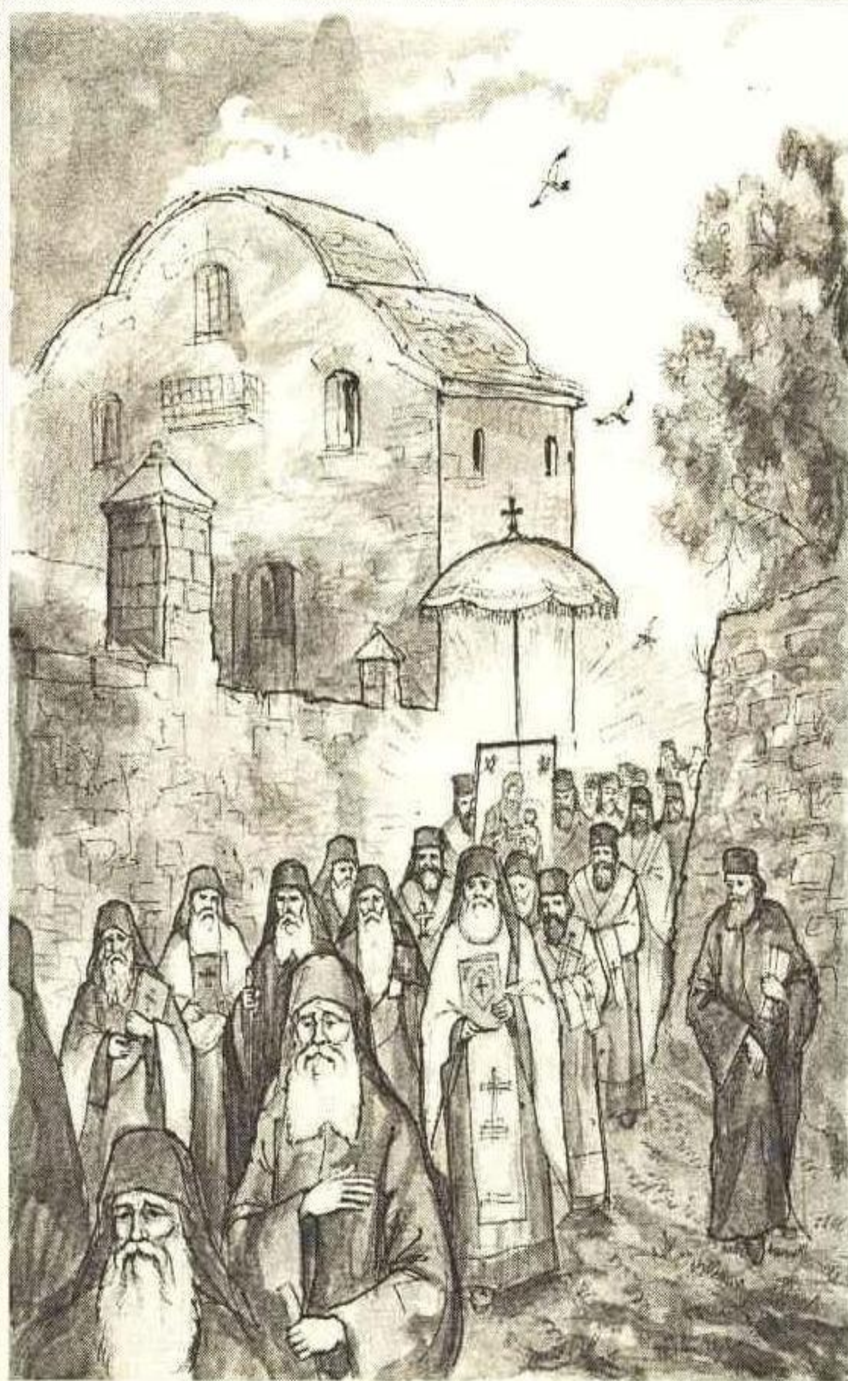
– Unde stai?

– În munţii aceştia.

– Rămâi, părinte, cu noi.

– Nu, eu merg în pustia mea.

Şi a plecat în pădure. Şi când au adus-o în mănăstire, călugării s-au îmbrăcat în veşminte de slujbă: în diaconi şi preoţi, cu cădelniţe, cu căţui, cu tămâie şi au dus-o cu cântări, cu slujbe în altarul bisericii mari, cu hramul Adormirea Maicii Domnului.

Au dus-o în altar și au făcut priveghere de toată noaptea și au mulțumit Maicii Domnului

că a vrut să vină sfânta icoană la ei. Dar când s-au dus a doua zi în altar, nu mai era sfânta icoană.

– Vai de mine, Maica Domnului nu e în altar! Unde s-o fi dus?

Era pe zid la poartă. Zidul avea cam zece metri înălțime. Era mănăstire cetate de pe vremuri.

– Unde-i icoana?

– Pe zid la poartă.

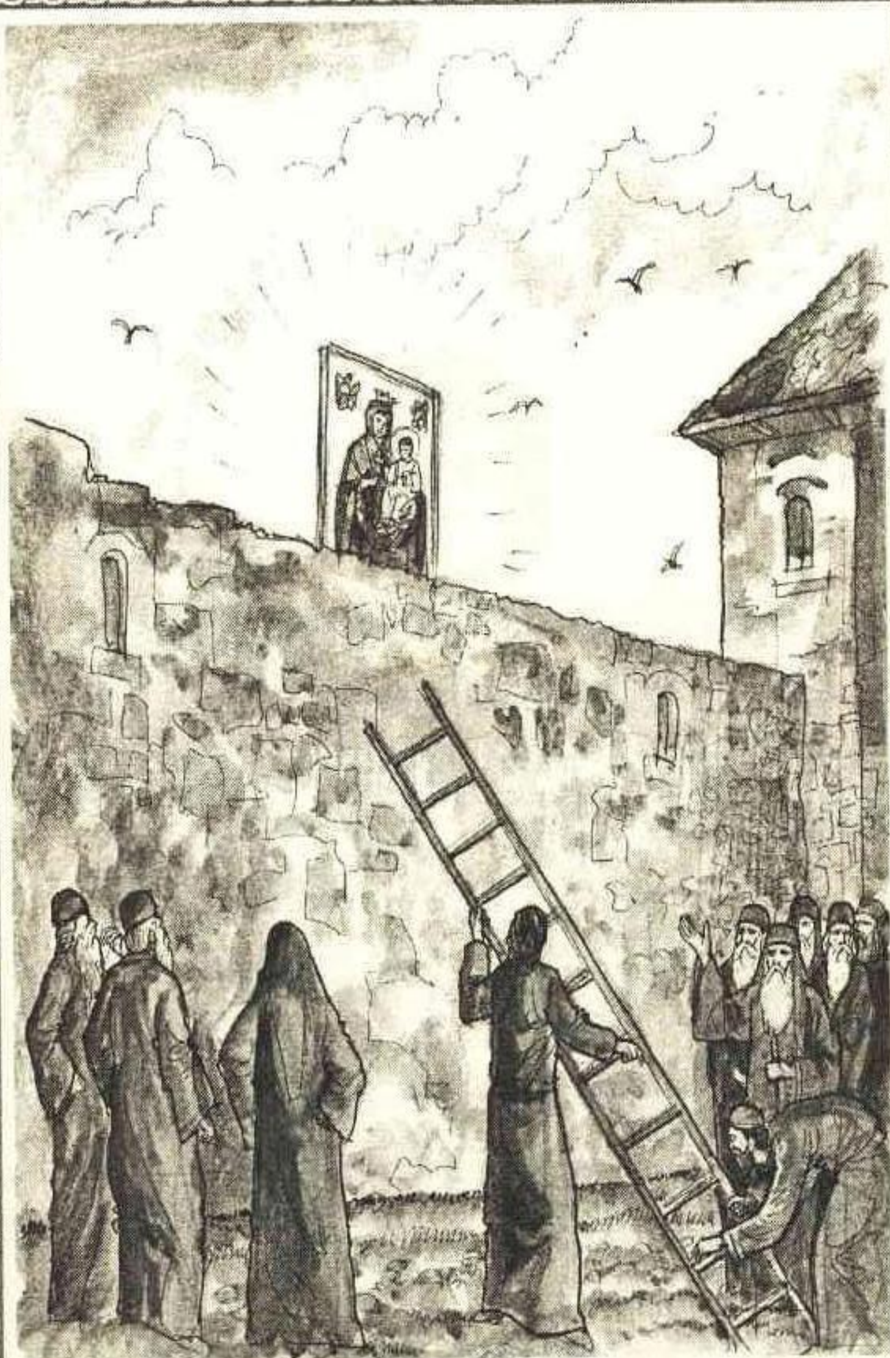
– S-a supărat pe noi. Iar pleacă.

Au început a plânge. Icoana stătea în picioare pe zid. Și au început a face paraclise și rugăciuni și au luat-o de acolo și au dus-o iar în altar. Dar când s-au dus a doua zi, au găsit-o iar la poartă. Se gândeau și ei ca oamenii.

– Nu suferă să stea în biserica noastră. Cine știe ce păcate avem?

Au dus-o încă o dată în altar. Când s-au dus a treia zi, au găsit-o iar la poartă. Și când au vrut să o mai ia, a vorbit un glas din icoană cu dânșii:

– Părinților, n-am venit ca să mă păziți voi pe mine, ci am venit ca să vă păzesc eu pe voi.

Și ei ce au făcut? Acolo unde era icoana la poartă, i-au făcut o bisericuță și i-au scris un acatist aparte: acatistul Sfintei Icoane Portărița.

Icoane

МР ѲУ
ІС ХС
http://dositeea.blogspot.com

CHIPUL MAICII DOMNULUI
DIN IVIRIA
http://dositeea.blogspot.com

Icoana Maicii Domnului "Portăriţa" din Paraclisul Mănăstirii Sfântul Nectarie, Eghina

Maica Domnului "Portarita"

Icoana Maicii Domnului "Portăriţa" de la Mănăstirea Iviron (Muntele Athos)

Icoana Maicii Domnului "Portăriţa" de la Rădăşeni, Jud. Suceava

Holy Icon of Panagia and Christ "Portaitissa" (of the Portal), the original from the Iveron Monastery of Mount Athos

A close-up of the original icon of Panagia Portaitissa. Dried blood running down from the chin of the Theotokos is visible to this day

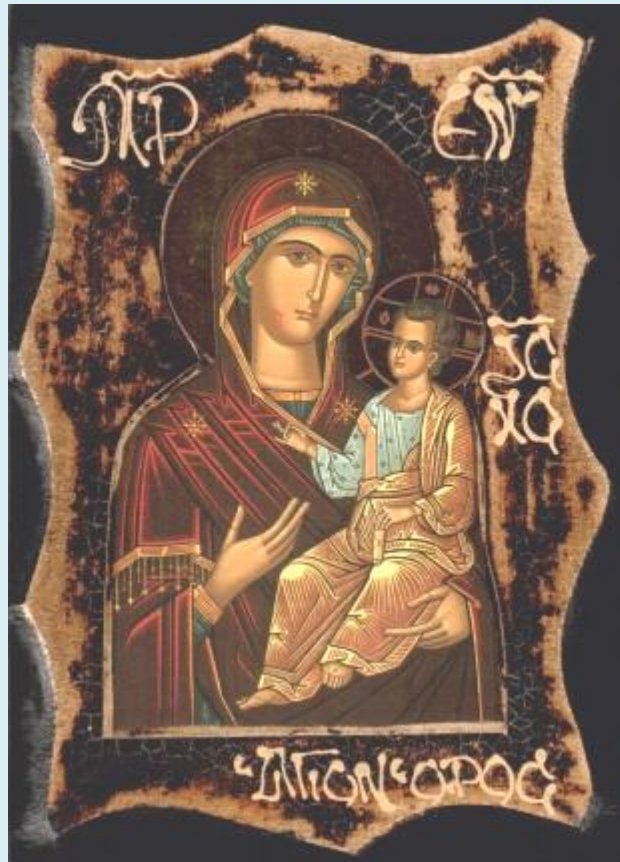
An icon of the miraculous journey of the Portaitissa over the water to Mount Athos

Here is a Russian copy of Panagia Portaitissa

The miraculous copy of Panagia Portaitissa, guarded by Brother Jose. Unfortunately, in 1997 he was killed in Greece while trying to help a stranger. May his memory be eternal!

ΜΡ ΘΥ
ΙC ΧC
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟC

МР
ѲУ
ІС ХС
О
Ѡ
Н

ΜΡ ΘΥ
Η ΠΟΡΤΑΪ ΤΙCCΑ
ΙC ΧC
Ο ΩΝ

ΜΡ
ΘΥ
Ἡ
ΠΟΡΤΑΪ
ΤΙϹϹΑ
ΙϹ ΧϹ
Ὁ ὬΝ
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΙΒΗΡΩΝ

MP ΘY
PORTĂRIȚA
Ο ΩΝ
IC XC

ΜΡ
ΘΥ
Η ΕΛΕΟΥΣΑ
ΙΣ ΧΣ

ΜΡ ΘΥ
Ἡ ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΑ
ΤΩΝ ἸΒΙΡΩΝ
ΙϹ ΧϹ
Ὁ ὬΝ

ΜΡ ΘΥ
Η ΠΟΡΤΑΙΤΙϹΑ
ΤΩΝ ΙΒΗΡΩΝ
ΙϹ ΧϹ

Bucură-te, Portăriţă bună care deschizi credincioşilor uşile Raiului!